

БРЕТ БАТЪЛС ИЗИГРАНИЯТ

Част 2 от „Джонатан Куин“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2010

chitanka.info

На Ронън, Фиона и Кира

*Нов играч в отбора на Реймънд Чандлър,
Клайв Къслър и Робърт Лъдълм! Батълс е
майстор на повествованието.*

Джеймс Ролинс

*Чисто удоволствие. Главният герой
Джонатан Куин е уникален и нов герой в света
на крими трилъра. „Чистачът“ е брилянтен,
„Изиграният“ е потресаващ трилър, и аз с
нетърпение очаквам да прочета другите за
приключенията на Куин.*

Джефри Дивър

БЛАГОДАРНОСТИ

На първо място, специални благодарности на редактора ми Даниел Перес за усета и всеотдайността ѝ; на Нита Тоублиб за ентусиазма и подкрепата; на Ървин Епълбаум за всичко, което прави за писателите и издаването на творбите им; на Крис Артис, Шарън Суадос и останалите от екипа на „Бантъм Дел“ за неуморната им работа. Благодаря и на великолепия си агент Ан Хокинс, която винаги беше на линия.

Бих желал също да почета хората, които ми помагаша по различни начини — от събирането на информация и четенето на чернови до това, че просто бяха до мен, докато подхвърлях една или друга идея. Сред тях са Брус, Сузи, Брук и Джесика Ламбърт, Дарън Батълс, Ричард Уейдман, Катрин Уайт, Рик фон Фелдт, Тами Спаркс, Кати Карнър, Тереза Имбах, Джон Ривера, Дон Бътлър, Джеймс и Барбара Батълс, Дерек Роджърс, Брайън Пери, Дона Куипер, Стивън Блекмор, Спайк Коплански, Алисън Перкинс, Джеймс Ванерсий, Боби Маккю, Линда Браун, Фил Хоули младши, Бил Камерън, Шон Черковър, Таша Алегзандър, Джон Рамзи Милър, Джон Гилстрап и Робърт Грегъри Браун.

Както винаги, всички грешки могат да се припишат само на един човек. Когато разбере кой е той, ще ви уведомя.

1.

Вонята на разлагаща се храна и бензин висеше над дока, сякаш винаги си е била тук. Доминираше над всичко дори в малкия склад. Но само докато мъжът със светлосивия комбинезон отвори вратата на контейнера. Тогава единственото, което Джонатан Куин можеше да подуши, бе миризмата на смърт.

Без да трепне, той огледа вътрешността на контейнера. Беше празен, като се изключи подутото тяло, свито до стената вдясно.

— Затворете вратата — каза Куин.

— Но господин Албина искаше да видите какво...

— Видях. Затворете вратата.

Мъжът — беше се представил като Стафорд — затвори вратата и пусна резето.

— Защо е още тук? — попита Куин.

Стафорд пристъпи към него, но спря.

— Вижте, имам цял док на главата. Чака ме половин кораб за разтоварване. — Пое нервно дъх. — Навсякъде щъкат митничари. Сякаш са знаели, че днес ще пристигне нещо такова.

Куин вдигна вежда.

— Знаехте ли, че днес ще пристигне нещо такова?

— Не, по дяволите! — повиши глас Стафорд. — Да не мислите, че иначе щях да съм тук? Ако знаех, щях да се пиша болен. Господин Албина си има хора, които се грижат за подобни гадости.

Куин го измери с поглед и отново насочи вниманието си към контейнера. Започна да го обикаля, да го оглежда от горе до долу. След кратко колебание Стафорд го последва на почетно разстояние.

През годините Куин беше виждал хиляди контейнери — на кораби, на влакове, теглени от големи камиони. Представляваха големи правоъгълни кутии, с които се пренасяха стоки между страни и континенти. Имаше ги във всякакви цветове — черни, червени, зелени, сиви.

Този тук беше избледнял тъмносин, ако не се броят местата, където боята се беше олющила под напора на ръждата. На двете му дълги страни с големи бели букви беше изписано: „БАРОН & БАРОН“ ООД. Името не говореше нищо на Куин, но в това нямаше нищо чудно. Понякога му се струваше, че спедиторските компании по света са горедолу толкова, колкото и контейнерите.

Когато стигна до точката, от която бе започнал огледа, Куин спря, без да откъсва поглед от контейнера.

— Ще го разкарате, нали? — попита Стафорд. — В смисъл... така каза господин Албина. Че ще прати някой да го разкара. Това сте вие, нали?

— Митническата декларация? — попита Куин.

Мъжът стоя като вцепенен около секунда, после кимна и вдигна папката от земята, където я беше оставил, за да отвори контейнера.

— Какво трябваше да има вътре? — попита Куин. Покрай търговския дисбаланс в последно време в Щатите не пристигаха нищо празно. Всеки празен контейнер би събудил подозрения.

Стафорд прехвърли няколко листа.

— Маратонки — каза той и вдигна очи.

Куин го стрелна с поглед.

— Един чифт ли?

— Много смешно — кисело отвърна онзи.

— Кой го намери? — попита Куин.

Стафорд като че ли не беше сигурен какво да отговори. Когато отвори уста, думите му не бяха толкова уклончиви, колкото погледа му.

— Един от докерите. Каза, че надушил нещо, когато кранът свалил контейнера на кея.

— От онзи кораб там ли? — Куин посочи към изхода. — От „Рийгъл 3“?

Стафорд кимна.

— Да. Беше един от първите разтоварени.

— Значи онзи докер просто е докарал контейнера тук и ви се е обадил?

— Да.

— Не се ли обадохте на полицията?

— Правя каквото нареди господин Албина. Той ми каза да ви изчакам.

Куин мълчеше и Стафорд добави:

— Точно така стана, ясно?

Куин се взира в него още известно време, после се обърна и тръгна към изхода.

— Хей! Накъде? — подвижна Стафорд след него.

— У дома — отвърна Куин, без да спира.

— Чакайте малко. А аз какво да правя?

Куин спря на няколко крачки от вратата и се обърна. Стафорд още стоеше до контейнера.

— Откъде е дошла пратката? Кой я е намерил? И защо са ви съобщили? — попита Куин.

— Вече ви казах. — Този път думите на Стафорд прозвучаха още по-неубедително.

Куин се усмихна и поклати глава. Не можеше да го вини. Ясно беше, че говори каквото му е наредено. Но пък той не обичаше да го поднасят.

— Е, успех с разрешаването на проблема.

Бутна вратата и излезе.

— Доста бързо приключи — отбеляза Нейт.

Куин седна на мястото до шофьора в своето беемве ГЗ. Чиракът му Нейт седеше зад волана с „Основи на летене по прибори“ в скута. Само преди седмица беше започнал уроци за управление на малки летателни апарати. Това бе един от многото допълнителни курсове, които трябваше да изкара покрай обучението си.

Докато шефът му го нямаше, Нейт беше смъкнал прозореца, за да може прохладният бриз да проветри купето. Айподът му беше включен в стереоуредбата. Кей Ти Тънстол изпълняваше на живо кавър на стария хит „Искам да се върнеш“ на „Джаксън Файв“.

— Оказа се, че нямат нужда от нас — каза Куин.

— Значи няма труп? — изненада се Нейт.

— Има труп. Просто реших, че е по-добре да се погрижат сами. Нейт се изсмя.

— Ясно. По-добре за кого? За тях или за нас?

Куин си позволи съвсем лека усмивка.

— Да тръгваме.

Нейт го гледа още секунда, сякаш очакваше повече разяснения. Когато такива не последваха, метна учебника на задната седалка и запали.

— Накъде?

Куин си погледна часовника. Единадесет. Пътуването от Лонг Бийч до дома му в Холивуд Хилс щеше да им отнеме повече от час.

— У дома. Само че съм гладен. Затова първо спри някъде да хапнем.

— Какво ще кажеш за „Пинкс“?

Куин се усмихна.

— Става.

Няколко минути пътуваха мълчаливо, докато Нейт прекоси града до магистралата.

— Е, какво се случи всъщност? — попита той, след като набраха скорост.

Куин зяпаше разсеяно през прозореца.

— Не ми казаха всичко, което исках да знам.

— И затова просто си тръгна?

— Трябваше — рече Куин и се обърна към чирака си. — Не е нужно да знаем всичко. Това не ни влиза в работата. Но за да я свършим както трябва, има неща, с които трябва да сме наясно.

Започна да разказва за срещата си със Стафорд. Когато стигна до момента, когато го разпитваше кой е открил тялото, телефонът му иззвъня. Извади го, погледна екрана и се намръщи. Знаеше, че повикването ще дойде, но това не го правеше особено щастлив.

— Куин.

— Разбирам, че не си проявил интерес да ни помогнеш. — Високият писклив глас не можеше да се сбърка. Хорхе Албина.

Със седалище извън Сан Франциско, Албина беше експерт във вноса и износа на какво ли не. Пари, хора, оръжие, а явно вече и на трупове. Услугите му не бяха от евтините, но беше от най-добрите в бизнеса.

— Да кажем, че това е причината, ако ти върши работа — каза Куин.

— Не върши работа, ако не е истината.

— По този въпрос съм напълно съгласен с теб.

Настъпи мълчание.

— Стафорд ми каза, че просто си си тръгнал. Без причина — рече Албина.

— Сгрешил е.

— Това не е отговор.

Куин пое дълбоко дъх.

— Хорхе, каква е най-важната част от работата ми?

Последва кратко колебание.

— Каквото и да кажа, отговорът ще е грешен.

— Не и ако наистина се замислиш — увери го Куин. — Но ще ти кажа. Доверието.

— Доверието — повтори Албина, сякаш за първи път чуваше тази дума.

— Да. Доверяваш ми се, като ми казваш какво се е случило, нали така? Доверяваш ми се да те отърва от проблем, за да не излезе наяве по-късно, прав ли съм? И също така ми се доверяваш, че никога няма да използвам наученото срещу теб. Това ми се струва доста важно.

— Не го ли намираш за малко мелодраматично? — В гласа на Албина се прокрадваше раздразнение. — Ти си чистач. Работата ти е проста. Трябва само да разкараш тялото.

Устните на Куин се изопнаха.

— Знаеш ли, прав си. Това е най-простата работа на света. Така че съм сигурен, че оттук нататък ще си намериш някой друг да я върши.

— Чакай — побърза да каже Албина. — Добре. Извинявай. Зная, че работата ти не е толкова лесна. И ти имам доверие, ясно? Имам ти доверие.

Куин отново пое дъх.

— И аз трябва да ти имам доверие. Не е нужно да знам всичко. Понякога ми е достатъчно само да зная какъв е проблемът. Но ако задавам въпроси, за това си има причина. Трябва да съм наясно кой още знае за ситуацията и дали те трябва да бъдат заблудени. Трябва да обмисля какви проблеми могат да възникнат, докато работя. Не бих приел работа, ако нямам доверие на информацията, която ми е дадена.

Чу как Албина си пое дълбоко дъх.

— Е, какъв беше проблемът?

— Попитах твоя човек как контейнерът се е озовал там, който е открил трупа и защо са повикали него. Излъга ме.

Албина въздъхна.

— Виж, преди два дни ми се обадиха по телефона, нали разбираш? Казаха ми, че към мен пътува пратка. Лично за мен. Дадоха ми името на кораба, „Рийгъл 3“, и номера на контейнера. Хората ми и без това бяха писани да го разтоварят, така че контролирането на положението не беше трудно.

— От кого беше обаждането? — попита Куин.

— Не знам. Изписа се хавайски номер, но се оказа кьорфишек. Кой знае откъде са се обадили?

— Мъж или жена?

— Мъж.

— Но не си познал гласа — каза Куин.

— Не. Не го познах.

Куин се замисли. Това обяснение беше много по-смислено от онова, което бе получил в склада. Но Албина беше по-печен от Стафорд, по-добър лъжец, така че Куин все още не беше готов да се довери на информацията.

— Решението ти да не ми помогнеш окончателно ли е? — попита Албина.

— Кой е мъртвецът? — попита Куин. — Някой от твоите хора?

Беше видял трупа само за няколко секунди, при това подут и обезцветен.

— Наистина ли ти трябва да знаеш? — попита Албина.

— Вече да.

Албина помълча няколко секунди.

— Не е от моите — каза накрая. — Мъжът по телефона ми каза, че името му е Стивън Марков. Никога не съм го чувал.

Куин се напрегна и заби поглед в пътя пред себе си, но гласът му остана спокоен.

— Марков?

— Да. Каза ми го буква по буква. М-А-Р-К-О-В. Да ти говори нещо?

— Не.

— Който и да е, просто искам да се отърва от него. — Албина се поколеба за момент. — Аз съм виновен, че Стафорд те е излъгал. Така му наредих. Не исках да се замесвам в това повече, отколкото е необходимо. — Нова пауза. — Трябва ми помощта ти.

Куин знаеше, че Албина спестява нещо. Но това вече нямаше значение.

— Куин? — настоя Албина.

— Ако искаш да го направя, трябва да следваш инструкциите ми дума по дума — каза Куин. — Никакви въпроси, никакви отклонения.

— Разбира се.

— Първо трябва да изкараш контейнера от пристанището — каза Куин. — Можеш да го прекараш през митницата, нали?

— Мога.

— Намери камион, който не може да се проследи. Няма да го връщаш обратно. И се увери, че няма никакво проследяващо устройство. Има ли, ще разбера и повече няма да ме чуеш. Ако всичко мине добре, ще оставя камиона някъде, откъдето да си го прибереш, след като приключи.

— Добре. Няма проблем.

— Има една спирка за камиони по И-15 източно от Ел Ей, в посока към Корона — каза Куин и му даде името на изхода от магистралата. — Кажи на шофьора да паркира там и да остави ключовете под седалката. Някой ще трябва да го следва с кола, за да го прибере. Но само това. Никакви други хора, ясно? Ако дори ми се стори, че някой ме следи, сделката отпада.

— Готово.

— Звънни ми, когато напуснат пристанището.

Куин затвори, без да изчака отговор.

— Е, да разбирам ли, че пак сме в играта? — попита Нейт.

2.

Спряха няколко пъти на излизане от града, за да купят някои неща.

— Паркирай ей там — каза Куин, когато стигнаха спирката за камиони. Посочи няколко големи машини, подредени точно зад редица автомобили. Албина се беше обадил само преди пет минути, за да му каже, че контейнерът току-що е напуснал пристанището, така че пратката още пътуваше. Все пак Куин искаше да хвърли един бърз поглед, за да се увери, че Хорхе не играе номера. Контейнерът го нямаше.

След като паркираха, слезе и каза на Нейт да отвори багажника. Дъното му бе покрито с тъмносива постелка, която Куин лично беше нагласил. Отляво върху нея лежаха нещата, които бяха купили по пътя.

Куин повдигна дясната половина на постелката. Под нея се появи онова, което можеше да се очаква — метално дъно. Единственото изключение бе черният квадрат там, където се срещаха дъното и задната стена на багажника.

Куин натисна с палец квадрата. След малко дъното се надигна и разкри специално направения тайник отдолу. Куин бръкна в процепа, дръпна резето и отвори капака.

В тайника се намираше стандартният набор от неща, които можеха да му потрябват. Имаше няколко куфарчета, повечето пластмасови, както и прости кожени калъфи. Куин порови, докато не намери каквото търсеше. Извади един от калъфите, затвори панела и го закри с постелката.

Отиде до сваления прозорец на шофьора и каза на ученика си:

— Наблюдавай оттук.

— Дадено — отвърна Нейт.

Куин отвори калъфа и извади радиостанция. Пъхна почти невидимата слушалка в ухото си и закрепил миниатюрния предавател под яката си.

— Обади ми се, ако забележиш нещо, което трябва да знам — каза той, като подаваше на Нейт калъфа с втория комплект.

Интериорът на спирката за камиони беше познат — ресторант, магазин за сувенири, тоалетни. Куин се разходи покрай пощенските картички, тениските и преоценените компактдискове, като в същото време огледа посетителите. Не забеляза нищо подозрително.

Взе си чаша кафе, намери стол до прозореца и седна, наблюдавайки пристигащите и заминаващи камиони. Минаха четиридесет и пет минути, преди да пристигне черният „Питърбилт“ полуавтоматик, влачещ ремарке с познатия контейнер на „Барон & Барон“ ООД, следван плътно от тъмнозелена тойота „Ленд Круизър“.

Куин гледаше как шофьорът паркира камиона, слиза от кабината и отива при чакащия джип. Още щом се качи, автомобилът потегли към магистралата.

— Проследи ги — тихо каза Куин, като се стараеше да не привлича внимание. — Увери се, че са излезли на магистралата. После огледай района. Виж дали си нямаме опашка.

— Няма проблем — отвърна Нейт по радиото.

Куин видя как беемвето му потегля и изчезва по пътя. Коли и камиони продължаваха да пристигат и заминават, но никой не обръщаше внимание на чакащия камион.

Двайсет минути по-късно Нейт се върна и каза:

— Чисто е.

Куин излезе от ресторанта и тръгна към паркирания влекач. Карането на камиони беше част от собственото му обучение като чирак. Един чистач трябва да може да използва всичко, с което разполага.

Старият му наставник Дъри го беше записал на тримесечен курс за шофиране на камиони. Тогава Куин недоволстваше, но през годините осъзна, че това умение е много полезно. На Нейт му предстоеше същото догодина.

Куин извади малка метална кутия от куфарчето, което носеше, и натисна копчето на капака ѝ. Усети лекото вибриране, когато детекторът оживя в ръката му. Закрачи към камиона, без да бърза. Детекторът мълчеше — не засичаше никакви проследяващи устройства. Албина бе спазил думата си да остави машината чиста.

Прибра скенера в куфарчето и отиде при ремаркетото. Щеше да провери дали Албина не му е подготвил изненада и не е сложил още нещо в контейнера, но истинската причина беше, че искаше лично да се увери, че мъртвецът вътре наистина е онзи, за когото му бе казал Хорхе.

Озърна се да види дали няма някой наблизо и отвори вратата.

Отново го лъхна вонята. Беше силна, но не колкото в затворения склад. Влезе вътре и дръпна вратата след себе си.

Запуши нос и се насили да диша през устата. Извади малко фенерче от джоба си и го включи.

Трупът си беше горе-долу на същото място — до дясната стена, приблизително в средата. Отиде до него и леко го преобърна с крак.

За няколко секунди напълно забрави къде се намира. Взираше се в подутото лице. Въпреки слабата светлина и деформирането чертите не можеха да се сбъркат. Наистина беше Марков.

— Всичко наред ли е? — попита Нейт по радиото.

Куин примигна. „Не — помисли си. — Нищо не е наред.“

— Време е да тръгваме — рече след малко.

Подкара камиона на изток през Сан Бернардино и Кахон Пас към Лас Вегас. След няколко километра излезе на магистрала 395 и пое на север към пустинята Мохаве. Нейт караше на няколкостотин метра зад него и се оглеждаше за опашка.

В пустинята — навремето стотици квадратни километри пустош от трънаци и прахоляк — през годините бяха изникнали градчета, които насила внасяха зеленина в безкрайния кафеникав пейзаж. Но не можеше да се говори за мащабно човешко проникване. Имаше места, където можеш да изминеш осемдесет километра, без да видиш нищо сътворено от човека, ако не се броят далекопроводите, някой случаен стар билборд или изоставен автомобил, покафенял от ръждата и наполовина погребан в пясъците.

Имаше обаче пътища. Черни пътища, които се отделяха от магистралата и се виеха много километри в нищото. Някои бяха доста отъпкани и явно водеха до нечий затънт дом. Други пък изглеждаха изоставени от десетилетия.

Тук лесно можеха да се изгубят неща, които дълго да си останат неоткрити. А ако си свършиш работата както трябва, щяха да си останат потулени завинаги.

Тъй като рядко приемаше работа толкова близо до дома си, не му се случваше често да използва този район. Разбира се, това не означаваше, че не го познава. Човек винаги трябва да е подготвен.

На трийсетина километра преди Рандсбърг имаше малко използван черен път, който водеше на югоизток. Куин се увери, че единствената кола наоколо е неговото беемве, отби от магистралата и намали заради неравния терен.

Пътува още половин час, докато стигне до подходящо място. Пътят минаваше покрай няколко хълма, преди да се спусне в дълбоко дере. Малко по-нататък като че ли изчезваше, сякаш мястото, към което е водил, е било пометено от някой пролетен порой и вече няма смисъл да продължава нататък.

Докато слезе от кабината, Нейт вече го беше настигнал с колата. Куин му направи знак да паркира зад камиона, след което заобиколи ремаркетото и застана до вратата на контейнера.

В далечината слънцето наближаваше хоризонта. До падането на нощта оставаше по-малко от час.

Куин се пресегна, поколеба се за секунда и отвори широко двойната врата. Този път почти не забеляза вонята.

Зад него вратата на беемвето се отвори и затвори, след което се чуха приближаващи стъпки.

— Комбинезони, ръкавици и найлони — нареди Куин, без да се обръща.

— А бензин?

— Още не.

Докато Нейт се връщаше към колата, Куин влезе в контейнера и отиде при тялото. Не можеше да си представи какво е довело Марков дотам, че да свърши мъртъв в спедиторски контейнер. Вярно, навремето работеше в ЦРУ, но беше напуснал миналата зима — беше страшно отегчен от чиновническата работа в Лангли, която бе получил няколко месеца преди това.

„Какво се е случило?“ — безмълвно попита Куин мъртвия си приятел.

Единственият отговор бяха стъпките на Нейт отвън.

— Ето — каза чиракът му.

Куин отиде до вратата. Нейт стоеше на земята и само горната част на тялото му стърчеше над ръба на контейнера. Държеше комбинезон и ръкавици в едната си ръка.

Куин погледна още веднъж към Марков и започна да се преоблича.

Работеха бързо и ефективно. Нейт като никога сякаш предусещаше следващото нареждане на учителя си и така разговорът бе сведен до минимум.

Първо трябваше да се погрижат за Марков. Увяха тялото му в найлон и го поставиха върху капака на беемвето, като го завързаха с въже. После Нейт си сложи маска и с помощта на преносима пръскачка напръска вътрешността на контейнера с бензин.

— Куин? — обади се той. Беше приключил с половината контейнер, но бе спрял и се взираше в стената. — Видя ли това?

Куин също си сложи маска и отиде при чирака си. Когато очите му свикнаха със сумрака, различи ситни знаци по стената.

— Намери нещо за писане — нареди той.

Нейт излезе, а той коленичи, за да разгледа надписа по-добре. Вонята на бензин и смърт се просмукваше през маската. Насили се да не й обръща внимание и се съсредоточи върху драсканиците по стената.

Бяха неравни, сякаш писани от дете. „Или от някой, който пише в тъмното — помисли си той. — Някой без сили, някой, който умира.“

Когато Нейт се върна, Куин извади фенерчето и го включи. Лъчът освети мокрите от бензин стени. Насочи светлината към знаците.

Числа. Букви. Общо седемнадесет. Повторени два пъти.

45KL0908NTY63779V

— Прилича ми на регистрационен номер — каза Нейт. Имаше предвид номер на автомобил.

— Не е.

Знаците бяха изписани два пъти, но втората версия беше малко по-различна. Накрая, след кратък интервал, имаше още два знака.

1P

Имаше ги само тук. Може би бяха част от цялата поредица, но просто са били забравени първия път. А може и да означаваха нещо съвсем друго.

Куин подаде фенерчето на Нейт, взе химикалката и записа знаците. Включи и последните два, но отделно от останалите, точно както бяха на стената. Не беше сигурен обаче дали първият знак е буквата L, или числото 1. И в двата случая не му говореше нищо.

— Това кръв ли е? — попита Нейт.

Куин кимна. Марков явно беше използвал единственото мастило, с което е разполагал.

— Добре — каза Куин и се изправи. — Довършвай. Нямаме много време.

Щом Куин излезе, Нейт напръска останалата част от контейнера, като пусна двойна доза гориво върху надписа. Преди да напръска и отвън, двамата освободиха ремаркетото и Куин откара влекача до мястото, където пътят се спускаше в дерето.

Когато Нейт приключи и отвън, от петте галона бензин бяха останали не повече от три кварта^[1]. Чиракът откачи резервоара с горивото и го остави на земята, след което хвърли пръскачката и празните туби в контейнера.

— Готово — каза той.

Куин кимна, седна зад волана на беемвето и го откара на петдесетина метра зад ремаркетото с контейнера.

— Добре — рече той.

В отговор Нейт запали малко изсъхнали трънаци. В слушалката Куин чу свистенето, когато чиракът му хвърли един клон дълбоко в контейнера.

В доскорошната гробница на Марков буйно затанцуваха пламъци, а когато Нейт запали и външната страна, целият контейнер бе погълнат от огън.

Бяха подбрали времето добре. Няколко минути закъснение и импровизираният им лагерен огън щеше да се вижда на километри в

нощната пустиня. Но сега слънцето едва докосваше хоризонта на запад и макар че денят бе отминал, мракът още не се беше спуснал напълно. Всъщност намаляващата светлина дори им помагаше, защото едновременно скриваше огъня и издигашия се в сумрачното небе дим.

Миризмата на останалия бензин в тубата изпревари приближаващия Нейт. Без да му нареждат, той се настани върху багажника и обяви:

— Ще се возя тук.

Куин бавно подкара беемвето през пустинята, без да следва пътя. След няколко километра попаднаха на друго пресъхнало речно корито. Някъде двете дерета сигурно се събираха, но това не беше проблем. Не и тук, където можеше да не вали сериозно години наред.

Макар и нагорещен от пустинното слънце, пясъкът беше мек и лесно се копаеше. Пустинята най-сетне бе потънала в мрак, затова трябваше да работят на светлината на фаровете. За по-малко от петнадесет минути изкопаха дълбок около метър гроб. Може би след година-две пролетните дъждове щяха да оголят останките на Марков, но те щяха да са само кости. Въпреки това мисълта тормозеше Куин. Замисли се дали да не направи гроба по-дълбок, но реши да се придържа към сценария.

Спуснаха трупа в дупката, като го освободиха от найлона.

— Искаш ли да проверя джобовете му? — попита Нейт.

Куин се загледа в тялото.

— Не. Аз ще го направя.

Сложи си ръкавици, наведе се и пребърка джобовете. Нямаше портфейл. Нямаше пари. Нямаше бележки или разписки, които да подсказват къде е бил Марков. Само една снимка. Беше сгъната и протрита, скрита в яката на ризата му. Куин едва не я пропусна, защото хартията се беше размекнала. Изображението обаче още бе ясно. Беше на жена.

В долната част на снимката имаше червено петно. Пак кръв. Явно Марков я беше извадил в контейнера и се беше опитал да я погледне. Но едва ли бе успял в тъмното.

— Мамка му — изруга Куин.

Взира се в снимката още известно време, после свали ципа на комбинезона си и я прибра в джоба на ризата си.

Нейт изля върху тялото част от бензина и извади кутийка кибрит. Тъкмо се канеше да драсне клечка, когато Куин се пресегна и го спря.

— Дай на мен.

Нейт го изглежда изненадано, кимна и му подаде кибрита.

Куин извади клечка, но не я запали. Вгледа се в тялото на стария си приятел, което лежеше на дъното на ямата. Искаше му се да каже нещо, каквото и да е. Но не намираше думи. Накрая, докато драсваше клечката, промълви, без да се замисля:

— Съжалявам.

След като изгориха и заровиха тялото, свалиха комбинезоните и ръкавиците си, сложиха ги заедно с найлона в една по-малка яма на десетина метра от гроба и ги подпалиха с остатъка от бензина. Оставаше само да оставят камиона на място, откъдето да го приберат хората на Албина.

— Коя е жената? — попита Нейт, докато караха обратно към влекача.

— Какво? — попита Куин. Беше потънал в мисли.

— Снимката. Познаваш ли жената?

Нейт посочи ръката му. Куин държеше снимката, която бе намерил в яката на Марков. Изненада се — не си спомняше да я е вадил от джоба си.

Жената се усмихваше пред обектива, светлокестенявата ѝ коса се вееше на вятъра. На рамото ѝ, точно до шията, лежеше нечия ръка — така можеше да я докосва само някой много близък. Ръката на Марков. Макар да не се виждаше на снимката, хотел „Дел Коронадо“ в Сан Диего трябваше да се пада непосредствено вдясно от тях.

Беше събота, точно след пладне. Преди почти година.

Името на жената бе Джени Фуентес.

Човекът, направил снимката, беше Куин.

[1] Един галон е равен на 3,79 литра, а една кварта на 0,94 литра.
— Б.р. ↑

3.

Куин стоеше под душа с разперени ръце, опрял длани в стената. Тридесет минути не помръдна. Остави водата да шибва раменете и главата му и да се стича по тялото му към плочките на кабината. Беше се надявал, че това ще му помогне да се почувства по-добре, да го изтръгне от временната спирала, в която беше попаднал.

Отказа се към един след полунощ. Ясно беше, че гневът и въпросите няма да си идат. Избърса се съвсем бавно, сякаш всеки мускул го болеше от изпълнения с тежък труд ден. Но всъщност не изпитваше болки. Работата, която бяха свършили с Нейт, не беше кой знае колко изнурителна. Беше се справял и с по-тежки физически задачи без проблем. В неговия бизнес трябваше да се поддържа в добра форма, подобно на бегач, готов за марафон във всеки момент.

Причината за рухването му не бе дори образът на деформирания труп на Марков, горящ в плиткия гроб. А споменът за самия Марков, винаги готов да се усмихне, за обезоръжаващия му смях. Вътрешен човек, който се превърна в приятел извън пределите на тайния им свят. Добър приятел.

— Трябва да се отпуснеш — беше се пошегувал Марков с него. — Понаслаждавай се малко на нещата.

— Какво си мислиш, че правя? — отвърна му Куин. По онова време бяха на Бахамите, проснали се на шезлонги до басейна на хотела.

— Онова, което винаги правиш — каза Марков.

— И какво по-точно е то?

— Не е отпускане, това поне е сигурно.

— Не знам за какво говориш. През цялото време съм отпуснат. Така че си го начукай. — Куин отпи от своя ром с кола и се изтегна на шезлонга.

Приятелят му се разсмя.

— Онова, което правиш, няма нищо общо с отпускането. Ти го бъркаш с търпението. Виж, търпение имаш в излишък.

— То е същото — каза Куин.

— Никак даже. Да си отпуснат, означава да не ти пука. Да си търпелив, означава да чакаш.

— Да бе — отвърна Куин. — Вярвай в каквото си искаш.

Известно време мълчаха.

— Нека те попитам нещо — обади се Марков.

— Става.

— Вдясно от мен има две момичета. Как са облечени?

Куин понечи да се обърне.

— Без да гледаш — спря го Марков.

— Добре де. И двете са по бикини. Русата е със светлосини, а приятелката ѝ — с черни. И какво?

— Добре, а пичът при бара зад нас?

— По-дъртият или тийнейджърът?

— Май току-що доказва думите ми — каза Марков.

— Какво?

— Винаги си нащрек, винаги чакаш, наблюдаваш. Това не е отпускане. А чакане нещо да се случи.

На Куин не му се искаше да го признае, но Марков беше уцелил в десетката. Човек никога не може да се отпусне, ако през цялото време чака. А за Куин чакането бе перманентно състояние.

Дразнещото беше, че и Марков бе дал своята лепта в чакането. Като оперативен работник нямаше как да го избегне. Но по някакъв начин винаги знаеше как да се освободи от него. Съвсем непринудено превключваше от чакане в отпуснато състояние. Това бе талант, с който Куин не можеше да се похвали.

Естествено, на Марков вече нямаше да му се налага да чака.

Тази мисъл го върна към трупа в пустинята. Не биваше да става така. Трябваше поне да осигури на приятеля си подобаващо погребение. Може би дори да го откара у дома. Не във Вашингтон — живееше там заради работата си. А в Мичиган или Уисконсин. Някъде в горния Среден запад.

Но това беше невъзможно. Не само заради състоянието на трупа, а най-вече заради ролята на Куин в решаването на проблема. Беше нает да премахне труп, а в неговия бизнес това означаваше да се отърве от тялото така, че да не бъде открито. Не можеше да има лични мотиви.

Вгледа се в огледалото, като се питаше какво ли се е случило, но отговори нямаше.

Накрая се отказа. Извади от дрешника боксерки и черна тениска, облече ги и отиде в спалнята.

Там светеше само нощната лампа на шкафчето до леглото. Стаята беше обширна, но почти необзаведена. Куин я харесваше точно такава. Празнотата му даваше усещане за свобода.

Малкото мебели в спалнята бяха тъмни, от тиково дърво, и изработени така, че да издържат дълги години. Просторното легло се намираше до отсрещната стена. До него беше нощното шкафче с лампата, часовник и книгата, която четеше в момента — „Разказът на архивиста“ на Травис Холанд. Единствената друга мебел в стаята бе нисък и широк скрин, който служеше и за поставка на рядко включвания телевизор. Порокът на Куин бе четенето. Доказателство за това бяха няколко купчини книги, натрупани покрай стената, там където трябваше да се намира второто нощно шкафче — към стотина тома, които чакаха да бъдат прочетени.

Точно над веждите му изби пот. Куин несъзнателно вдигна ръка и я избърса. Беше септември, а в Лос Анджелис това означаваше горещи дни и топли нощи. Дори в Холивуд Хилс, където живееше, нямаше спасение от зноя на късното лято.

В другия край на стаята имаше плъзгаща се стъклена врата, която водеше към балкона, гледащ към задния двор на имота му и града долу. Отиде до нея, освободи специалната ключалка и плъзна вратата настрани.

Лек ветрец нахлу в стаята и смъкна температурата с няколко градуса. Прииска му се да си вземе една бира, да излезе на терасата и да позяпа светлините на Сънсет Стрип, но все пак предпочете да се изтегне на леглото.

Беше късно и знаеше, че трябва да поспи. Но щом затвори очи, разбра, че няма да се получи.

Смъртта на Марков му подежда като жесток ритник в стомаха. И макар да не можеше да спре да мисли за нея, не тя бе основната причина, която го държеше буден. Честта се падаше на другия му проблем. Онзи, който го тормозеше през целия ден.

Някой трябваше да каже на Джени.

Не, не *някой*. Той трябваше да каже на Джени.

Погледна към часовника на нощното шкафче — 1:19. Посред нощ, дори на Източния бряг.

Разбира се, ако ѝ се обади сега, вероятно щеше да си е у дома. Само че имаше един проблем — не знаеше телефонния ѝ номер. Бяха разговаряли само когато Марков беше наоколо. Имаше неговия номер, но освен ако не се бяха оженили през последните шест месеца, двамата сигурно живееха отделно.

Все пак си заслужаваше да опита. Извади телефона си, намери домашния номер на Марков и натисна бутона за свързване.

На четвъртото позвъняване се включи телефонният секретар.

— Не съм у дома. Оставете съобщение.

Гласът на Марков. Кратък и любезен.

И в единствено число.

Прекъсна връзката. Ако живееха заедно, едва ли щяха да парадират с това. Изведнъж си даде сметка, че може вече да не са заедно. Въпреки снимката. През последните шест месеца, откакто не бе разговарял с приятеля си, можеше да се е случило какво ли не.

Обади се на справки и поиска номера на Дженифър Фуентес или на Дж. Фуентес. Имаше общо петнадесет резултата — все Дж. и нито една Дженифър.

А сега какво? Да се обади на всеки номер и да види дали ще познае гласа ѝ? Стори му се глупаво. А и не беше разумно да събужда петнадесет души по това време, без изобщо да е сигурен, че ще попадне тъкмо на нея. По дяволите, може би тя дори вече не живееше в града. В радиус от сто километра имаше десетки селища.

Съществуваха по-добри, по-бързи начини да я открие. Но това можеше да почака до сутринта.

Легна си отново с мисълта, че ще остане буден цялата нощ, но грешеше. Сънят дойде, но не беше нито дълбок, нито спокоен. Сънува труп, горящ в дупка наред пустинята. И всеки път, когато коленичеше да погледне в дупката, трупът се вираше в него.

Само че лицето не беше на Марков.

А неговото.

Телефонът го събуди пет часа по-късно. Спомените от съня се задържаха за момент и изчезнаха, оставяйки след себе си смътното

усещане за недоволство. Обърна се по гръб, седна и се протегна. Остави обаждането на гласовата поща.

Когато стана, кратък звън го извести, че има оставено съобщение. Взе телефона и тръгна към банята. Остави апарата на лавицата, включи спикърфона, натисна копчето за бързо набиране на гласовата поща и се вторачи в огледалото. Бяха минали два дни от последното му бръснене и бузите му бяха покрити с четина. Знаеше, че трябва да направи нещо по въпроса, но някак не му се занимаваше.

— Имате едно неизслушано съобщение — обяви механичният глас.

Последва половин секунда тишина, после друг механичен глас произнесе:

— Вторник. Шест и четиридесет и три сутринта.

— Куин. Хорхе е. Моля те, обади ми се. Аз... ъъ... обади ми се. Албина.

Куин прекъсна връзката, изключи спикърфона и набра номера му.

— С какво мога да ви помогна? — Гласът беше дълбок, не на Албина.

— Трябва да говоря с Хорхе — каза Куин.

— Господин Албина още спи. Моля, обадете се по-късно — каза мъжът.

— Да бе, как ли пък не. Кажете му тогава, че се е обаждал Куин и че бих искал да забрави номера ми.

— Господин Куин? — Тонът на мъжа внезапно се промени. Вече звучеше услужливо, дори загрижено. — Момент, моля.

След малко прозвуча гласът на Албина:

— Извинявай, ако съм те събудил.

— Да не е имало проблем с камиона? — попита Куин. Беше оставил влекача край индустриалния парк в Силмар и не можеше да си представи какво би могло да се оплеска.

— Не — отвърна Албина. — Прибрахме го. Благодаря.

— Тогава какво искаш?

— Просто да се уверя, че всичко е минало добре.

— Щеше да разбереш, ако не беше.

— А тялото? Някакви проблеми?

— Тялото беше поръчката, Хорхе. Защо ми се обаждаш? — Хорхе се мъчеше да изкопчи нещо, но на Куин не му беше до игри.

— Имам нова работа за теб.

— Сериозно? И това не можеше ли да почака още един-два часа?

— Не съм мигнал, ако искаш да знаеш. От сума време ми се искаше да ти звънна.

— Какво се е случило? — попита Куин. — Някой да не ти е пратил втори труп?

— Не се шегувай, мамка му — отвърна Албина. — Не е труп. Така че няма за какво да се безпокоиш.

— Не се *безпокоя* за нищо. Просто не съм сигурен, че съм свободен.

— Ще ти платя отделно.

Куин стисна зъби. Плащането на нова цена за нова работа изобщо не се поставяше под въпрос. Просто така се правеше. Той не беше от евтините. Цената му бе тридесет хиляди седмично с договор минимум за две седмици. За поръчение. И, както би трябвало да знаят клиентите му, нямаше пренасяне от една поръчка към друга. Никога.

— Не проявявам интерес — каза Куин.

— Дори не си чул за какво става дума.

— Въпреки това не проявявам интерес.

— Моля те, поне ме изслушай. Не е кой знае какво. Искам само да разбереш кой ми изпрати контейнера.

— Имаш предвид трупа — рече Куин.

— Да — с овладян глас потвърди Албина. — Трупа. Не обичам да живея с неизвестни, ясно? Но тази ситуация е сложна, ако ме разбираш. Не искам да замесвам много хора. Ти вече знаеш за трупа. Сигурно за теб ще е фасулска работа да откриеш кой е изпратил контейнера. Ти си чистач, така че искам да изчистиш някои неизвестни.

— Не правя разчиствания от този род.

— Защо не си помислиш?

— Не.

— Хайде, Куин. Чух, че разширяваш дейността си. Че поемаш и други неща. Направи го и ще...

Куин прекъсна връзката.

Домът му беше в Холивуд Хилс, с изглед към долината на Лос Анджелис. Имотът му беше на склон, но къщата не беше като онези, които висяха на носещи греди над пропастта. Използваше склона и бе построена на две отделни нива с мазе. Всички спални бяха на първия етаж, под нивото на улицата. Над тях имаше полуоткрито пространство, което служеше за дневна, трапезария и кухня.

След душа Куин се качи в кухнята, като пътъм взе лаптопа от масичката за кафе. Докато се чудеше какво да си приготви за закуска, постави компютъра на плота и го включи. Забрави за храната, когато влезе в интернет и започна да търси информация за Джени.

Не му отне много време. Според няколко източници тя все още работеше за онзи тексаски конгресмен, за когото му бе споменал Марков — някой си Джеймс Гереро. Приятел на Марков. И двамата бяха служили в морската пехота, макар и не по едно и също време. Когато Гереро бил в Комисията по разузнаване, Марков му дал справка за някаква ситуация. Конгресменът останал много впечатлен, а по-късно Марков сподели с Куин, че и той бил изненадан и впечатлен от Гереро.

Според думите на приятеля му двамата започнали да се срещат на по пирие и дори на вечеря всеки път, когато Марков бил в града. А в град, където политиката е всичко, те си били взаимно полезни. Така ставаха нещата в столицата — с връзки и сделки. Но според Марков помежду им имало не само професионални отношения.

— Майтапиш се — бе казал Куин, след като Марков му разказа за приятелството си с конгресмена.

— Знам, знам. Той е политик — отвърна Марков. — Но е различен.

— Всички казват, че са различни — възрази Куин.

Марков се усмихна.

— Тук си прав. Не ме разбирай погрешно. Никога не му се доверявам напълно. Но той не се страхува да каже това, което мисли. Дори понякога си навлича неприятности в собствената си партия. А това ми допада. Поне докато не покаже, че съм грешил.

Затова когато новата му приятелка започна да търси работа на Капитол Хил, Стивън се обади именно на Гереро.

Само че Гереро вече не беше обикновеният тексаски конгресмен, когото бе консултирал преди години. Сега той беше важна клечка, един от най-влиятелните хора в Камарата на представителите. И ако можеше да се вярва на сайта му, бе първият политик, обявил още преди година и половина намерението си да участва в надпреварата за президент. А сега, преди месец, Гереро заяви това официално и бе един от кандидатите за номиниране от своята партия. И макар Куин да знаеше, че шансовете им не са особено добри — състезаваха се срещу популярен титуляр, който твърдо смяташе да бъде преизбран — тази стъпка несъмнено бе много важна за бъдещата му кариера.

— Момиче с късмет — каза си Куин, докато продължаваше да разглежда сайта на конгресмена.

Джени наистина беше избрала победител, когато бе тръгнала с Марков. Кой знае къде щеше да работи сега, ако не беше той. А ето че заради приятеля ѝ кариерата ѝ се развиваше чудесно. Дори шефът ѝ да не спечелеше изборите — повечето анализатори го поставяха в средата на групата на най-добрите — кампанията щеше да го превърне във фигура от национално значение. Може би след четири години щеше да е водач на групата кандидати.

Куин започна да преглежда по-старите новини. Не се изненада, че те подкрепят твърдението на Марков, че Гереро е донякъде черна овца. Издигането му до един от водещите хора в партията явно не му пречеше публично да заявява несъгласието си с негови изтъкнати съпартийци. Подходът му бе откровен и пряк — законотворец, който знае как да се оправя и без глупости. И ако можеше да се вярва на някои от последните новини, това започваше да му създава репутация на народен човек.

Куин не разбираше как вироглав човек като Гереро е успял да се издигне до такава висока позиция. Един очерк за конгресмена във „Вашингтон Пост“ изясни нещата.

Оказа се, че негова съпруга е не друга, а известната говорителка на консерваторите Джоди Гудман. Куин знаеше това име. Беше го срещал десетки пъти във вестниците и дори веднъж я засече в някакво публицистично предаване. Според статията тя беше бивш изпълнителен директор на „Тейлър-Гудман“, голям контрактор на Министерството на отбраната със седалище в Тексас. Сега бе влиятелен член на добре известен мозъчен тръст във Вашингтон. Явно

това бе достатъчно, за да даде повече свобода на мъжа ѝ в партията в сравнение с другите, започнали издигането си заедно с него.

Друга статия в „Ню Йорк Пост“ описваше брака им по-скоро като партньорство, отколкото като връзка. Според един близък до двойката източник: „те използват положението на другия, за да укрепят своето собствено. Тук става въпрос повече за власт, отколкото за любов“.

Куин се върна на сайта на Гереро и откри адресите на двата му офиса — във Вашингтон, окръг Колумбия, и в изборителния му окръг в Хюстън, Тексас. Обади се на номера във Вашингтон.

— Офисът на конгресмен Джеймс Гереро. С какво мога да ви помогна? — Гласът на жената от другата страна бе съвършен баланс между отзивчивост и деловитост. Сигурно отговаряше на стотици обаждания на ден.

— Дженифър Фуентес, ако обичате.

Последва кратка пауза.

— Съжалявам, госпожица Фуентес в момента отсъства. Мога ли да ви свържа с някой друг?

— Знаете ли кога ще се върне?

Този път паузата бе по-дълга. Почти цели три секунди.

— Бихте ли изчакали за момент, моля?

Чу се изщракване и музика — от онези меки джазирани версии, превръщащи популярни парчета във фонов шум, който не би възмутил никого освен хората с вкус.

Изведнъж музиката прекъсна и се чу мъжки глас:

— Мога ли да ви помогна?

— Да, благодаря — каза Куин. — Опитвам се да се свържа с Дженифър Фуентес.

— Относно...?

— Нищо важно — каза Куин, като се стараеше да звучи непринудено. — Просто ще пътувам за Вашингтон и си помислих, че можем да се видим за вечеря.

— Значи сте неин приятел.

— Да. Бяхме съученици в колежа. Каза ми да ѝ се обаждам всеки път, когато минавам през града. — Куин направи пауза. — Всичко наред ли е?

Мъжът от другата страна се поколеба за момент.

— Тази седмица отсъства.

— О, ясно. Знаете ли дали ще бъде на работа другата седмица?

— Не мога да ви кажа. Тя... отсъства за няколко седмици. По лични причини, предполагам. Не съм сигурен кога ще се върне.

— Лични? Добре ли е?

Мъжът отново се поколеба.

— Не бих могъл да знам.

— Е, тогава ще я потърся у дома — каза Куин.

— Да. Така ще е най-добре. Съжалявам, че не можах да ви помогна.

Връзката прекъсна.

Косъмчетата на тила на Куин настръхнаха, докато затваряше телефона. „Какво става, по дяволите?“

Постави телефона до лаптопа и повтори наум разговора. Джени е в отпуска точно по времето, когато Марков умира? Между отпуската ѝ и смъртта на Марков несъмнено нямаше пряка връзка, но съвпадението никак не му харесваше.

Чу пред дома му да спира кола. Сигурно беше Нейт. Никой друг не можеше да мине през портала, без да задейства алармата. След малко входната врата се отвори. Куин отиде до мястото, където кухнята преминаваше в дневна, докато Нейт влизаше от антрето.

— Идвай — каза Куин. — Трябваш ми.

— Добро утро — отвърна Нейт.

Куин се усмихна криво.

— Добро утро. Хайде, идвай.

Обърна се и тръгна към кухнята. Когато Нейт седна до него, той му обясни какво иска и му подаде телефона. Вече беше набрал номера на офиса в Хюстън, така че Нейт трябваше само да натисне бутона за свързване.

Имаше кратко забавяне, докато клетката се свърже и някой вдигне телефона. След малко Нейт каза:

— Да, добро утро. Обажда се Дан Райли от „Изгодни бързи доставки“. Не съм сигурен дали съм намерил верния номер, но се надявам да ми помогнете. — Заслуша се, след което се усмихна. Когато заговори, тонът му бе почти поверителен. — Ето какъв ми е проблемът. На някои хора просто трябва да им се забрани да пишат спедиторска информация на ръка. Ако щете вярвайте, ама пакетът, дето

е пред мен в момента, е пълна каша. Мога да разчета единствено името на получателя и част от телефонния номер. Вие сте третият човек, когото избирам. — Отново изчака отговора и продължи: — Момент. Името върху пакета е... Дженифър Фунтес или Фентес. — Пауза. — Фуентес? Да. Точно така. Значи съм се обадил на подходящото място. Най-дразнещото е, че доставката е лична. Нямам представа какво ще правя, ако не я намеря. В момента при вас ли е? — Този път от другата страна говориха по-дълго. Нейт изсумтя няколко пъти — първо изненадано, после разбиращо. — Много жалко. Знаете ли кога ще се върне? — Физиономията му загатваше за следващите му думи. — Значи нямате представа. — Пауза. — Де да можех. Но ми трябва точно нейния подпис. Май ще се наложи да върнем пратката на изпращача и да видим какво ще каже той.

Куин го погледна с очакване. Нейт остави телефона на плота.

— Жената каза, че Дженифър Фуентес работи предимно в офиса във Вашингтон, но според разписанието на отдел „Човешки ресурси“ в момента била в отпуска. Не знае кога ще се върне. Май трябваше да я притисна малко повече.

— Не — каза Куин. — Справи се отлично. По-голяма настойчивост щеше да събуди подозрения.

— Дженифър момичето от снимката ли е? — попита Нейт.

Куин тъкмо се обръщаше, но спря. Въпросът го изненада.

— Какво?

— Снимката, която взе от трупа вчера. На Дженифър Фуентес ли е?

Куин го зяпна за момент. Не че въпросът беше невероятно постижение на логиката, но не искаше да обсъжда тази тема.

— Познаваш го, нали? — попита Нейт. — Марков. Така ли е?

— Зарежи.

— Просто се опитвам да разбера какво правим.

— Това не е по работа — рече Куин.

Нейт сви рамене, отвори хладилника и извади кутия портокалов сок.

— На мен пък ми заприлича на работа.

— В момента нямаме клиент.

Нейт извади чаша от шкафа и я напълни.

— Няма да е за първи път да вършим работа без клиент. —
Вдигна чашата и отпи.

Куин пое бавно дъх, за да се овладее.

— Първо, не *ние* приемаме работата — рече той. — А аз.

Понечи да каже още нещо, но млъкна.

— Второ? — след кратко мълчание попита Нейт.

Куин извърна поглед. Смяташе да каже, че той решава какво трябва да знае Нейт и какво — не, но момчето не заслужаваше това. Знаеше, че понякога твърде лесно влиза в ролята на строг учител.

— Второ — каза той, — да. Тя е момичето от снимката. Повечето я познават като Джени, не като Дженифър. И за трупата си прав. Той е на мой... на мой познат. Казваше се Стивън Марков.

Куин очакваше още въпроси, но чиракът му просто се усмихна и допи сока си.

— И сега какво? — попита Нейт, след като остави чашата.

Куин поклати глава и тръгна към дневната.

— Де да знаех — каза той по-скоро на себе си.

4.

Куин знаеше, че трябва просто да забрави за мъртвия си приятел, който сега лежеше погребан в пустинята. Да забрави, че трябва да намери Джени и да ѝ съобщи. Можеше да я остави в неведение. След време така или иначе щеше да разбере, че се е случило нещо. Не беше нужно тъкмо той да е вестносецът.

Толкова е лесно. Толкова просто.

Но невъзможно.

— Ние сме само част от големия план — казваше старият му наставник Дъри при почти всяка поръчка, която изпълняваха заедно. — Малка част. Никога не виждаме всичко. Никога не знаем всичко. И така е по-добре. Когато си приключил — приключил си. Просто си заминаваш и забравяш. Иначе не оцеляваш дълго.

Гласът на Дъри звучеше натрапчиво в главата му. Уроците на кучия син бяха солидни. Беше дал на Куин всичко, което му е нужно, за да започне в бизнеса. Затова бе съвсем естествено дори сега, след толкова много години, Куин да преценява голяма част от постъпките си спрямо наученото.

Но самият Дъри бе неспокоен човек, който пропадеше към някаква тъмна пропаст и не можеше да се измъкне от нея. Пропадане, което в крайна сметка го доведе до пряка конфронтация с Куин. Когато миналата зима Куин бе принуден да го убие в Берлин, това заглуши за известно време гласа на Дъри. Но съветите му — както добрите, така и лошите — сега се бяха върнали и Куин намираше в тях странно утешение.

Специално този съвет попадеше в категорията на лошите. Поне що се отнася до конкретния проблем.

Трябваше да намери Джени. Дължеше го на Марков.

Всъщност дължеше на Марков много повече.

Финландия. Десет години по-рано.

— Още ли сте тук, господин Куин?

Гласът на Андрей Кранц — равен, безчувствен и със силен акцент. Говореше се, че е роден във Варшава, но акцентът му изглеждаше по-скоро немски, отколкото полски.

Куин отвори очи и погледна мъчителя си. Кранц стоеше пред него, лицето му бе на педя разстояние от неговото. Устните му се разтеглиха в нещо, което трябваше да мине за усмивка.

— Добре — рече Кранц. Пресегна се и го потупа по бузата. — И да си починете хубаво, нали? Ще се видим на сутринта.

Изправи се и се разсмя. Двамата зад него, по-скоро сенки, отколкото хора, също се разсмяха.

След малко Куин остана сам.

Известно време ги чуваше как вървят през гората. После стъпките им заглъхнаха и остана само шумът на вятъра, който караше листата да шептят, а после замлъкваше.

Беше след полунощ и нощта бе смразяваща. Няколко градуса по-малко и той щеше да измръзне. Звездите в чернотата горе сякаш се скупчваха една върху друга, необезпокоявани от светлините на цивилизацията. Напомняха му за детството, когато безброй звезди изпълваха нощното небе на Северна Минесота. Огледа се и си даде сметка, че няма особена разлика между земята, където бе израснал, и финландската провинция, в която явно щеше да умре.

Най-близкият истински град бе Хелзинки, но се намираше на повече от сто километра. Със същия успех можеше да е и на хиляда километра, или дори на хиляда мили. Знаеше, че не може да очаква помощ оттам. И макар да се опитваше да не мисли за това, истината бе, че отникъде няма да дойде помощ.

Ако имаше някакви съмнения, достатъчно бе само да погледне безжизненото тяло на Пит Парас — Пипи, както го наричаха приятелите му. Но на Пипи вече щеше да му е трудно да отговаря на прякора си. Главата му лежеше в тъмно петно в пясъка — остатък от локвата кръв, която бе изтекла от гърлото му.

Кранц се бе погрижил Куин да гледа, докато лично прерязва гръкляна на Парас — беше заповядал на един от хората си да го държи на колене, докато друг стискаше главата му и държеше очите му отворени.

— Не го правя, защото го искам — беше казал Кранц, когато хвана изпадналия в безсъзнание Парас за косата и дръпна главата му назад. — Не обичам да го правя, разбирате ли? — Прекара ножа на милиметри от гърлото, без да докосне кожата. Сякаш решаваше откъде точно да мине разрезът. — Искам да кажа, че не е нещо, което бих направил с удоволствие. Понякога обаче е част от работата. — И прокара ножа втори път, като разреза дълбоко плътта.

Отскочи назад, за да не бъде оплискан от бликналата кръв. Ножът и ръката му обаче бяха окървавени. Кранц отиде до Куин и избърса кръвта в тениската му.

Посланието беше недвусмислено. Ако не проговори, той щеше да е следващият. Но Куин не знаеше отговорите на въпросите на Кранц. Беше нает за точно определена задача и знаеше само това, което му трябваше. За съжаление полякът не му вярваше. След като първоначалният разпит не даде резултат, Кранц реши да го остави известно време сам.

Бяха го изоставили коленичил на земята, облечен само с тениска и боксерки. Китките му бяха завързани на гърба с късо въже, което бе омотано около глезените му. То дърпаше ръцете му назад и протегнатите му пръсти почти докосваха петите му. Ако можеше да се отпусне на краката си, щеше да освободи поне част от напрежението, но имаше още две въжета през мишниците му, които бяха завързани за клони на три метра над него и не му позволяваха да помръдне назад. Бяха нагласени така, че само коленете му докосваха земята. Ако бяха малко по-къси, щеше да виси във въздуха.

Не го бяха убили, но знаеше, че това е само временно отлагане на екзекуцията. Кранц и хората му щяха да се върнат на сутринта. Ако оцелееше дотогава, щяха да проверят дали нощната обработка е успяла да събуди паметта му. А когато най-сетне проумееха, че няма да изкопчат нищо повече от него, щяха да го пратят да прави компания на Пипи.

Часовете минаваха и Куин се мъчеше да не трепери от студа. Всеки път, когато потръпваше, безмилостните въжета се впираха в тялото му и имаше чувството, че ръцете му ще бъдат изтръгнати от раменете.

Опита се да измисли как да се освободи. Но колкото повече се мъчеше да се съсредоточи, толкова повече се замъгляваше съзнанието

му. Може би ако не му беше толкова студено, щеше да е в състояние да мисли. Или поне така си казваше. Това беше начин да си обясни провала.

Все пак изпита временно облекчение, когато си представи какво би сторил на Кранц, ако успее някак да се измъкне. Нямаше да допусне грешката, която бе направил полякът. Щеше да иде право при него и да го убие. Един-единствен изстрел в главата, от упор. Чиста екзекуция. Нямаше значение, че никога не бе вършил подобно нещо, нито че е невъзможно да се озове в подобна ситуация. За няколко мига се почувства щастлив.

Чуваше какви ли не звуци през нощта — вятъра, някаква дребна животинка в клоните горе, приглушеното ръмжене на кола, минаваща по далечния път. Гласът на Дъри същ беше тук. Наставникът му говорене толкова тихо, че Куин не различаваше думите, но въпреки това значението им бе ясно.

Разочарование. Неодобрение. Отвращение.

Най-страшният звук обаче дойде два часа преди зазоряване. Приближаващи стъпки. Можеха да означават само едно — Кранц и хората му се връщаха. А с тях идваше и смъртта.

Стъпките приближиха и Куин осъзна, че са само на един човек. Може би Кранц беше решил, че няма да научи нищо от него, и бе пратил някой да го довърши. В безпомощното състояние, в което се намираше, можеше да го убие и тригодишно дете с пластмасово ножче, така че един мъж беше повече от достатъчен.

Скоро предположението му се потвърди. Пред него застана един от хората на Кранц. Онзи, който беше държал главата му по време на екзекуцията на Парас. Бял, може би с десет години по-възрастен от него. Висок около метър и осемдесет, с тъмна къдрава коса, падаща над ушите му. Сигурно му топлеше в този студ.

Мъжът коленичи пред Куин, погледна го в очите и кимна към тялото на Парас.

— Приятелчето ти беше кучи син, знаеш ли? — каза той с американски акцент.

Куин се опита да се изплюе в лицето му, но устата му беше пресъхнала.

— Начукай си го — успя да прошепне.

Мъжът се усмихна и рече:

— Имаш дух. Това е добър знак.

После се изправи и извади дълъг сгъваем нож. Докато го отваряше, Куин се приготви за най-лошото. Знаеше, че не след дълго главата му ще лежи в локва кръв. Но вместо да пререже гърлото му, мъжът мина зад него.

Куин зачака острието да го прониже. Може би ексекUTORЪТ щеше да избере някоя артерия, или пък щеше да започне с деликатното място точно под ребрата. А ако беше садист, можеше дори да се заеме с гръбнака му и да го осакати, преди да го убие.

Секундите минаваха и Куин се напрягаше все повече, почти му се искаше ножът най-сетне да намери целта си. После най-неочаквано се озова на земята и напрежението в китките и раменете му изчезна. Въжетата, които го бяха стягали през последните няколко часа, лежаха в краката му.

— Можеш ли да ходиш? — попита мъжът.

Куин отвори очи. Човекът се беше навел над него.

Сигурно беше някакъв номер. Може би този си играеше с него. Не искаше да рискува и изрита, целейки се в слабините му. Мускулите му обаче го предадоха и кракът му се мръдна едва-едва, улучвайки само въздух.

— Ако наистина искаш да ме удариш, по-добре си запази силите и изчакай, докато се махнем оттук — каза мъжът. — Ще ти дам възможност, когато сме в безопасност.

Куин не помнеше какво точно се случи през следващите няколко часа. В един момент мъжът му помогна да се изправи. После ходи бос по студена камениста пътека сякаш безкрайно. По едно време измънка някакъв въпрос, но нямаше спомен дали е получил отговор.

След това вече седеше в кола. Мъжът беше зад волана и гледаше напред. Куин се обърна към прозореца. Дърветата сякаш бяха навсякъде, осветявани за миг от фаровете на автомобила, който се носеше по шосето.

Искаше да попита кой е засадил всички тези дървета. Да разбере защо е така тъмно. И точно преди тялото му напълно да изключи, искаше да попита накъде са тръгнали. Но единственият въпрос, който успя да зададе, беше:

— Как се казваш?

Шофьорът се засмя добродушно и отвърна:

— Наричай ме Стивън.

Така Куин за първи път се срещна с Марков.

Човекът на ЦРУ работеше под прикритие в организацията на Андрей Кранц. Кранц се занимаваше с трафик на оръжие от съветската ера — конвенционално, биологично и, ако можеше да се вярва на твърденията му, ядрено — и го продаваше на всеки, който бе готов да го купи на Запад. Пипи бе един от дилърите му, но беше решил да става голям шеф. Без изобщо да подозира, Куин се бе озовал наскоро война.

Така и не успя да разбере със сигурност защо Марков бе решил да го спаси. Беше му казал, че така или иначе си е свършил работата, така че помощта му не била кой знае какво. Куин не му повярва. По всичко личеше, че Кранц се е измъкнал. Ако Марков наистина бе свършил работата си, полякът трябваше да е мъртъв.

Каквато и да беше причината, Куин още тогава знаеше, че завинаги ще е задължен на Марков.

— Имам два адреса — каза гласът в другия край на линията.

Човекът се казваше Стийнър и работеше в пощенска станция на алея „Венис Бийч“. Куин му се беше обадил преди два часа с молба да се опита да разбере къде живее Джени.

Основната специалност на Стийнър не бе информацията. Той беше фалшификатор и можеше да изработи набор документи, които да минат почти всяка проверка. Благодарение на таланта си имаше доста връзки. А това го правеше полезен човек, ако ти се наложи бързо да научиш нещо.

— Дай ми ги — каза Куин.

— Най-новият е столичен. — Стийнър му продиктува адрес в Джорджтаун. Беше номер на жилищен блок, не на еднофамилна къща.

— А другият?

— В Хюстън. Информацията е малко стара, но доколкото мога да преценя, още е валидна. — Продиктува му и тексаския адрес.

— Благодаря — каза Куин и затвори.

Задната стена на дневната му представляваше един огромен прозорец от пода до тавана. Куин застана пред него и се загледа в далечината. Беше един от онези мъгливи, горещи дни в началото на септември, които мразеше най-много. Едва различаваше нещо отвъд Бевърли Хилс.

Искаше му се да е есен, въздухът да е прохладен и ветровете да са разпръснали мъглата. Или пък зима, точно след буря, когато небето е сияйно и чисто, а градът свети нощем като коледна украса. Но с радост би приел и този ден, стига някой да можеше да върне времето назад и той да беше някъде по работа, когато Албина му се обади за трупата на пристанището.

Тогава можеше просто да му откаже.

Но не беше станало така.

Пое дълбоко дъх, прекоси дневната и отвори входната врата. Нейт лежеше на капака на десетгодишната си хонда „Акорд“, четеше учебника за пилотиране и се припичаше на слънце.

— Не се разполагай прекалено удобно — каза му Куин.

Нейт вдигна поглед.

— Работа ли имаме?

— Може би.

— От онези, за които не ни се плаща, нали?

— Изкарай колата ми от гаража и след десет минути да си готов.

— Къде отиваме? — попита Нейт, докато спускаше крака на земята.

— Ще ме откараш до летището — отвърна Куин.

5.

Излизането на терминала на международното летище „Буш“ в Хюстън бе като да се натъкнеш на стена от желатин. Въздухът беше толкова влажен, че сякаш буташе Куин обратно и му пречеше да продължи.

Той си погледна часовника: 15:15, но калифорнийско време. В Тексас бяха с два часа напред — 17:15. Краят на работното време. Поне за някои.

Хюстън изглеждаше съвсем подходяща начална точка за издирването на Джени. Това бе не само градът на конгресмена Гереро, но и нейният град. Ако беше излязла в отпуска по лични причини, най-вероятно си беше отишла у дома.

Куин избра един лексус седан от агенция за автомобили под наем и пое към града. На Осморка 610 зави на запад, след това на юг, тъй като широката магистрала заобикаляше централния район. Излезе от нея при Мемориал Парк и отново зави на запад, този път по Удуей Драйв.

Беше направил справка в интернет, преди да тръгне от Лос Анджелис, и бе разпечатал маршрута от летището до дадения му от Стийнър адрес.

Не след дълго зави надясно и се озова в скъп жилищен район. Доколкото можеше да прецени, тук живееха хора от горната прослойка на средната класа. Къщите определено бяха по-скъпи, отколкото можеше да си позволи един обикновен държавен служител. Но разбира се, това бе Тексас, а не Ел Ей. Тук всичко беше по-евтино. И, както обичаха да отбелязват мнозина, по-голямо. Малко къщи бяха с площ под сто и осемдесет квадрата; повечето бяха към триста, че и повече. Много от тях бяха на по няколко етажа, със скъпи автомобили, паркирани на алеите.

Хората тук явно растяха в кариерите си. Бъдещи президенти на компании и членове на бордове, които един ден щяха да се преместят в още по-големи къщи, с по-обширни дворове и повече квадратни метри,

а може би дори с дом за гости в задния двор. Някои щяха да получат инфаркт, преди да навършат шестдесет, а други щяха да се отчуждят от близките си, защото прекарват повече време в офиса — ако вече не бяха попаднали в този капан.

Търсеният адрес се оказа в район, в който имената на улиците сякаш бяха взети от стари блусове — „Ленивата река“, „Старото езеро“, „Сладък жасмин“. Къщата беше просторна едноетажна постройка на „Бяла магнолия“. Беше тухлена, като повечето домове в квартала, с бели дървени врати и прозорци.

Асфалтова алея се отклоняваше до къщата и се връщаше обратно на улицата двадесетина метра по-нататък. Нямаше тротоари, затова Куин отби на тревния банкет и спря. Когато излезе, чу бръмчене като от армия насекоми. Очакваше да бъде нападат всеки момент, но засега гадините явно предпочитаха да стоят настрана.

Тръгна по алеята и осъзна, че дори това някога да е бил домът на Джени, тя вече не живее тук. На полянката имаше велосипеди. Велосипеди за малчугани. Недалеч от гаража беше закачен преносим баскетболен кош. Куин не беше виждал Джени осем месеца, но по онова време тя нямаше деца. И ако играчките не бяха достатъчни да го убедят, че сега тук живее семейство, паркираната пред къщата кола го показваше красноречиво. Миниван, тъмнозелен и добре поддържан. Кола за многодетно семейство. Имаше вид на доста често използвана.

Продължи към вратата. Видя някакво момиченце да го гледа през прозореца на дневната. Изглеждаше на не повече от осем. Русата ѝ коса бе прибрана назад на опашка, беше облечена с джинси и бледолилава тениска с катеричка от някакъв анимационен филм. Впери поглед в него, после се обърна и избяга.

Когато Куин стигна стъпалата пред входа, вратата вече беше отворена. На прага стоеше жена с фалшива усмивка. Не изглеждаше на повече от четиридесет и имаше същата руса коса като момичето от прозореца. Само че не беше хваната на опашка, а разпусната и стигаше до раменете ѝ.

— Мога ли да ви помогна? — попита жената леко подозрително.

— Най-вероятно не — отвърна Куин. Усмихна се уж смутено, за да я накара да се поотпусне. — Търся една жена, мислех си, че живее тук. Явно съм записал неправилно адреса или тя се е преместила.

Жената го изгледа безстрастно, после лицето ѝ се отпусна.

— Сигурно сте го записали неправилно. Живеем тук повече от десет години.

Грешен отговор.

Стийнър бе казал, че адресът може да е малко стар, но не чак толкова.

Куин кимна.

— Точно от това се опасявах.

— Как е името й? — попита жената. — Може да е от квартала.

— Трейси — изрече той случайно име, защото в ума му бе светнала предупредителната лампичка. — Трейси Дженингс. Познавате ли я?

Очите на жената се разшириха едва забележимо. Явно не беше очаквала точно това име, но бързо се овладя.

— Съжалявам, не я познавам.

— Няма нищо. Не биваше да ви безпокоя. Благодаря, че ми отделихте от времето си.

— Няма проблем — отвърна жената.

Куин тръгна обратно към колата си. Докато вървеше по алеята, хвърли последен поглед към къщата. Момиченцето отново бе на прозореца и му махаше, а в сенките зад него можеше да различи и майката, гледаше го как си отива. Той махна на детето и продължи напред.

Качи се в колата, запали и излезе на улицата. Беше изминал половин пряка, когато видя в огледалото някакъв седан да потегля зад него. Нов модел волво. Сребристо. Двама мъже отпред. Един на задната седалка.

Волвото не беше там, когато пристигна до къщата. Сигурен беше. Не бе видял никого и докато вървеше по алеята, нито на връщане. Тези мъже вече са били в колата, сякаш са чакали.

Куин държеше под око огледалото, докато излизаше към магистралата. Волвото продължаваше да го следва. Само по себе си това не бе чак толкова необичайно. Движеха се по основния път, извеждащ от жилищния квартал. Но не му се вярваше да е съвпадение.

Зави на изток по Удуей Драйв и се насочи към центъра. Волвото зави в същата посока и забави скорост, пропускайки няколко коли помежду им.

Трима мъже в кола, движеща се с няколко километра в час *под* максимално разрешената?

Не, не беше съвпадение.

В продължение на четвърт час Куин караше с умерена скорост и от време на време завиваше, сякаш знаеше накъде отива и не бърза. Всеки път волвото завиваше след него. Изпариха се и последните капчици съмнение. Следяха го.

Светофарът отпред светна жълто. Вместо да спре, Куин премина. Без да дава газ, само колкото да изпревари червеното. Волвото беше две коли назад и нямаше шанс. Въпреки извоюваното предимство Куин не увеличи скоростта. Продължи да кара така, сякаш нямаше представа, че има опашка.

Две пресечки по-нататък зави надясно. Веднага щом волвото изчезна от поглед, натисна газта. На следващата главна улица зави наляво, после надясно и пак наляво, като постепенно се отдалечаваше от преследвачите си.

Пет минути по-късно видя бензиностанция и спря при колонките. Макар че резервоарът бе почти пълен, той свали капачката и пхна маркуча в отвора. Не включи помпата, а отиде до багажника и го отвори. Дръпна ципа на джоба на сака си и извади малко пластмасово устройство, което всеки би приел за зарядно. Само че не беше зарядно, а по-маломощна версия на детектора, с който бе проверил камиона предишния ден.

Този път обаче при обиколката на колата детекторът тихо сигнализира. Беше от дясната страна, близо до задната броня. Куин коленичи, уж за да провери гумата, и бръкна под бронята. Когато извади ръката си, в нея имаше малък метален диск.

— Хитро — тихо каза той, възхищавайки се на майсторството, с което бяха поставили устройството. Колата бе останала извън полезрението му само за минута-две, докато разговаряше с жената от къщата. Постави предавателя върху колонката за бензин и направи втора проверка. Този път не засече нищо.

Върна се при колонката и се облегна на колата, преструвайки се, че чака резервоара да се напълни. Минута и половина по-късно волвото мина покрай бензиностанцията.

Куин го проследи с периферното си зрение. Колата зави надясно и продължи по пресечката.

Веднага щом преследвачите му се скриха от поглед, Куин извади маркуча и завинти капачката. Свали предавателя от колонката и го закрепил в нишата на маркуча, където трудно можеше да бъде открит.

Без да губи време, се качи в колата и запали. Потегли назад, за да не даде възможност на ония от волвото да го видят. Когато излезе от бензиностанцията, пресече платната и зави наляво.

Но не се отдалечи много.

Една пресечка по-нататък намери оживен мол, отби и паркира пред някакъв козметичен салон. Започваше да се стъмва, когато слезе от колата на тротоара пред магазините. Оттук се откриваше добър изглед към улицата. На бензиностанцията всичко изглеждаше нормално. Някой вече бе спрял при колонката, която беше използвал.

Погледна си часовника. От минаването на волвото покрай бензиностанцията бяха изминали пет минути. Сигурно вече си мислеха, че всеки момент ще приключи, а може би се чудеха защо се бави толкова. Скоро щяха да са принудени да проверят. Куин предположи, че ще му дадат максимум седем минути.

На осмата волвото се появи отново.

Разстоянието бе твърде голямо, за да може да различи мъжете вътре, но знаеше, че са изненадани, че не откриват лексуса. Проследяващото устройство им показваше, че колата е на бензиностанцията.

Спряха от другата страна на колонката. Шофьорът остана зад волана, а другите двама слязоха. Опитваха се да изглеждат спокойни, единият дори свали маркуча, но движенията им бяха сковани.

Отне им малко повече от минута да намерят предавателя и когато го сториха, не изглеждаха особено щастливи. Единият извади телефон, натисна две копчета и го поднесе към ухото си. Другият бързо върна маркуча на мястото му и се качи в колата.

За Куин това бе знак да се върне в лексуса. Премести колата, но не излезе веднага на улицата. След няколко секунди мъжът с телефона се прибра във волвото и колата потегли в посока, обратна на мола.

Не след дълго Куин ги настигна.

Тъмнината му даваше предимство. Голям град означаваше натоварени улици и множество запалени фарове. Лесно е да се скриеш в тълпата и да останеш невидим.

Бързо се изясни, че волвото се връща при къщата на „Бяла магнолия“. Когато приближиха квартала, Куин зави по една странична уличка. Вече знаеше къде отиват и въпреки че нощта беше чудесно прикритие по оживените улици, щеше да се набива на очи в по-тихите алеи на жилищните райони.

За съжаление кварталът не бе планиран по обичайния начин и откриването на алтернативен път не се оказа толкова просто. Алеите завиваха както им падне, някои правеха големи обиколки и се връщаха при същите главни улици, от които започваха, а други се оказваха без изход. Навсякъде имаше буйна зеленина. Там, където нямаше къщи, растяха дървета и храсти. Не беше съвсем пущинак, но и не беше подреден парк. Не можеше да се пресече направо.

Куин се наруга за двата погрешни завоя, преди да намери „Бяла магнолия“. Излезе на улицата от противоположната посока, от която бе пристигнал преди, и спря на около пресечка от къщата. Взе чифт тънки кожени ръкавици и малко фенерче от сака в багажника. Съжали, че няма пистолет. Никога не летеше въоръжен и обикновено се сдобиваше с оръжие на място, ако решеше, че е необходимо. След пристигането му в Хюстън обаче, събитията се бяха развили толкова бързо, че нямаше време да търси доставчици.

Приближи пеша, като се криеше зад паркираните покрай улицата автомобили. Както и очакваше, волвото беше на алеята до гаража.

Изненадващото беше, че къщата бе осветена отвътре и отвън. Сякаш бяха включили всички лампи. Дори двата прожектора над гаража светеха.

Миниванът още беше на мястото си, но сега всичките му врати бяха отворени. Куин различи няколко куфара в багажното отделение. Велосипедите на поляната бяха завързани на покрива на колата.

От къщата излезе мъж с голям кашон в ръце. Следваше го жената, с която бе разговарял. Тя носеше поредния куфар. След нея се появиха две деца. Едното беше момиченцето, което бе видял през прозореца, а другото — момче на около пет години. Съпруг, съпруга и деца? Поне така изглеждаше.

Извади мобилния си телефон и включи камерата. Апаратът не бе от стандартните модели, които можеха да се купят от всяка будка. Беше се появил само преди няколко месеца и човек трябваше да има връзки и да е склонен да плати цената, ако иска да го има. Но си заслужаваше. Само камерата беше безценна. Шестте мегапиксела и подвижният обектив осигуряваха кристалночисти изображения, които не всеки фотоапарат можеше да предложи.

Докато ги снимаше как товарят багажа, жената каза нещо на децата. Куин не чу думите, но тонът бе ясен — нетърпелив, дори настоятелен.

Когато децата не се размърдаха достатъчно енергично, мъжът им излая: „Веднага!“.

Това размърда не само децата. Един от мъжете, които бяха във волвото, излезе от къщата и забързано тръгна към вана.

Куин отново вдигна телефона и направи снимка тъкмо когато мъжът хвана бащата за ръката и рязко го завъртя, за да се окажат лице в лице. Каза му бързо нещо, после го пусна и се върна в къщата.

Бащата се поколеба за миг, загледан във входната врата, сякаш очакваше да се появи още някой. След няколко секунди се качи във вана със семейството си и запали двигателя.

Поеха по алеята и излязоха на улицата, минавайки точно покрай мястото, където се беше скрил Куин. Той успя да зърне момиченцето, което гледаше през прозореца. За миг му се стори, че и то го видя, но дори да беше така, вниманието му скоро бе отвлечено от нещо друго.

След като ванът се отдалечи, Куин се промъкна по-близо до къщата и си намери местенце точно срещу нея, до един голям джип „Чероки“.

Отначало не забеляза нищо ново. Започна да оглежда прозорците. Единственият с дръпнати пердета бе този на дневната. Но след малко един от мъжете отиде до прозореца и дръпна завесата, лишавайки Куин от единствената възможност да ги наблюдава.

Той остана на поста си. Минаха двадесет минути, тридесет, четиридесет.

След почти час светлините започнаха да гаснат една по една, останаха само лампата на верандата и прожекторите над гаража.

Двама от мъжете излязоха и тръгнаха към волвото. Куин вдигна телефона си и направи няколко снимки. Успя да улови в едър план и

двамата; по-дребният беше един от онези, които претърсиха бензиностанцията. Не беше сигурен за другия, но той се качи на мястото на шофьора и Куин реши, че е карал колата и преди това.

Прожекторите на гаража угаснаха, а след няколко секунди изгасна и лампата на верандата. Куин едва успя да различи, че вратата се отваря. От къщата излязоха две неясни фигури. Единият беше от преследвачите, но не успя да познае другия. Косата му бе светла, най-вероятно руса. От начина, по който се движеше, Куин заключи, че той е шефът. Беше с костюм, също като останалите.

Когато вратите на волвото се отвориха, лампата в купето освети двамата, които чакаха вътре.

Куин направи две бързи снимки, преди вратата да се затвори и светлината да угасне. Впечатлението, с което остана и от четиримата, беше едно и също. Спокойни, уверени, в добра форма.

Бивши военни. Може би от някоя елитна част.

И определено означаваха неприятности.

Замисли се дали да не проследи отново волвото. Но реши, че къщата е по-важна.

Какво бяха правили вътре? А и какво правеше там семейството? Цялата ситуация изглеждаше повече от шантава.

След като изпрати снимките на имейла на Нейт, Куин остана на пост още час, за да се увери, че в къщата не е останал никой. Кварталът бе съвсем притихнал. Светлините на няколко съседни домове угаснаха, макар че повечето имаха външно осветление. По време на престоя му по улицата минаха само две коли, без шофьорите им да го забележат.

„Да влизам или не?“ — запита се Куин.

И гласът на Дъри отново се обади в главата му: „Разкарай се веднага. Връщай се в колата си и отивай на летището. Изобщо не трябваше да идваш тук“.

Знаеше, че вече е закъснял за последния самолет до Ел Ей, но можеше да хване някой ранен полет и да си бъде у дома преди обед. После можеше да се опита да намери Джени по други канали. Но не помръдна.

Интуицията му подсказваше, че Стийнър е прав. Домът беше на Джени. И тук ставаше нещо много странно.

Огледа „Бяла магнолия“. Нямаше жива душа.

Измъкна се от прикритието си и пресече улицата на едно неосветено от улична лампа място. Спря в началото на алеята, за да се убеди, че никой не го наблюдава. За миг му се стори, че усеща някой наблизо, но чувството бързо изчезна. Може би беше някое животно, най-вероятно излязъл на вечерен лов опосум. Все пак изчака около минута, преди да продължи.

Щом стигна до предната врата, залепи ухо на дървото и се заслуша. Както и очакваше, не се чуваше нищо. Извади кожените ръкавици от задния си джоб, надяна ги и опита дръжката. Беше заключено. Наруга се тихо, че не бе извадил и шперца от сака си. Помисли си дали да не се върне до колата, но му се стори ненужен риск.

Може би имаше друг начин да влезе.

Слезе от верандата и започна да обикаля къщата, като оглеждаше всеки прозорец. Надяваше се някой да е забравен отворен, но не извади късмет.

Стигна до ъгъла и се озова пред двуметрова дървена ограда. Дори и да имаше порта, не можеше да я види. Хвана се за ръба, подскочи и се набра през преградата.

Подобно на предния двор, задният също беше покрит с трева. Куин се прехвърли през оградата без особени усилия.

Виждаше само част от задния двор, но беше ясно, че е голям и покрит със зеленина. Точно отпред покрай страничната ограда имаше стара дървена барака за градинарски инструменти. Храстите и дърветата изглеждаха добре поддържани. Явно бараката се използваше редовно.

Изчака няколко секунди, като почти очакваше някой да се появи иззад ъгъла. Накрая насочи вниманието си отново към къщата.

За разлика от фасадата, тук не всички завеси бяха спуснати. Надникна през първите няколко прозореца. Макар да бе тъмно, можеше да различи интериора. Спални. Може би за гости или са били използвани като кабинети. Бяха в такова състояние, че бе невъзможно да се определи със сигурност. Във всяко помещение цареше хаос —

пръснати по пода хартии и дрехи, разместени мебели, свалени картини. Сякаш дори имаше дупки в стените.

Преди да премине към следващия прозорец, телефонът завибрира в джоба му. Вибрацията бе характерна — търсеше го Нейт. Тъкмо се канеше да го остави на гласовата поща, когато се сети защо го търси чиракът.

— Да? — каза той колкото се може по-тихо.

— Пропусна обаждането — каза Нейт.

— Съжалявам — отвърна Куин. Бяха се уговорили кога да му се обади, но той бе насочил цялото си внимание към къщата и забрави. — Всичко е наред.

— Сигурен ли си?

Нейт очакваше точната фраза, за да разбере, че наставникът му наистина е добре.

— Няма проблеми — каза Куин.

— Разтревожи ме — каза Нейт. — Вече щях да търся подкрепления.

— Съжалявам — повтори Куин. — Нещата са малко по-сложни, отколкото предполагах.

Стигна до другия ъгъл на къщата и надникна. Пак двор. Почти очакваше да види белведер в средата, но нямаше.

— Куин?

— В момента съм зает — отговори Куин.

— Тогава ми звъни, когато имаш свободно време — каза Нейт. — Попаднах на нещо.

— Задръж. — Куин се промъкна покрай ъгъла и приближи следващия прозорец.

Стаята от другата страна май бе главната спалня. Рисува да включи фенерчето и фокусира лъча, за да намали вероятността разсеяната светлина да стигне до предната част на къщата.

— Да не би да си успял с кода от контейнера? — попита той, докато надничаше вътре.

— Не — отвърна Нейт. — Нямам представа какво означава.

— Нищо ли не намери?

— Не отговаря на никакви стандартни кодове.

Куин прекара лъча по стената. Стаята имаше три врати. Едната водеше към коридора, другата — най-вероятно към баня. Третата беше

затворена. Дрешник?

— Е? — попита Куин. — Напъни се повечко.

В стаята имаше широко легло с бяла дървена рамка, покрита с богата резба. В другия край се виждаше голям гардероб, също бял, но с по-проста изработка. Беше изместен от стената и сега стоеше под странен ъгъл. До него имаше тоалетка в същия цвят. И тя бе избутана от първоначалното си място. Куин не видя скрин, но точно под прозореца имаше нещо приблизително със същите размери.

В тази стая също цареше хаос — разхвърляни дрехи, книги, грим и обувки. Матракът бе оголен и срязан, от зейналата рана се бяха изсипали пружини и памучен пълнеж. Стените също не бяха подминати. Сякаш някой ги беше надупчил с щанга на всеки няколко педи.

— Мислех си дали да не потърся малко помощ за това — каза Нейт.

— Не би трябвало да ти е нужна.

Въпреки хаоса ясно личеше, че стаята е принадлежала на жена. Нямаше мъжки дрехи, нито обувки. Нищо, което да подсказва, че помещението е използвано от съпрузи.

Куин знаеше, че това не е доказателство, че къщата е на Джени, но потвърждаваше подозренията му. Семейството, което бе видял, беше фасада, която да заблуди всеки случаен посетител и да прикрие погрома, който се вършеше вътре.

— Знаеш ли, Орландо сигурно ще се справи с това за нула време — каза Нейт.

Куин изключи фенерчето.

— Не съм молил Орландо да се справя с кода, нали така?

— Да, но бих могъл да й звънна. Няма да има нищо против.

— Не — отсече Куин.

Следваше задна врата, водеща към кухнята, както и плъзгаща се стъклена врата, зад която имаше нещо като по-малка дневна. И двете бяха заключени.

— Разбра ли откъде е тръгнал корабът? — попита Куин.

— Да. — Този път в гласа на Нейт се долавяше самодоволство.
— От Шанхай.

— Интересно.

— Не го ли очакваше?

— Не съм очаквал нищо — отвърна Куин. Всъщност Шанхай му звучеше логично. Повечето доставки до Западния бряг идваха от Азия, а Шанхай бе едно от най-оживените пристанища не само в Тихия океан, но и в целия свят.

Непосредствено след стъклената врата имаше по-малък прозорец. С матирано стъкло. Баня. Прозорецът беше отворен. Само няколко сантиметра, сигурно, за да излиза влагата, но дори да беше затворен, Куин можеше да се справи с него.

— Изпратих снимки на имейла ти — каза той, докато надничаше вътре. — Виж дали ще успееш да получиш добър образ на всеки от заснетите. Помниш как се работи с програмата за увеличение и изчистване, нали?

— Все това ме питаш.

— Е, помниш ли?

— Да. Помня.

Куин побутна прозореца със свободната си ръка.

— Добре. Пусни я и провери един номер. Имаш ли нещо за писане?

— Да.

Куин му продиктува номера на волвото. Съмняваше се, че ще попаднат на нещо полезно. При толкова педантични хора, ако не колата, най-малко номерата бяха крадени.

— Това ли е всичко? — попита Нейт.

— Не — отвърна Куин и му даде адреса на Джени. — Искам пълен списък на собствениците. Може да ти се наложи да поровиш малко повече.

— Дадено — каза Нейт. — Доколкото разбирам, още не си намерил приятелката си.

Куин стисна зъби и отвърна:

— Още не.

Тъкмо започна да отваря прозореца, когато нещо се раздвижи в храстите до оградата зад гърба му. Докато се обръщаше към шума, долови някакво изщракване под рамката на прозореца, сякаш бе натиснал някакъв... *бутон*.

Успя да се отдалечи на три крачки от прозореца, когато къщата експлодира.

6.

Куин лежеше на земята. Гърдите го боляха от удара. Мобилният телефон бе излетял от ръката му и лежеше строшен на парчета на няколко крачки от него.

Куин погледна през рамо. Къщата беше пълна с дим. Експлозията — на каквото и да се дължеше — бе станала някъде в средата на дома и беше достатъчно мощна, за да нанесе много щети, но не толкова, че да срути цялата сграда. През вече лишените от стъкла прозорци се виждаха езиците на пламъците. Полицайте и пожарникарите щяха да пристигнат скоро. Трябваше да се маха оттук колкото се може по-бързо.

Изправи се на крака и спря.

Шумът в дъното на двора. Шокът от експлозията почти го бе накарал да го забрави. Погледна към задната ограда, но не видя нищо.

„Забрави“ — заповяда си. Трябваше да изчезва оттук. Това бе най-важното.

Само че накъде? Хората от квартала сигурно вече се събираха на улицата отпред. Ако тръгнеше натам, със сигурност щяха да го видят и да решат, че той е причинил взрива. Не можеше да рискува подобно нещо.

Докато оглеждаше задния двор за друг изход, храстите се раздвижиха отново. Не е опосум, осъзна той, освен ако не беше висок поне метър и половина. Беше човек. Едва различаваше неясната му форма между клоните.

Куин се сниши, затърси пистолет, какъвто нямаше, и мислено се наруга. Все така снишен, затича бързо към градинарската барака, отдалечавайки се от човека в двора. Рисува да се озърне. Нищо освен смътните силуети на растенията, почти неразличими на все още слабата светлина от огъня.

В далечината се чуха първите сирени. Куин тъкмо отстъпваше зад бараката, когато от храстите се подадоха две ръце и се хванаха за ръба на оградата.

Без да се замисли, той се втурна натам.

Онзи, който се криеше, почти се беше покатерил на оградата, когато Куин го настигна.

Оказа се жена. Слаба, пъргава, с вързана на опашка коса. С тъмно облекло, точно като него.

„Джени?“ — помисли си той и спря за част от секундата.

Хвърли се напред да сграбчи крака ѝ. Краткото колебание обаче го забави. Пръстите му само докоснаха подметката на обувката ѝ.

От другата страна на оградата се чу тупване, последвано от стон.

Куин се набра, прехвърли се през оградата и скочи.

Жената вече пресичаше двора към съседната къща — двойник на току-що разрушената. Там не светеше. Или собствениците ги нямаше, или къщата беше празна. Иначе експлозията със сигурност щеше да привлече вниманието на обитателите ѝ.

Жената явно щадеше единия си крак и се движеше по-бавно.

— Джени? — извика той, но тя не спря.

Куин хукна през поляната. Воят на сирените приближаваше.

— Спри — каза той, когато се озова на няколко стъпки зад нея.

Но жената направи точно обратното — забърза към къщата. Куин я настигна, сграбчи я точно под раменете и я принуди да спре.

Тя размаха ръце, като се мъчеше да се освободи, но той я държеше здраво. Обърна я към себе си и разбра, че е сгрешил. Не беше Джени. На ръст бе същата, косата ѝ също приличаше на нейната, но лицето ѝ му бе непознато.

— Моля те — каза тя. — Пусни ме. Не съм видяла нищо, ясно?
— Трепна от болка, но не извика.

— Какво правеше там? — попита Куин.

Тя тръсна глава.

— Може би си чакала да видиш дали бомбата ще ме довърши?

— Не. Моля те, пусни ме.

— Опитваше се да ме убиеш, нали.

— Моля те. Просто ме пусни да си вървя.

— Коя си ти?

Тя понечи да заговори, но лицето ѝ внезапно се изкриви от болка. Наведе се, но хватката на Куин я задържа.

— Изкълчих си глезена — каза тя. — Само да го видя.

— Бавно и без резки движения — предупреди я той.

Пусна я и мина зад нея, като постави ръка на гърба ѝ, точно под шията. Сирените вече бяха съвсем близо. След не повече от минута щяха да пристигнат.

Жената разтри глезена си, после ръката ѝ се плъзна под крачола на панталона. Куин се пресегна и я сграбчи за китката. Тя държеше малък пистолет. Двадесет и втори калибър, доколкото можеше да прецени. Не бе кой знае какво, но достатъчно, за да те убие от упор.

Куин изви ръката ѝ и изтръгна оръжието.

— Върни ми го — каза тя.

Той прибра пистолета в джоба си.

— Добре. Задръж го. Не ми пука — каза тя. Завъртя глава към сирените, после отново го погледна. — Сега мога ли да си вървя?

Куин знаеше, че всеки момент могат да ги открият, но не помръдна.

— Коя си ти?

— Какво значение има? — отвърна тя. — Виж, намерят ли ни тук, ще арестуват и двама ни. Нямам нищо общо с взрива и знам, че същото се отнася и за теб. Иначе не би стоял толкова близо, когато гръмна, нали?

Куин не отговори.

— Не е ли по-добре да се махаме? — попита тя.

— Коя си ти?

— Няма значение.

— Всъщност има.

Сграбчи я за ръката и я поведе през двора към главния изход.

На улицата намери един стар форд „Бронко“ с отключени врати.

— Влизай — каза той на жената.

Тя го изгледа, но се качи на мястото до шофьора.

— Не си помисляй да бягаш, защото ще те хвана — предупреди я Куин.

По изражението ѝ личеше, че го разбира.

Отне му по-малко от минута да се справи със запалването. Двигателят оживя и Куин превключи на първа.

— Коя си ти? — попита отново.

Тя се поколеба, после каза:

— Таша. Таша... Лейвър.

Куин караше предпазливо, като гледаше да не вдига скоростта, за да не привлича внимание.

— Какво правеше в задния двор?

— Аз... търсех един човек.

— Сериозно? Кого?

Появи се знак „Стоп“. Куин намали и премина, когато видя, че е чисто.

— Една приятелка. Къщата е нейна. Но... — Тя млъкна и го погледна. — А *ти* кой си? Ти какво правеше там?

Куин не отговори.

— Знам, че не си от тях, иначе нямаше да се опитваш да влезеш в къщата.

— Тях? — попита той, докато завиваше надясно.

— Онези от къщата. Семейството. Другите. Никога преди това не съм ги виждала. А познавам Джени от... — Отново млъкна. — Не ми каза кой си.

— Правилно. Не съм от тях — потвърди той. Започваше да си мисли, че може и да успее да изтръгне малко повече информация от нея, но едва ли си заслужаваше усилията.

Удуюей авеню се намираще през две преки. Вече се различаваха десетките коли, минаващи по оживената улица. Точно преди да стигнат дотам, Куин спря автомобила до бордюра и се обърна към жената.

— За последен път те питам — какво правеше в двора?

Тя се поколеба.

— Търсех Джени. Джени Фуентес. Къщата е нейна, но ти сигурно го знаеш. — Замълча за момент. — Ти... Нарече ме Джени, докато ме гонеше.

— Защо я търсеше?

Отново пауза.

— Тя ми е приятелка. Познаваме се от много време.

— Браво на теб. Но това още не отговаря на въпроса ми.

Жената се замисли, сякаш подбираше думите си.

— Поддържахме доста близки отношения. А преди няколко седмици тя просто изчезна. Обадох се в работата ѝ, но ми казаха, че е в отпуск. — Погледна към Куин. — Джени щеше да ми каже, ако нещо не е наред. Нямаше да се махне, без да каже и дума.

— Толкова ли си важна за нея?

— Достатъчно важна — рече тя отбранително.
— Откъде я познаваш?
— Защо питаш? Кой си *ти*, по дяволите? И защо я *търсиш*?
— Откъде я познаваш? — повтори той. Започваше да губи търпение.

Мълчание.

— От колежа — тросна се тя, сякаш се ядосваше, че си е отворила устата. — Бяхме в една специалност. Сега е твой ред.

Куин не беше сигурен дали версията ѝ е истина, или не, но тя му беше дала достатъчно, за да я провери.

— Слизай — каза ѝ той.

— Какво?

— Слизай от колата. Тук можеш да хванеш някой на стоп. Или да извикаш такси. Не ми пука.

— Няма.

— Веднага — каза той.

— Няма да се махна, докато не ми кажеш кой си и защо търсиш Джени. — Тонът ѝ бе дързък и предизвикателен.

Куин впери поглед в нея.

— Добре тогава.

Отвори вратата и тръгна да излиза.

— Къде отиваш?

Не ѝ отговори.

Върна се пеша до лексуса. Жената го следва една пресечка, но после се отказа. Когато се огледа през рамо, тя вече вървеше към Удуей авеню. Не беше сигурен дали наистина е приятелка на Джени. Страхът ѝ обаче изглеждаше съвсем истински. Все пак трябваше да я има предвид. Трябваше да намери сигурен телефон и да каже на Нейт да я провери.

Когато стигна при лексуса, улицата пред къщата на Джени бе пълна с полицейски коли и пожарни. По алеята на преносими колчета бяха поставени ярки светлини, които осветяваха димящата постройка като футболен стадион. Пожарникарите потушаваха и последните пламъци, а повечето ченгета вземаха показания от събралата се тълпа.

Куин тихо се качи в колата си. Докато палеше, гледаше само напред, в случай че някой го забележи.

Изчака цяла минута, преди да потегли със загасени светлини. Направи бърз обратен завой и се насочи към Удуей авеню.

Леката тревога за Джени, която изпитваше преди да дойде в Хюстън, бе прераснала в големи опасения. Докато не намереше опровержение, трябваше да приеме, че смъртта на Марков и изчезването на приятелката му са свързани.

Усещаше как напрежението се трупа в него.

Нейт се оказа прав. Това бе една от онези работи, за които не им се плащаше. Докато не се увереше, че Джени е добре, нямаше да спре да я търси. Последното, което искаше, бе да я сполети съдбата на приятеля му.

Можеше само да се надява, че не е закъснял.

7.

От оскъдната информация, с която разполагаше, знаеше, че Джени е била видяна за последно във Вашингтон. Така че връщането в Ел Ей трябваше да почака. Окръг Колумбия беше на първо място.

Най-бързият начин да стигне дотам бе да се върне на летище „Буш“. Летище „Хоби“ също беше вариант. Но и двете представляваха потенциален риск. Мъжете, които го следяха, не биха могли да знаят, че е бил при къщата, когато тя експлодира. Може би още се опитваха да го открият. А това означаваше, че вероятно бяха поставили постове на летищата. Нямахше как да разбере дали е така, затова бе най-добре да играе на сигурно.

Излезе на магистрала 10 в посока към Луизиана. Среднощният трафик бе предимно от големи камиони, превозващи бог знае какви товари към сърцето на Юга. Тук-там минаваше и по някой случаен седан, но само с по един човек вътре.

Нощта бе тъмна, нямаше луна. Куин различаваше смътно някакви растения покрай пътя, но те бяха само силуети.

Малко преди Бомонт излезе от междущатската магистрала и спря при една денонощна бензиностанция. Напълни резервоара и си взе голяма чаша кафе.

— Къде е телефонът? — попита той продавача.

Човекът го изгледа малко странно.

— О... ъъ... май е навън. Отзад, при тоалетните. Ако още е там.

— Благодаря — каза Куин.

Върна се при колата и я премести до мястото, където трябваше да се намира телефонът. Оказа се, че паметта на продавача си я бива. Телефонът наистина беше там, макар да нямаше вид, че е бил употребяван скоро.

Куин отново си сложи ръкавиците, извади една от салфетките, които бе взел с кафето, и слезе от колата. Набързо избърса праха от апарата, преди да допре слушалката до ухото си. Използва картата,

която държеше в портфейла си за спешни случаи като този, и набра номера на Нейт.

— Ало? — рязко отвърна Нейт.

— Аз съм — каза Куин.

— Как си?

— Бивам. — Отново кодова дума, която означаваше, че е добре, но говори по необезопасена линия.

Чу как Нейт въздъхна с облекчение.

— Слава богу. Прозвуча доста... — Замълча, явно търсеше подходящата дума. — Грубо.

— Такова си беше — отвърна Куин. — После ще ти разкажа.

— Връщаш ли се?

— Още не. Ще се обадя утре. Не мога да ти кажа конкретен час. Ако имаш нещо за мен, засега най-добре го прати на имейла.

— Чакай — каза Нейт. Явно усети, че Куин се кани да затвори. — Орландо се обади.

— Какво? Защо? — попита Куин.

— На гости е при леля си и иска да говори с теб.

Куин замълча за момент. На гости при леля й означаваше, че е в Сан Франциско. Странно, че не бе споменала, че ще идва в Калифорния, когато говориха последно. Не беше в нейния стил. Макар и двамата да работеха в света на тайните, помежду им те не бяха много. Орландо живееше в Хо Ши Мин във Виетнам със сина си Гарет, така че едно пътуване до Щатите не беше нещо, което би предприела спонтанно.

— Каза ли ти какво иска? — попита Куин.

— Не. Само да й се обадиш. Звучеше... объркана.

— Объркана?

— Не знам. Просто не беше на себе си. Може да е от часовата разлика и просто да иска да ти каже „здрасти“.

— Това ли е всичко?

— Да.

Куин се намръщи.

— Точно сега не мога да й се обадя.

— Ако звънне отново?

— Кажи й, че ще се свържа с нея при първа възможност — отговори Куин.

Успя да хване един от първите самолети от Батън Руж, Луизиана. Полетът не беше директен, така че когато пристигна на летище „Рейгън“, минаваше 11:30 източно време. Направи едно бързо обаждане по телефона, след което прекоси надлеза до пункта за приемане на багаж и хвана синята линия на метрото за една спирка до Кристъл Сити. Мина по тунела до „Кристъл Сити Мариът“ и си взе стая. Бързо взе душ и облече джинси и зелена риза с къси ръкави. После слезе долу и хвана такси до града.

След Хюстън температурата и влагата във Вашингтон бяха почти поносими. Той се осмели да предположи, че на ризата ще ѝ трябва цяла минута повече, за да подгизне от потта му.

След като подминаха Мемориала на Джеферсън, Куин се наведе напред към шофьора.

— Оставете ме при Министерството на земеделието.

— Значи не сме към конгресния център? — попита шофьорът. Това беше адресът, който Куин му бе дал, когато се качи.

— Земеделието. Южната сграда.

Шофьорът изсумтя нещо заради по-късото разстояние и не спря да мърмори до края на пътуването. Но няколко минути по-късно, когато получи двоен бакшиш, намръщената му физиономия изчезна.

Куин тръгна към входа на сградата, като се оглеждаше небрежно. Знаеше, че прекалява с предпазливостта, но след измъкването на косъм в Хюстън нямаше намерение да приема нищо за даденост. След като се увери, че е сам, се обърна назад и пресече Индипендънс авеню.

Излезе на Алеята. Редицата на монументите, както я наричаше навремето Дъри. Дори дъртият кучи син изпитваше респект от това място.

Тя се простираше на около три километра в посока изток-запад, с купола на Капитолия в източния край и Мемориала на Ейбрахам Линкълн в западния. Между тях имаше тревни площи, пътеки и каменни мемориали.

Въпреки напрежението Куин усещаше величието на това място. То можеше да развълнува и най-преситения човек.

Както обикновено, Алеята беше пълна с посетители. Повечето бяха по къси панталони и тениски. По-умните си бяха сложили шапки.

Темпото на тълпата бе бавно и летаргично — жегата и влагата изсмукваха излишъка от енергия, с която хората бяха започнали деня си. Някои — предимно деца, но имаше и възрастни — държаха фунийки сладолед и се опитваха да изближат колкото се може повече, преди да се разтопи в ръцете им. Малцина успяваха.

Куин си проправяше път през множеството, като внимаваше да не се движи много по-бързо от хората наоколо. Беше просто поредният турист, дошъл да попие малко история.

Преди Медисън Драйв зави надясно по една от широките пътеки, пресичащи Алеята. Две минути по-късно забеляза мъж и жена, които се отдалечаваха от него. Мъжът носеше луксозна хартиена торбичка като онези от магазините за подаръци, а жената — голяма чанта. Отличаваха се сред тълпата, защото бяха облечени за работа, а не за разходка.

Мъжът бе по-нисък от Куин, някъде към метър седемдесет и пет. Благодарение на високите токчета жената се извисяваше на два-три сантиметра над голото му теме.

Куин не я бе виждал, но познаваше мъжа. Макар да се бяха срещали лично само веднъж, незабавно разпозна Питър. Приличаше на оплешивяла и по-ниска версия на Чарлз Бронсън. Може би заради черния мустак или заради постоянно присвитите очи — сякаш непрекъснато преценява всичко и всеки. А може би заради двете.

Питър беше шеф на организация, известна като Офиса. В продължение на години Офисът беше единственият клиент на Куин. Питър се беше опитал да го наеме на пълно работно време, но Куин все отказваше, предпочиташе независимостта на свободната практика. Но след инцидента в Берлин миналия януари нещата се промениха. Тогава Питър не бе така услужлив и спести информация, която щеше да е от полза на Куин. За щастие, въпреки нежеланието на Питър, Куин успя да попречи на Дъри и онзи ненормалник Борко да осъществят плана си. Но знаеше, че нещата щяха да са доста по-прости, ако Питър беше по-открит с него.

Заради това бе решил да разнообрази клиентелата си. Пък и разчитането само на един източник на доходи бе изгодно, но глупаво в дългосрочен план. Предпочете да излезе от активния списък на Питър. Шефът на Офиса не беше особено щастлив от това, но не направи нищо, за да го спре.

Така че имаше малко ирония в това, че Куин сега се обръщаше за помощ към бившия си работодател.

— Не можа ли да избереш някое... как да се изразя, някое по-закрито място? — попита Питър веднага щом го забеляза. — Където е по-прохладно?

— Потта е полезна за кожата — отвърна Куин. — Ще изглади някои от бръчките ти.

— Ще го имам предвид.

— Коя е дамата? — попита Куин.

— Ида, би ли ни оставила насаме за момент?

Жената дари Куин с крива усмивка и забави крачка, за да им позволи да се отдалечат.

Куин и Питър продължиха по пътеката. В далечината белият купол на Капитолия блестеше в следобедната жега.

— Това за мен ли е? — попита Куин и посочи торбичката.

— Тези неща никак не са евтини.

— Не се безпокой. Казах ти, че ще ти се отплатя.

— По-добре да го направиш. Краят на финансовата година е. Започваме да приключваме бюджет, а още не сме определили този за догодина и проклет да съм, ако не поискат отново да го орежа. Не мога да си позволя подаръци като този.

Питър все се оплакваше от бюджета. Куин не беше сигурен дали да му вярва. Всъщност не беше сигурен, че Офисът се отчита пред когото и да било, освен пред онези, които го наемат за един или друг проект. Винаги бе смятал, че организацията на Питър представлява безотчетно начинание на някоя правителствена агенция, но не знаеше със сигурност дали е така.

— Мога ли да го получа?

Питър се поколеба, но му подаде чантата. Куин погледна вътре. На дъното лежеше телефон, много подобен на потрошения в Хюстън. Повечето хора биха го помислили за обикновен мобилен телефон, но също като стария, този беше много по-моцнен от стандартната нokia или самсунг, които можеш да намериш в магазина. Криптиран, със сензорен екран, система за сигурност с разпознаване на пръстови отпечатащи, осеммегапикселна камера (ъпгрейд на предишната версия) с нормален, инфрачервен и топлинен обектив, способен да използва

клетките на операторите или сателитна връзка в зависимост от силата на сигнала.

— Благодаря — каза той. — Но аз помолих за още нещо.

Лявото ъгълче на устата на Питър се повдигна раздразнено.

— Не съм ти доставчик.

— Носиш ли го, или не?

— Обещавах ли да не направяш някоя глупост с него?

Сега бе ред на Куин да се ядоса.

— Просто ми го дай.

Питър го изгледа, после се озърна през рамо.

— Ида.

Жената ускори крачка и ги настигна.

— Дай му го — каза ѝ Питър.

Тя прехвърли чантата през рамо, за да ѝ е по-удобно, отвори я и извади сива пластмасова кутия. Също като торбата, и тя приличаше на опаковка на скъп подарък. Беше с размер двадесет на тридесет сантиметра, дебела около осем и изпълваше почти цялата чанта.

— Ето — каза Ида и му подаде кутията.

— Благодаря.

Куин знаеше, че вътре има „Зиг Зауер“ P226, няколко пълнителя, амуниции и заглушител. В Хюстън не беше намерил време да се сдобие с оръжие, но нямаше намерение да прави същата грешка във Вашингтон.

Без да ѝ се казва, Ида отново изостана и ги остави насаме.

— Каза, че искаш да поговорим — рече Питър. — Работа ли търсиш?

— Би ли ми дал, ако търсех?

Питър се огледа. Очите му бяха по-присвити от обичайно.

— Разбира се, че бих ти дал. Никой от другите не е така добър като теб. Знаеш го.

Куин се усмихна.

— Точно в момента не търся работа. Но ще те имам предвид.

Питър изсумтя, но не каза нищо.

— Трябва ми още нещо — каза Куин.

— Вече ти дадох всичко — отвърна Питър.

— Трябва ми информация. Опитвам се да намеря един човек и мисля, че можеш да ми помогнеш.

Питър спря и се обърна към него.

— Момент. Да не би да искаш аз да работя за теб?

— Става въпрос само за една бърза проверка. Само толкова. Разполагаш с ресурси и можеш да се справиш по-бързо от мен.

— Не зная, Куин. Не съм сигурен как да разбирам това. — Питър явно се наслаждаваше на момента.

— Става въпрос просто за услуга, това е. Не приемай всичко толкова лично.

— Не беше ли ти онзи, който навремето ми каза, че не прави услуги? Какво би ме мотивирало аз да направя услуга на теб?

— Май си спомням, че все пак ти направих услугата. Върти ми се също, че ти спасих задника в Берлин. Ако не бях там, щеше здравата да си изпатиш.

Това беше самата истина. Но всъщност, ако Куин не беше там, нямаше да има значение кой си е изпатил.

— Ето какво ще ти кажа — отговори Питър. — Ще ти направя услуга. Но следващия път, когато ми потрябваш за работа, ще кажеш „да“.

— Това не е услуга, Питър. А сделка.

— Все тая. Това са моите условия.

— Вече дори не съм в работния ти списък.

— Всъщност изобщо не съм те вадил от него — каза Питър.

„Защо ли не се учудвам?“ — помисли си Куин.

Погледна над рамото му към Смитсъновия институт от другата страна на Алеята. Питър не искаше много. Куин не беше възнамерявал напълно да престане да работи за Офиса. Но фактът, че има условие, го дразнеше. Почти му идеше да си тръгне.

Почти.

— Добре — рече той накрая.

Питър се усмихна.

— Какво мога да направя за теб?

Върна се в „Мариът“ и включи телефона към компютъра си. Преди да качи адресите и другите важни данни, използва програмата на Орландо, за да изтрие цялата ненужна информация от паметта на телефона и да я замени с личните си настройки и пръстовия си

отпечатък. Това бе предпазна мярка, в случай че Питър е инсталирал някакъв следящ софтуер. След това зададе на телефона номера си и прехвърли резервното копие на данните от компютъра. Щом приключи, се обади на Нейт.

— Отново съм на линия.

— Какво става, по дяволите? — попита Нейт. — Предполагам, че е свързано с онзи пожар в Хюстън.

— Поровил си тук-там, а?

— Само в интернет. Нали този адрес искаше да проверя. Един от репортерите твърди, че било заради изтичане на газ.

— Това ли си мислят?

— Значи не е газ?

— Не — отвърна Куин.

— Било е нарочно?

— Аз натиснах копчето — каза Куин и си спомни щракването, докато отваряше прозореца на банята. — Но предполагам, че така или иначе е имало закъснител. Капанът е бил предохранителна мярка, ако някой случайно се опита да влезе в къщата. — Ясно беше, че онези от волвото не биха оставили къщата просто така. Трябваше да я унищожат, за да прикрият следите си. — Какво откри?

— Дженифър Фуентес се води собственик на къщата.

— А преди нея?

— Това беше малко по-сложно. Файловете бяха маркирани за потребители с по-високо ниво на достъп.

— Сериозно? — изненада се Куин.

— Нищо прекалено драстично. Използвах някои от триковете на Орландо и влязох.

— Задейства ли проследяващи програми?

— *Намерих* една, но я заобиколих. Твърде рисковано бе да проверявам кого би трябвало да уведомява, но определено не беше някой от окръжния архив.

— И какво откри? — попита Куин.

— Предишните собственици са Бradли и Габриела Фуентес. Дженифър се е сдобила с къщата преди четири години и половина. Само прехвърляне на собствеността, без покупко-продажба.

— Значи това са били родителите ѝ?

— Проверих медицинските ѝ записи. Отново имаше повишено ниво на достъп и проследяваща програма.

— И какво?

— Родителите ѝ са записани като Мигел и Сесилия Фуентес.

— А не Брадли и Габриела.

— Не. Те са ѝ баба и дядо — каза Нейт. — Брадли починал преди осем години, Габриела — три години след него.

Куин кимна. Нещата с къщата се изясниха. Джени я беше наследила.

— Добра работа. А колата?

— Откраднати номера. Свалени от тойота „Камри“.

Както и можеше да се очаква.

— Искам да провериш един човек.

— Добре.

— Жена на име Таша Лейвър.

— Имаш ли още нещо за нея?

— Около трийсетте. Висока към метър шейсет и пет, в добра форма. Може би живее в Хюстън, но не е сигурно.

— Това ли е всичко?

— Твърди, че е била в един и същи колеж с Джени и че са стари приятелки.

— Ще видя какво мога да изровя — каза Нейт.

— Имаш ли друго за мен? Съобщението? Снимките, които ти изпратих?

— Снимките в момента се обработват. Със съобщението още съм доникъде.

— Пълен си с полезна информация, а?

— Справям се сам, много добре знаеш — отвърна Нейт. — Помолих за помощ, но ти отказа.

— Спокойно, Нейт. Първо провери Таша Лейвър, после се заеми отново с разчитането на съобщението.

— Чудесно. Супер. Както и да е.

След това Куин се обади на Орландо, но бе пренасочен директно към гласовата ѝ поща. Остави кратко съобщение и прекъсна връзката.

Разтърка енергично лице с длани и започна да разтрива слепоочията си. Лекото главоболие беше като мъгла, рееща се

непосредствено под черепа, но без да е фокусирана в определена точка.

Той знаеше, че това донякъде се дължи на недоспиване. Беше дремнал час и половина в самолета, но това не бе достатъчно. Основната причина обаче, тази, която го мъчеше най-много, бяха Марков и Джени. Несигурността, гневът, желанието да направи нещо повече.

Опъна се на леглото с мисълта, че ще затвори очи само за малко, колкото да набере сили, но минута по-късно вече спеше дълбоко.

8.

Рязък звън го изтръгна от съня. Отвори очи и се надигна. Стаята беше потънала в мрак, слабата светлина отвън едва се процеждаше през прозореца. Над града се беше спуснала нощ.

Погледна наляво. Новият му телефон лежеше на леглото до него. Взе го и опря палец в екрана, за да го отключи.

— Ало?

Още беше сънен и му трябваше секунда, за да разпознае гласа на Питър.

— Там ли си? — попита Питър.

— Тук съм. Извинявай.

— Моментът неподходящ ли е?

— Задръж секунда — отвърна Куин.

Остави телефона на леглото, отиде до банята и наплиска лицето си със студена вода.

Погледна ся часовника — 21:23. Бяха минали повече от шест часа, откакто се бе върнал в стаята. Толкова дълъг сън не влизаше в плановете му. Намръщи се ядосан на себе си, докато се връщаше при леглото.

— Тук съм.

— Добре ли си? — попита Питър.

— Добре съм. Имаш ли нещо за мен?

— Нещо — да. Но не и отговор.

Куин кимна. Знаеше, че ще стане така. Беше помолил Питър да разбере с какво се е занимавал Марков. Тъй като приятелят му бе от ЦРУ, Питър можеше да използва някои от връзките си и да провери дали в Управлението знаят нещо за последните занимания на бившия си служител. Куин не беше казал на Питър, че Марков е мъртъв. Още нямаше смисъл да пуска тази аларма.

— Какво откри?

— Говори се, че никой не се е чувал с Марков от седмици. Просто изчезнал. Никой обаче не изглежда разтревожен. Нали е

напуснал. Може да е отишъл на ваканция.

Куин се намръщи.

— Изчезнал е и никой не знае къде?

— Може би има други приятели, на които е казал.

Като се изключи Джени, Марков едва ли бе имал други приятели извън колегите.

— Мислиш, че е започнал да работи на свободна практика?

— Може би, но не успях да открия нищо — отвърна Питър. — Какво те кара да мислиш, че в момента не се излежава на някой плаж?

— Добре — каза Куин, без да отговаря на въпроса му. — Благодаря.

— Не забравяй уговорката ни — каза Питър.

Куин прекъсна връзката.

Таксито се движеше на север покрай река Потомак от страната на Вирджиния, докато Кий Бридж не ги отведе в Джорджтаун. Адресът на Джени във Вашингтон, който Стийнър му бе дал, беше на една от улиците с номер вместо име, които минаваха в посока север-юг през града. Куин каза на шофьора да го остави на няколко пресечки от М стрийт.

Нощта бе приятна и той нямаше нужда от яке, но все пак го беше облякъл. Беше съвсем тънко, но имаше пришит кобур под лявата мишница. Пистолетът със заглушител пасваше идеално в него.

Както обикновено улицата беше пълна с хора, които се наслаждаваха на приятната лятна вечер в барове и ресторанти. Куин си проправи път през група колежани. Двама носеха суитчъри на Джорджтаун и като че ли бяха подпийнали.

Вместо да завие по улицата на Джени, Куин продължи напред, като хвърли само бърз поглед на пресечката.

Беше еднопосочна и излизаше на М стрийт. В сравнение с главната улица бе тиха като морга. Единствените коли по нея бяха паркираните, а по тротоарите нямаше жива душа. Типично за Джорджтаун, от двете ѝ страни се издигаха градски къщи — бели, жълти, сиви или с естествения си тухлен цвят.

Куин продължи до следващата пресечка и зави надясно. Озова се на улица съвсем като онази, на която трябваше да живее Джени.

Повървя по пустия тротоар и зави в алеята на една тъмна сграда. Изкачи трите стъпала до вратата, спря, сякаш търсеше ключове в джоба си, и огледа пътя, по който беше дошъл.

Нямаше никого.

Слезе по стълбите и продължи напред, отдалечавайки се от Мстрийт. Беше направил справка с картата и затова не се изненада, когато пред него се появи канал.

Това беше каналът Чесапийк и Охайо. В началото на деветнадесети век го бяха използвали за транспортиране на стоки от Мериленд до столицата и обратно. Сега единственото му предназначение бе да допълва списъка на историческите забележителности.

Широката ивица вода прерязваше Джорджтаун в посока изток-запад. Освен каменната алея покрай канала имаше стара пътека за влекачи, а до нея — тесен парк с дървета и пейки.

Куин зави надясно и тръгна покрай водата към пресечката на Джени. Ако картата беше вярна, сградата, в която живееше тя, трябваше да е на източния ъгъл на улицата и канала.

Постройката беше по-висока от двуетажните еднофамилни къщи, характерни за квартала. Имаше пет етажа, но не бе по-широка от околните сгради. Джени живееше в апартамент 4, което означаваше, че става въпрос за жилищна кооперация.

При тези размери на сградата бе разумно да се предположи, че има по един апартамент на етаж. Така че номер 4 означаваше четвърти етаж.

Куин погледна към предполагаемото ѝ жилище и спря. На всеки етаж имаше по два прозореца с изглед към канала. Но апартаментът на четвъртия етаж беше различен. На мястото на прозорците сега имаше големи парчета шперплат. Дори на слабата светлина от уличните лампи се виждаше, че тухлите около шперплата са почернели.

Погледна към апартаментите на петия и третия етаж. Прозорците нямаха завеси, не се виждаха и дреболии на первазите. Бяха тъмни и изглеждаха запустели. И макар че на прозорците на първия и втория етаж завесите бяха дръпнати, Куин имаше чувството, че апартаментите са празни.

„Пожар“ — помисли си той. Нямаше начин да сбърка признаците. И най-силно беше пострадал четвъртият етаж.

„Какво става, по дяволите?“

Заповяда си да продължи напред по алеята. В далечината се чуваше движението по М стрийт, но тук, недалеч от дома на Джени, цареше зловеща тишина. Дори водата в канала сякаш беше притихнала, докато преливаше през старите шлюзове от едно ниво към друго.

Когато стигна пред малката жилищна кооперация, Куин спря отново. Лампата над главния вход не светеше, но тъмнината не скриваше предупредителната лента, опъната на площадката. Както подозираше, сградата бе евакуирана.

Огледа уличката, изкачи стъпалата и се мушна под лентата. Извади хирургически ръкавици от джоба на коженото си яке си и си ги сложи.

Опита дръжката. Беше заключено, но самата врата поддаваше, сякаш резето не бе застанало на мястото си. Натисна отново дръжката и побутна вратата. Резето се опъна за момент, след което вратата поддаде. Без да губи време, Куин прекрачи прага и затвори след себе си.

Озова се в малко фойе. Първо забеляза миризмата. На пушек. Но не бе толкова силна, колкото очакваше. Запита се колко ли време е минало от пожара.

Отдясно имаше метални пощенски кутии. Общо пет на брой. Отляво бе вратата на апартамента на първия етаж, а право напред — стълбището.

Куин отиде до кутиите. През големия прозорец над входа влизаше достатъчно светлина, за да разчете табелките без помощта на фенерчето. Имаше само номера от 1 до 5, без имена.

Лесно се справи с ключалката на четвъртата кутия. Оказа се пълна, сякаш притежателят ѝ не бе стъпвал в дома си най-малко седмица преди избухването на пожара. След злополуката поща не беше пристигала. Всички пликове бяха адресирани до един човек.

Дженифър Фуентес.

Прибра ги обратно и затвори вратичката.

Тръгна нагоре по стълбите. Като се изключат номерата на апартаментите, вторият и третият етаж бяха абсолютно еднакви — гола площадка, врата и стълби.

Изкачи се до четвъртия етаж, но спря малко преди площадката, за да огледа. И този етаж сигурно някога беше приличал на долните, но вече не бе така. Стените бяха почернели от дима, а вратата на апартамент 4 беше разтрошена на парчета. Явно се бе наложило пожарникарите да я разбият, за да спасят сградата.

След като провери здравината на пода, Куин стъпи на площадката и приближи прага, но не влезе. Мракът вътре бе почти непрогледен, шперплатът на прозорците спираше светлината отвън. Куин извади фенерчето си и го включи.

Пожарникарите може и да бяха спасили сградата, но явно не бяха успели да направят каквото и да било за жилището на Джени. Пораженията бяха пълни. Пожарът беше унищожил всичко.

От вещите на Джени не бе останало нищо.

Излезе от сградата така тихо, както и влезе. Тръгна към М стрийт, за да хване такси до хотела. Докато вървеше по тротоара, чу зад себе си рев на двигател.

Продължи, сякаш не го е забелязал. Може би не беше нищо особено. Много хора живееха между тези пресечки. Всеки можеше да излезе по някаква среднощна работа.

Вървеше в очакване колата да го задмине, но тя не се появяваше. Звукът от двигателя се чуваше на трийсетина метра назад. Съсредоточи се върху него, като с всяка крачка преценяваше местоположението му. Шумът оставаше постоянен, сякаш автомобилът се движеше със скоростта, с която той вървеше.

Ръката му се плъзна към оръжието, готова да го извади при нужда.

Почти беше стигнал до оживената и осветена М стрийт. Ако онези в колата го дебнеха, щяха да му скочат всеки момент. Може би щеше да успее да се справи с тях, но можеше и да се провали.

„Не си струва риска“ — реши той и отдръпна ръка от пистолета.

Най-неочаквано хукна към ъгъла, зави надясно, забеляза пролука в трафика и се втурна през улицата. Една кола наду клаксон, но той не ѝ обърна внимание и изтича до отсрещния тротоар.

Когато стигна там, погледна през рамо към уличката на Джени. Очакваше да види преследвачите си, но тях ги нямаше. Скри се в

тъмния вход на един затворен магазин за подаръци и се загледа към ъгъла.

Мина половин минута, преди от улицата да се появи хонда „Акорд“. Купето бе изненадващо празно. Нямаше група мъже, готови да се втурнат по петите му. В автомобила имаше само един човек.

Хондата изчака няколко минути на ъгъла, пропускайки доста възможности да завие. Куин видя, че шофьорът се оглежда, сякаш търси нещо.

Накрая колата зави надясно по М стрийт и мина покрай него. Макар да се намираше от другата страна на улицата, той успя да познае водача.

„Мътните да те вземат“ — помисли си.

Беше Таша Лейвър.

9.

На следващата сутрин Куин стана рано, а гласът на стария му наставник отекваше в главата му.

„В нашия свят нещата са други, Джони. Трябва да се тревожиш за себе си, не за някой друг. — Това беше чест рефрен на Дъри. — Няма място за други. Другите само оплескват нещата.“

Посланието на наставника му беше ясно. Куин слушаше тази проповед, откакто бе решил да намери Джени. „Разкарай се оттук и се прибирай у дома.“ Дъри би направил точно това.

„С една разлика — помисли си Куин. — Дъри изобщо не би тръгнал да търси Джени.“

Разбира се, именно затова той не бе като него. И никога не е бил.

Всъщност него го беше грижа за другите. Чувстваше отговорност. Лоялност. А това не бяха от силните черти на Дъри. Той дори би нарекъл тези качества несъвместими с работата на чистач.

Когато Куин беше ченге във Финикс и едва не му светиха маслото, защото си пъхаше носа в едно разследване на убийство, което не му бе възложено официално, Дъри бе забелязал потенциала му и се намеси. Предложи му шанс за нещо повече, за живот, който му пасваше повече, отколкото и двамата предполагаха по онова време.

Като малък Куин растеше по-умен от останалите. Но беше достатъчно здравомислещ, за да не парадирва с това. Уоруд, Минесота, беше приятно градче с добри хора, но те не биха толерирали един всезнайко, особено ако той се чувства като в клетка в мястото, което те наричаха свой дом.

Затова се смеси с останалите, шегуваше се, играеше и се смееше с останалите хлапета, беше вежлив, услужлив и почтителен с възрастните, а в същото време внимаваше за подробностите, упражняваше паметта си и усъвършенстваше всяко свое умение. Тъй като не се разкриваше пред другите, неволно научи изкуството на тайните, на актьорската игра, на приспособяването.

Като тийнейджър разви любов към главоблъсканиците и загадките на реалния свят, подобряваше личното си образование с книги за престъпления и разследвания. Точно тогава реши, че иска да постъпи в полицията. Не като редово ченге, а като детектив.

Сега си даваше сметка, че всъщност не се е подготвял за пазител на закона. А за живот в тайния свят.

Точно това видя в него Дъри — оформящия се чистач. Оставаше му само да довърши обучението му.

Той научи Куин на тънкостите на занаята, посочваше му препятствията и начините за преодоляването им, помагаше му да подобри някои умения и да усъвършенства вече изградените. После, когато чиракуването на Куин завърши, Дъри направи всичко по силите си да му помогне да стъпи на крака и да започне самостоятелна кариера.

Разбира се, всичко това бе преди Дъри да затъне и истинската му природа да вземе връх, за да го постави в крайна сметка пред куршума, излетял от оръжието на самия Куин.

Не. Дъри никога не би тръгнал да търси Джени.

Куин обаче чувстваше, че е длъжен да го направи.

Заради Марков.

Нямаше избор.

Никога не можеш да се изплатиш изцяло на някой, който е спасил живота ти.

Това не фигурираше сред правилата на Дъри. Той би се изсмял на подобно твърдение. По-скоро би те нарекъл задник и няма да вземе на сериозно нито една твоя дума.

Думите бяха на наставника на Орландо, Ейбрахам Делгър. За разлика от бившия шеф на Куин, Делгър не се боеше от време на време да показва и по-меката страна на характера си.

Стара китайска поговорка гласи, че онзи, който е спасил живот, е отговорен за спасения. Не дълг сам по себе си, а признание на факта, че щом някой живее, при положение че е трябвало да умре, всяко негово действие след това е отговорност на онзи, който го е измъкнал от ръцете на смъртта.

Куин обаче не можеше да приеме този начин на мислене. Идеята на Делгър, че дългът е на спасения, а не на спасителя, му се струваше по-вярна.

Затова след онази нощ във финландската провинция той дължеше живота си на Марков. Знаеше, че никога няма да престане да се опитва да му се изплати. Дори сега, след като приятелят му бе намерил смъртта си.

Взе душ, облече се, а после извади лаптопа от багажа си и го постави на бюрото. Използва безжичния достъп до интернет на хотела, заобикаляйки страницата за плащане.

Първо направи бърза справка, за да провери адреса на офиса на конгресмен Гереро. Имаше чувството, че там ще намери отговори. Но единственият начин да се увери бе да отиде лично. Уебсайтът потвърждаваше не само адреса на конгресмена, но и голямата му цел. В горната част на страницата се мъдреше банер:

АМЕРИКА ПРЕДИ ВСИЧКО ГЕРЕРО ЗА ПРЕЗИДЕНТ

Куин се усмихна, когато реши как да проникне в офиса на конгресмена.

Затвори браузъра и отвори пощата си.

Имаше няколко съобщения. Обърна внимание само на двете от Нейт. Както го беше учил Куин, той беше изписал само датата — година, месец, ден — в полето „ОТНОСНО:“. Лесно за сортиране и без намек за съдържанието.

Отвори първото писмо.

Работих до късно и си помислих, че сигурно спиш. Ако искаш, сутринта мога да ти дам повече подробности по телефона.

Направих проверка за Таша Лейвър. Засега намерих само три жени с това име в цялата страна. Явно не е от най-често срещаните. За съжаление две от жените са над седемдесетте, а третата е мъртва.

Така че едва ли някоя от тях би могла да мине за 30-годишна.

Ще продължа да търся, но се съмнявам да попадна на нещо.

Обади ли се на Орландо?

Н.

Не извади късмет с Таша, но не се изненада. Вторият имейл бе изпратен няколко часа по-късно. Куин го отвори.

Снимките от Хюстън току-що минаха през системата. Нищо.

Пуснах ги през някои второстепенни източници и може би утре ще имам повече информация. Реших, че може и да не са местни, така че опитвам и в няколко чужди бази данни, но резултатите от тях ще се позабавят.

Възможно ли е да са били духове?

Духове бяха онези, които се измъкваха от системата, като често изтриваха всяка информация за себе си, която би могла да бъде проследена. Имаше голяма вероятност Нейт да е прав. В края на краищата самият Куин беше дух и бе на път да превърне и чирака си в такъв.

Щракна върху „ОТГОВОРИ“.

Уведоми ме веднага, ако намериш нещо ново.

Засега остави Таша Лейвър. Името най-вероятно е измислено.

Добра работа.

К.

Натисна „ИЗПРАТИ“.

Офисът на ръководството на мнозинство се намираше в сградата Лонгуърт на Индипендънс авеню. Това бе втората и най-малката от трите сгради, специално проектирани и построени за членовете на Камарата на представителите. Там се намираше и офиса на лидера на мнозинството, така че мястото беше удобно за решаване на партийни въпроси. На лидерите на малцинството се падаше съседната сграда, „Рейбърн“ — масивна постройка, в която работеха повечето конгресмени.

Трите сгради — „Рейбърн“, „Лонгуърт“ и „Канън“ — бяха подредени в редица южно от Капитолия.

Куин никога не бе имал причини да влиза в някоя от тях. Всъщност не бе стъпвал и в Капитолия. Беше идвал много пъти във Вашингтон, но всичките му посещения бяха по работа и обикновено включваха срещи в по-обикновени сгради далеч от туристическите райони.

Веднъж бе прекарал петнадесет минути при Мемориала на Линкълн, след което отиде до Мемориала на ветераните от Виетнам. И двете места се оказаха много по-въздействащи, отколкото очакваше. Беше се отдръпнал от черната гранитна стена, когато си даде сметка, че на нея можеше да са изписани имената на баща му, чичовците му или на всеки от хилядите хора, с които би могъл да се срещне през годините, ако съдбата му се беше развила по различен начин.

След като приключи с имейлите, той се беше обадил в офиса на конгресмен Гереро и се представи като репортер, подготвящ очерк за политика. В миналото се беше показал като превъзходен актьор и можеше бързо да влезе в роля. Това бе един от талантите му, на който Дъри се възхищаваше от самото начало.

Старият му наставник мразеше подобни представления и с времето все повече разчиташе на способностите на Куин, когато се налагаше.

— Ти си роден лъжец — казваше му Дъри. — Продължавай в този дух и всичко ще бъде наред.

Куин не беше сигурен дали комплиментът му харесва, но не можеше да отрече, че смяната на самоличности му се удава съвсем лесно.

Секретарката в офиса на Гереро му каза, че без проблем може да се срещне с човек от отдела за връзки с пресата.

— Всъщност вече се срещнах с един от сътрудниците ви преди няколко месеца и се чудя дали мога да я видя отново — бе казал Куин.

— Ще проверя. За кого става въпрос?

— Името ѝ е... — Направи пауза, сякаш търсеше в записките си.
— Дженифър Фуентес.

— О, съжалявам — отвърна жената веднага. — Госпожица Фуентес не е в офиса тази седмица. Но имате късмет, помощник-секретарят на пресотдела Дилън Рей има свободен час в четиринадесет и тридесет. Устройва ли ви?

— Великолепно.

Точно в 14:20 Куин изкачи стъпалата пред сградата „Лонгуърт“ и мина под тясната арка. Озова се в преддверие с няколко стъклени врати в метални рамки. Отвори едната и влезе.

Охраната през двадесет и първи век не бе като онази от детството му. Сега където и да отидеш, охранителите, детекторите, претърсването, проверката на багажа и справките с досието ти бяха норма. Невинността си беше отишла и човечеството можеше да обвинява единствено себе си за това.

Сградата „Лонгуърт“ не беше изключение. Както и очакваше, на входа го посрещнаха детектор за метал и рентгенов апарат. Точно заради това беше оставил пистолета в хотела.

— Каква е целта на посещението ви, господин Дрейк? — попита един от служителите, след като Куин му даде фалшивата си лична карта.

— Имам среща с човек от екипа на конгресмен Гереро в два и половина.

— С кого по-точно?

— Дилън Рей.

Човекът от охраната направи справка с компютъра, кимна и му върна картата.

— Приятен ден, господин Дрейк.

Куин взе асансьора до етажа на Гереро и тръгна по коридорите, подминавайки офисите на други членове на Камарата на представителите. Някои от имената му бяха познати от вестниците или новините по телевизията.

След няколко минути стигна в офиса на Гереро. Отдалеч личеше, че е по-различен от останалите. Входът му бе украсен по-пищно.

Тъмната дървена фасада беше по-голяма от останалите и блестеше като мебел от реклама на почистващ препарат.

От двете страни на вратата се издигаха знамена. Отляво бе националният флаг, а отдясно — флагът на Тексас. Вратата между тях беше отворена.

Куин надяна усмивка на лицето си и влезе в малкото фоайе.

Помещението бе подредено така, че да създава впечатление, че тук се случват важни неща. В центъра имаше модерно лъскаво бюро с голям телефон с безброй бутони и компютърен терминал с плосък екран. Зад бюрото седеше жена — руса, усмихната и привлекателна. От двете страни имаше затворени врати, водещи към дълбините на офиса.

— Мога ли да ви помогна? — попита жената със силен тексаски акцент.

— Да, моля. Дойдох да се видя с Дилън Рей — каза Куин.

— Името ви?

— Ричард Дрейк. Имам среща в два и половина.

Жената погледна компютъра си и отново се усмихна — явно бе открила името му в списъка.

— Моля, седнете — каза тя. — Ще кажа на господин Рей, че сте тук.

Мебелите в помещението бяха добре изработени и скъпи — със сигурност не бяха закупени с държавни средства. Куин седна на един от меките кожени фотьойли, наредени покрай стените от двете страни на входа. Пред него имаше ниска масичка с най-новите броеве на новинарски и политически списания, които конгресменът беше решил, че трябва да бъдат четени от посетителите.

Куин огледа отново стаята, този път по-внимателно. Стените бяха облицовани с ламперия от тъмно дърво. Над нея бяха боядисани в бяло и се заобляха, преминавайки в тавана.

На едната стена висеше снимка на конгресмен Гереро. Куин го позна от подобна снимка на уебсайта му. На отсрещната стена имаше колаж от фотографии в черни метални рамки, които показваха Гереро с различни политически фигури и знаменитости. Сред тях изпъкваша няколко снимки с бившия президент — последния от партията на конгресмена, заемал най-високия пост в страната.

На всяка от фотографиите Гереро излъчваше сила и създаваше впечатлението, че е напълно съсредоточен в онова, което прави в момента. Изглеждаше интелигентен и загрижен. Прошарената му коса също помагаше — изглеждаше достатъчно възрастен, за да знае това-онова, и достатъчно млад, за да може да стори нещо. Куин предположи, че е около петдесетте. Това подсили подозренията му, че дори да изгуби сегашното състезание за президентския пост, конгресменът ще опита отново след четири, а защо не и след осем години.

Вратата вдясно от рецепцията се отвори и в стаята влезе мъж, висок около метър шейсет и пет. Беше добре облечен и изглеждаше на не повече от тридесет. И, сякаш следвайки неписан закон, светлокестенявата му коса бе подстригана по същия начин като на конгресмена от снимките.

Мъжът отиде при секретарката и двамата размениха тихо няколко думи, след което се изправи и тръгна към Куин. Изглеждаше малко уморен и усмивката на лицето му като че ли казваше, че би предпочел да прави нещо друго.

— Господин Дрейк? — попита той, протягайки ръка. — Аз съм Дилън Рей.

Куин стана и се здрависаха.

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнете с мен — каза той.

— Е, както можете да се досетите, тук винаги е натоварено — каза Рей и побърза да добави: — Но се радвам, че мога да ви отделя време. Моля, елате. Да идем в кабинета ми.

Куин се усмихна и му направи знак да води.

Минаха през вратата, от която бе излязъл Рей, и навлязоха в сърцето на офиса. Озоваха се в централна зала, около която имаше няколко кабинета. Десетки хора се трудеха за конгресмена — пишеха, въртяха телефони, разговаряха помежду си.

— Кой е кабинетът на конгресмен Гереро? — попита Куин, играейки ролята на любопитен журналист.

Рей спря и се обърна.

— Онзи там — и посочи отсрещната страна. — Виждате ли коридора? В дъното.

Куин кимна, сякаш това бе едно от най-интересните неща, които е научил тази седмица.

Рей го въведе в малък кабинет без прозорци. Вътре имаше бюро, два стола за посетители и две библиотеки с безупречно чисти томове в кожени подвързии по рафтовете.

На стените висяха още снимки на конгресмена. Отново направени по време на мероприятия. Гереро се усмихваше, ръкуваше се, посещаваше заводи, слушаше граждани. Този път обаче нямаше знаменитости и политически величия. Това бе стената на *истинския* конгресмен — или поне Куин реши, че такъв е замисълът на снимките.

— Доста подреден кабинет поддържате — каза Куин, докато седнаше. Бюрото бе абсолютно чисто, ако не се брои един телефон, черно преспапие и бележник. Никакви компютри, контейнери за входяща и изходяща кореспонденция, папки.

Рей се изсмя смутено.

— Всъщност работното ми място е на едно от бюрата, покрай които минахме. На помощник-секретаря на пресотдела не се полага кабинет. Освен това сме малко натясно. Всъщност идеята е на конгресмена. Кабинет, който може да се използва от всеки при нужда.

— В редакцията имам клетка точно до тоалетната — каза Куин. — Именно затова предпочитам работата навън.

— Много добре ви разбирам — отвърна Рей. — Обожавам, когато имаме работа извън офиса. Няма нищо по-хубаво от това да се поразгъпчеш и да се смесиш с хората.

— Абсолютно. — Куин усети промяната в поведението на служителя — човекът се поотпусна, сякаш беше доловил нещо общо помежду им. Идеално.

— С какво мога да ви помогна, господин Дрейк?

— Наричайте ме просто Ричард. Надявах се да ми дадете малко повече информация за конгресмена. Искам да запълня някои празноти в статията си.

— Разбира се — каза Рей. — Значи пишете очерк за конгресмена, така ли?

— Точно така. Отчетохме увеличаване на популярността му в Колорадо — каза Куин, използвайки част от информацията, която бе изкопал сутринта. — Май все повече хора започват да го забелязват. Редакторите решиха, че няма да е зле да изпреварим събитията, вместо да ги следваме. И ето ме тук.

Рей грейна.

— Ние също видяхме тези числа. И Колорадо не е единственото място, където имаме растеж. Не мога да ви опиша колко е хубаво да видиш, че посланието на конгресмена се чува.

— Напълно ви разбирам. — Куин се усмихна многозначително. — Може би догодина по това време ще се приготвяте да се изнесете от тази теснотия в истински офис от другата страна на Алеята.

— Дотам все още има много път — отвърна Рей, но не успя да скрие надеждата в гласа си. — Дотогава може да се случи какво ли не. — Той вдигна ръка от бюрото. — Но ако искате да говорим за изборите, мога да ви свържа с човек от изборния му екип. Технически погледнато, аз мога да говоря само за нещата, които са пряко свързани със сегашната работа на конгресмена.

— Разбира се — отвърна Куин. — Точно затова дойдох при вас.

В продължение на петнадесет минути Куин задаваше въпроси, които изглеждаха важни, но всъщност бяха лесни пасове, които даваха възможност на Рей да говори надлъж и нашир. Куин си водеше записки в тефтерчето, като се правеше на заинтригуван от отговорите.

След едно дълго описание на последното посещение на конгресмена в Тексас Куин каза:

— Определено оставам с впечатлението, че го е грижа за хората, които представлява.

— Абсолютно.

— Когато се срещнах с Дженифър Фуентес при предишното ми идване, тя спомена, че конгресменът не е от хората, които сляпо следват партийната политика. Мислите ли, че това може да му създаде проблеми при изборите?

— Тук отново ще трябва да ви насоча към говорителката на предизборния му щаб. Името ѝ е Никол Бланк. Ще ви дам телефона ѝ. — Рей започна да пише в бележника. — Някой спомена, че сте се разговаряли с Дженифър. Странно, че не ви е свързала с прессекретаря или с мен.

Откъсна листчето и го подаде на Куин.

Куин се усмихна.

— Не е чак толкова странно. С Дженифър имаме общ приятел. От колежа ми. Той ни свърза.

— Ясно — кимна уж разбиращо Рей. — Това обяснява нещата. Все пак предпочитаме да прокарваме запитванията на пресата през

офиса. Едва ли бихме занимавали някой с нейната позиция, освен ако наистина не се наложи.

— Останах с впечатление, че е доста заета.

— Работата ѝ е много натоварена — отвърна Рей.

— Е, май събрах всичко, което ми трябваше — рече Куин. — Много съм ви благодарен, че ми отделихте от времето си.

Двамата се изправиха.

— За мен беше удоволствие — каза Рей. — Преди да си тръгнете, имам нещо за вас.

Наведе се, отвори едно чекмедже на бюрото и извади платнена чанта. Беше тъмносиня, а отстрани с бели букви бе изписано „Поздравления от конгресмен Гереро“. Подаде торбата на Куин.

— Благодаря — каза той.

— Най-интересен ще ви бъде броят на „Хюстън Ливинг“. В него има чудесна статия за конгресмена. Дори са го сложили на корицата.

— Ще я прегледам. — Докато Рей заобикаляше бюрото, Куин добави: — Питам се дали не мога да кажа здрасти на Дженифър. Така или иначе съм тук...

— Съжалявам — отвърна Рей. — В момента не е във Вашингтон.

— По работа ли е заминала? — попита Куин ей така, сякаш изобщо не очакваше отговор.

— Боя се, че има семейни проблеми.

— Надявам се всичко да е наред.

Рей му се усмихна загрижено и го поведе към вратата.

— Всички се надяваме.

Докато прекосяваха залата, Куин се оглеждаше небрежно. Работата, изглежда, бе набрала темпо.

Тъкмо приближаваха изхода, когато Рей каза тихо:

— Ето го и конгресмена.

Куин проследи погледа му през залата към кабинетите от отсрещната страна. Гереро тъкмо излизаше заедно с една по-възрастна жена, която вървеше до него и си водеше записки.

Конгресменът беше облечен в скъп тъмносив костюм и носеше черен кожен бележник. От снимките Куин бе останал с впечатлението, че е висок. Оказа се прав. Гереро беше някъде към метър и деветдесет.

Рей се поколеба, сякаш обмисляше нещо, после каза:

— Изчакайте за момент.

Помощник-секретарят прекоси залата и спря на няколко стъпки от Гереро. Когато му се отвори възможност, каза няколко думи на конгресмена и погледна към Куин. Гереро кимна и тръгна след Рей през залата.

— Конгресмен Гереро — каза Рей, когато се озоваха при Куин, — бих желал да ви представя Ричард Дрейк. Подготвя статия за „Денвър Пост“. Очерк за вас.

Гереро се усмихна и протегна ръка. Куин я пое.

— Много се радвам да се запознаем, господин Дрейк. Колорадо е един от най-прекрасните щати в страната. Щастливец сте.

— Благодаря, сър — отвърна Куин. — Читателите ни ще се радват да научат, че мислите така.

— В коя част на Денвър живеете?

— Всъщност домът ми е западно от града. В Голдън.

— Много хубаво — каза Гереро. — В общи линии живеете в планината.

— Били ли сте там?

— Да, няколко пъти. — Гереро се усмихна добродушно. Истинска усмивка, не на политик. — Отскачахме понякога до Вейл, когато бях в колежа. Спирахме в Голдън за обиколка на пивоварната „Курс“ и да намажем безплатна бира.

Всички се разсмяха.

— Господин Дрейк е приятел на Дженифър Фуентес — обади се Рей, опростявайки лъжата на Куин и улучвайки самата истина, без да подозира.

За част от секундата на лицето на конгресмена се изписа тревога.

— Приятели ли сте?

— Не много близки — отвърна Куин. — Запознахме се преди няколко месеца. Господин Рей ми каза, че е в отпуска.

Конгресменът впери поглед в него със замръзнала усмивка.

— Да. Е, жалко, че я изпуснахте — рече накрая. — А сега, ако ме извините, трябва да се добера до Капитолия.

— Разбира се — отвърна Куин. Конгресменът премълчаваше нещо, но моментът не беше подходящ да го притиска. — Благодаря, че отделихте време да говорите с мен.

— Удоволствието е изцяло мое.

Отново се ръкуваха и Гереро излезе.

— Изкарахте късмет — каза Рей.

— Защо?

— Ако бяхте дошли следващата седмица, нямаше да го срещнете.

Куин вдигна въпросително вежди.

Рей се усмихна.

— Заминава в чужбина заедно с още няколко членове на Комисията по разузнаване.

— Наистина ли? Къде?

— В Сингапур.

— Нещо интересно ли?

— Събиране на факти — отвърна Рей. — Във връзка със сигурността на страните от Тихоокеанския кръг. В наше време не можеш да си позволиш да останеш неинформиран.

— Това е едно от основните правила в живота ми — отбеляза Куин.

10.

Куин излезе от сградата „Лонгуърт“ и слезе по стъпалата до тротоара. Тръгна на запад по Алеята и извади телефона си.

— Искam още една услуга — каза той, когато от другата страна отговориха.

— Разбира се. — В гласа на Питър се долавяше алчност. Явно беше, че ще използва и това при преговорите за бъдещи поръчки.

— Искam да се срещна с един човек, но без той да разбере.

— Случайна среща ли имаш предвид?

Куин замълча. За миг му се стори, че някой го наблюдава. Спря и небрежно погледна назад.

— Да — каза в телефона. — Колкото повече хора има наоколо, толкова по-добре.

Няколко души вървяха по тротоарите от двете страни на Индипендънс авеню, но никой не му обръщаше внимание. Куин закрачи отново.

— Не си се захванал с някоя глупост, нали? Като някой удар? — попита Питър.

— Удар ли? — изненада се Куин.

— Виж, не сме работили заедно повече от половин година, бог знае с какво се занимаваш сега. А аз не мога да се замесвам в неща от този род. Не и тук.

— Това не е по моята част, Питър. Нищо не се е променило — отвърна Куин. — Просто искам да говоря с него.

— Имам ли честната ти дума?

— Никога не съм те лъгал.

— Но си спестявал информация.

— Прав си — каза Куин. — Спестявал съм.

Последва кратко мълчание.

— Добре. Ще видя какво мога да направя — рече Питър. — За кого става дума?

— За конгресмен Джеймс Гереро от Тексас.

— Кандидатът за президент ли?

— Значи го познаваш.

— Знам кой е. — Отново пауза. — Ще видя какво мога да направя.

Куин смяташе, че ако успее да свари конгресмена на някое място, откъдето той да не може да се измъкне така бързо, вероятно ще има шанс да разбере дали кандидатът за президент наистина знае повече.

— Благодаря — каза той.

След това отново набра номера на Орландо. Беше изненадан, че не отговори на обаждането му. В края на краищата тя първа се беше опитала да се свърже с него. От предишното му позвъняване бяха минали повече от двадесет и четири часа. Можеше поне да му пусне текстово съобщение. Подобно поведение не беше в неин стил.

Четири позвънявания, последвани от:

— Моля, оставете съобщение след сигнала.

Същият записан глас като предишния път.

— Орландо, аз съм — каза Куин. — Какво става? Къде си? Обади ми се. Няма значение в колко часа.

Прекъсна връзката и задържа телефона в ръка, като се вглеждаше в дисплея. Мислеше си — надяваше се — че просто е закъсняла да вдигне и вече набира номера му.

Но телефонът остана безмълвен.

Докато го прибираше в джоба си, отново изпита усещането, че го наблюдават. Огледа се. Този път хората по тротоарите бяха повече. Явно някои от държавните служители си бяха тръгнали по-рано от работа.

Огледа бавно двете страни на улицата, като спираше поглед на всяко лице. Въпреки това едва не я пропусна. Стоеше на отсрещния тротоар, подпряна на едно от дърветата пред музея „Хиршхорн“.

Докато пресичаше улицата, Куин очакваше, че тя ще побегне. Жената обаче остана на мястото си, без да сваля поглед от него.

— Здравсти, Таша — каза той, когато стигна до нея.

— Търсиш нея, нали? — попита тя.

Куин пристъпи още по-близо, усмихваше се.

— Коя си ти? — Гласът му бе спокоен и тих, но в погледа му нямаше нищо дружеско.

— Аз... ти вече...

— Не си Таша Лейвър. Проверих.

— Как? Тоест...

— Коя си ти? — повтори той.

— Името ми наистина е Таша — отвърна тя след кратко колебание. — Но... но Дъглас, а не Лейвър. Аз такова... уплаших се в Хюстън. Не знаех кой си.

— И сега не знаеш.

Тя го погледна в очите.

— Търсиш Джени, нали? Моля те, кажи ми какво правиш. Кажи ми, че се опитваш да ѝ помогнеш.

Куин понечи да каже нещо, но спря. Намираха се на оживен тротоар и водеха разговор, който всеки можеше да подслуша. Погледна към улицата. Няколко таксита пътуваха в тяхната посока. Махна на едно.

— Къде отиваш? — попита тя.

Вместо отговор той я хвана за ръката и я помъкна към колата.

— Мемориала на Рузвелт — каза Куин, след като се настаниха на задната седалка.

Таша го погледна объркано, но не каза нищо. Явно бе схванала, че моментът не е подходящ за разговори.

Заради пиковия час пътуването до Мемориала на Франклин Делано Рузвелт продължи почти двадесет минути. Когато пристигнаха, Куин плати на шофьора и избута Таша навън.

— Какво правим тук? — попита тя.

Той отново стисна ръката ѝ, за да ѝ покаже, че е още рано, и я поведе към мемориала.

За разлика от повечето паметници във Вашингтон, Монументът на Рузвелт бе нисък и се простираше на голяма площ. Статуи, стени от червен гранит и изкуствени водопади го разделяха на райони, представящи различните епохи от администрацията на Рузвелт. За повечето хора мястото сигурно бе прекрасно и вдъхновяващо. За Куин беше удобно.

Поведе я покрай изображения в естествен ръст и гравирани в камъка цитати, докато не стигнаха самия край на монумента. Там се намираше последният и най-голям водопад. Водата се спускаше от върха на стената върху гранитните блокове, създавайки хипнотична и

— което бе по-важно — шумна гледка. Куин се приближи колкото беше възможно към него.

— Защо ме доведе тук? — попита Таша, като повиши глас, за да надвика шума на водопада.

Куин се наведе към нея, за да не му се налага да вика.

— Имаш ли жица?

— Какво?

— Бръмбар. Предавател. Имаш ли?

— Не. Защо ми е?

Куин извади телефона си и включи камерата. Активира топлинния сензор и започна да проверява Таша от глава до пети.

— Какво правиш? — попита тя.

— Обърни се — каза той. Когато тя не помръдна, добави: — Веднага.

Макар да бе мултифункционален, телефонът нямаше вграден детектор. Все пак топлинният сензор можеше да покаже източника на енергия, захранващ евентуалния предавател. По тялото ѝ нямаше нищо, но получи сигнал от чантата ѝ.

— Отвори я — каза той и посочи.

Тя го направи и Куин затършува вътре.

— Хей — каза тя. — Това са мои неща.

Той извади мобилен телефон и отново сканира чантата. Топлинният източник беше изчезнал. Както и предполагаше, беше телефонът.

Прибра своя в джоба си и огледа този на Таша. Изглеждаше съвсем обикновен. Евтин. От онези модели, които компаниите подаряваха, за да увеличат оборота си. Махна капака и бързо провери за нещо необичайно. Доколкото можеше да прецени, беше чист. За всеки случай обаче извади батерията и сложи капака обратно. После прибра телефона и батерията в задния джоб на панталона си.

— Това е мое — настоя Таша.

— Защо ме следиш? — попита той.

Тя го изгледа свирепо.

— Върни ми телефона.

— Ще видим. Първо отговори на въпроса ми.

Последваха няколко секунди мълчание.

— Как се казваш? — попита тя.

— Не е твоя работа. Защо ме следиш?

— Ти знаеш моето име.

— Нима? — отвърна той.

— Току-що ти го казах. Казвам се Таша Дъглас.

— А миналия път ми каза, че си Таша Лейвър.

— Сега не лъжа.

— Няма начин да ти повярвам, преди да проверя.

— Добре — рече тя. — Разбирам. Кажи поне как да те наричам?

Той присви очи.

— Джонатан.

— Джонатан — повтори тя.

— Защо ме следиш? — повтори Куин.

— Не съм те следила.

— Сериозно? Значи съвсем случайно си била на Индипендънс авеню, докато минавах оттам?

Тя извърна поглед.

— А снощи в Джорджтаун? Пак ли случайно и двамата се озовахме на едно и също място по едно и също време?

Тя се наежи.

— Значи си ме видял?

Куин само я изгледа.

— Вече бях там, когато ти дойде — каза тя. — Просто не знаех как да вляза. Не си падам по взломовете.

— Тогава защо отиде там?

— Заради Джени. — Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разреве. Скри лице в длани и пое дълбоко дъх.

— Защото въпросната Джени ти е приятелка от колежа? — попита Куин.

— Не — рече тя. — Много повече. Джени е една от най-добрите ми приятелки.

— Сериозно? Колко мило — отбеляза той с равен тон. — Това обаче не обяснява защо ме следиш.

— Казах ти, не те следя — настоя тя. — Не разбираш ли? Двамата правим едно и също нещо. Опитваме се да намерим Джени.

— Така ли мислиш?

— Права съм, нали?

— Защо ме следиш?

— Не схващаш ли? Където и да отидеш, мястото е свързано по един или друг начин с Джени. И тъй като и аз я търся, отивам на същите места.

Куин се разсмя.

— Това е един от най-удобните отговори, които съм чувал някога.

Бузите ѝ започнаха да почервяват и тя извика гневно:

— И какво, мамка му? Най-логично ми се видя да говоря с някой колега на Джени. За съжаление, когато отидох в сградата на конгресмена, не ме пуснаха без уговорена среща. Мъчех се да измисля какво да правя, когато най-неочаквано се появи ти.

Куин отстъпи крачка назад и се приготви да си тръгва. Тази работа започваше да го дразни.

— Видя ли те отново, няма да е толкова приятно — предупреди я той. — Разбра ли ме?

— Моля те. — Тя пристъпи към него. — Аз... нямам към кого да се обърна. Никой друг не може да ми помогне. — Млъкна за момент и пое нервно дъх. — Опитах се да открия приятеля ѝ, но и той е изчезнал.

Куин спря и се обърна към нея.

— Може би са се запилели заедно някъде, без да кажат на никого.

— Зная, че не е така. Джени и Стивън никога не биха го сторили.
Стивън. Стивън Марков.

Куин пое дълбоко дъх.

— Ако наистина си приятелка на Джени, съветвам те да се откажеш.

— Какво?

— Видя какво направиха с къщата ѝ в Хюстън и какво се е случило с апартамента ѝ. Онези хора не се шегуват. Паднеш ли им, ще те убият. Върви си. Не можеш да направиш нищо за нея.

Тя се усмихна.

— Значи *наистина* се опитваш да я намериш. Ако беше от тях, нямаше да ме предупреждаваш.

— Мисли каквото си искаш, но се разкарай оттук — повтори той. — Иначе само ще се набуташ между шамарите.

— Не мога просто да си ида — рече тя. — Джени ме помоли да ѝ помогна.

Куин впери поглед в нея.

— Какво искаш да кажеш?

Тя го погледна, беше сериозна.

— Обади ми се преди три седмици. Каза, че имала неприятности и трябвало да напусне града.

— За пръв път го споменавах — рече той. — Каза ми само, че е изчезнала внезапно.

— Не знаех дали мога да ти се доверя.

— А сега можеш, така ли? — повдигна невярващо вежди Куин.
— Та ти дори не знаеш кой съм.

— Не съм сигурна дали да ти имам доверие, но не зная какво друго да направя. — Тя сведе поглед за момент, после отново вдигна глава. — Когато ми се обади, я попитах дали мога да сторя нещо за нея. Отначало каза не, но после размисли и каза, че ще ми се обажда през ден, за да съм сигурна, че е добре.

— И какво стана?

— Спази обещанието си. Поне за известно време — отвърна Таша. — За последен път я чух преди шест дни.

— Трябваше ли да направиш нещо, ако не ти се обади? — все още скептично попита Куин.

— Каза да намеря Стивън. И да му кажа какво се е случило. — Замълча за момент. — Но той също е изчезнал.

— И сега се опитваш сама да разбереш къде е — попита Куин.

— Какво друго ми остава?

Куин се загледа във водопада. Истината ли му казваше, или го прашаше за зелен хайвер? Беше научен да очаква най-лошото, така че нямаше как да ѝ повярва тутакси. Но ако лъжеше, значи играеше великолепно.

— Как се свързвахте? Джени даде ли ти някакъв телефонен номер? — попита той, мъчеше се да намери дупки в историята ѝ.

— Не. Винаги тя ми се обаждаше.

— Номерът ѝ не се ли изписваше?

Таша поклати глава.

— Не. Беше скрит.

Куин се намръщи и изпъшка:

— Чудесно.

— Чудесно? *Какво е чудесно?*

Наведе се към нея, лицата им се озоваха на петнайсетина сантиметра едно от друго.

— Чудесно, приключихме. И този път не те съветвам, а ти го казвам. Върви си.

Независимо дали казваше истината, ясно беше, че ще продължи да му се пречка. А той нямаше нужда от подобни усложнения.

— Само ако ми кажеш, че се опитваш да помогнеш на Джени. И че ще я намериш — настоя тя.

Куин знаеше, че трябва да си тръгне, без да казва нищо повече. Но тогава тя щеше да продължи да бъде проблем.

Извади телефона и батерията от джоба си и ѝ ги подаде.

— Ще я намеря — рече той. — И да не съм те видял повече.

— Довечера има прием. В осем. Откриване на галерия в Джорджтаун.

— Галерия? — повтори Куин. Питър се обади, докато той пътуваше с такси към хотела.

— Във Вашингтон всяко откриване на галерия е политическо събитие.

— Сигурен ли си, че ще бъде там?

— Записал се е.

— Всички се записват — отбеляза Куин.

— Така е — съгласи се Питър.

— Дай ми адреса. — Можеше да се окаже губене на време, но възможността не беше за изпускане.

— Ще трябва да влезеш в списъка — каза Питър.

— Сигурен съм, че можеш да го уредиш.

Куин почти чу усмивката му.

— Разбира се, че мога.

11.

Срещу подходяща сума всеки добър хотел може да ти осигури всичко, и то в последния момент. „Кристъл Сити Мариът“ не правеше изключение. След стоте долара бакшиш портиерът прие присърце поръчката на Куин.

В осем без четвърт Куин вече беше облечен с тъмносин костюм на „Брукс Брадърс“, бяла риза и вратовръзка, която беше достатъчно добра, за да покаже, че може би разполага с пари, но не така крещяща, че да го откроява в тълпата. Като цяло приличаше на консервативен, преуспял и самоуверен мъж. Щеше да се смеси дори с политиците и вътрешните хора.

Беше поръчал на портиера да му намери кола за вечерта, а не такси. Трябваше да бъде независим. Не беше сигурен дали ще успее да разговаря с конгресмена в галерията или ще му се наложи да го проследи след това — разбира се, при условие че Гереро изобщо се появи на откриването.

Насочи лексуса на север по същия път, по който беше пътувал с такси до Джорджтаун предишната вечер. Отново беше въоръжен — пистолетът, който беше оставил в стаята през деня, сега бе скрит на сигурно място под седалката до него.

Видя галерията на половин пряка северно от М стрийт, към източния край на Джорджтаун и на по-малко от километър от опустошения апартамент на Джени.

Пред входа стояха повече от десетина души, които разговаряха и пушеха. Някои дори държаха чаши с вино. Няколко коли бяха спрели до тротоара и чакаха да бъдат паркирани от облечените в сини униформи прислужници.

Той спря зад един кадилак последен модел, оттук ясно виждаше главния вход. Непосредствено след него се извисяваше познатата арка на детектора за метал. Пистолетът щеше да остане в колата.

— Добър вечер, сър — каза едно от момчетата и отвори вратата на колата. Подаде билет на Куин, който му отстъпи мястото зад волана.

Фасадата на галерията бе остъклена и светлината отвътре се изливаше към тротоара. Подобно на повечето постройки в Джорджтаун, останалата част от сградата бе от същите тухли като тези по тротоара.

Над прозорците имаше табела: „Галерия Делъни“. А отдолу с по-малки букви пишеше: „Изящни изкуства“.

На вратата стоеше млада жена, облечена в бяло. Несполучлив избор. Кожата ѝ бе почти толкова бледа, колкото и роклята. За сметка на това косата ѝ беше черна, почти синя. Боя, без съмнение. Държеше папка, а на малката масичка до нея имаше купчина картички.

— Мога ли да видя поканата ви?

— Казаха ми, че името ми е в списъка — отвърна той.

Тя кимна, без да се усмихва. Куин предположи, че това е част от играта ѝ.

— Вашето име?

— Ричард Дрейк.

Жената започна да проверява списъка, докато пръстът ѝ стигна почти до края на листа.

— Да. Разбира се. Господин Дрейк. — Вдигна глава, физиономията ѝ си оставаше все така неутрална. — Приятно прекарване.

Куин влезе в галерията и мина през детектора за метал. Зад устройството стоеше усмихнат едър мъж с тъмносин костюм. Охрана, разбира се, но приличаше по-скоро на дегизирано ченге под наем, отколкото на сериозен бияч.

Вътре вече се беше събрала тълпа. Още не беше претъпкано, но определено беше шумно. Повечето мъже бяха облечени като него — с консервативни скъпи костюми, а жените като цяло бяха предпочели стандартните черни вечерни рокли. Тук-там се забелязваше нещо цветно, но не твърде дръзко или разголено. В края на краищата това не беше Холивуд.

Куин се огледа за конгресмена, но освен ако не се намираше в някое друго помещение, явно още не беше пристигнал.

Недалеч от входа имаше маса с ордьоври и празни винени чаши. Зад масата стояха двама мъже, облечени в бяло като момичето на вратата. Суетяха се до бутилки „Ръдърфорд Хил“ и пълнеха чашите на гостите.

— Желаете ли питие? — попита един от мъжете.

— Да, моля — отвърна Куин.

— Каберне совиньон или шардоне?

— Шардоне. Благодаря.

След като получи чашата си, Куин се обърна и отново огледа помещението. Този път игнорира хората и се съсредоточи върху разположението.

Галерията се състоеше от основна зала с едно или две по-малки помещения в дъното. Може би бяха офиси или тоалетни.

Самата зала беше голяма, около двадесет на десет метра. Беше превърната почти в лабиринт от платна, висящи на окачени за тавана жици. Дори картините до стените висяха по същия начин.

Резултатът бе интересен. Създаваше илюзията за простор и ограничено пространство едновременно.

По-внимателното вглеждане в картините показваше, че темата не свършва с декора на галерията. Образите бяха сурови — сиви, черни и бели линии и ивици оформяха сгради, улици и къщи. Имаше и хора в същите тонове, които се губеха на заден фон като призраци. Но на всяко платно имаше някакъв цвят. Ярък, жив цвят. Детска топка на червени, жълти и розови петна, изоставена на пуст тротоар. Яркосиньо яке, окачено на врата. Хвърчило на пейка в парка, съчетаващо сякаш цялата цвetoва гама.

Във всяка творба имаше тъга. Дълбока, тъга и самота. Куин с изненада откри, че картините го привличат. Трудно се откъсна от тях, за да продължи огледа си.

Тръгна към дъното на залата. На всеки няколко крачки спираше и се преструваше, че разглежда поредната творба. Забеляза втора маса за напитки и ордъоври, разположена между двете врати.

Приблжи се до едната врата и откри, че тя не води към помещение, а към коридор. В дъното му се виждаше метална врата. Беше отворена, а до нея забеляза детектор на метал и човек от охраната. Този обаче не се усмихваше. Изглеждаше отегчен. Отвън Куин различи няколко души, които пушеха и разговаряха. В средата на коридора трима се бяха наредили на опашка до врата с надпис „Тоалетна“.

Отиде до следващата врата. Тя водеше към друго помещение, много по-малко от основната зала. Надникна. Вътре имаше още

картини, но не така големи като тези отпред. Няколко посетители ги разглеждаха, а други стояха в средата на стаята и разговаряха.

Куин се обърна и видя, че тълпата в залата се е увеличила. Дори му се стори, че разпознава някои лица. Бяха все хора, които бе виждал по телевизията или във вестниците — други законотворци, един-двама репортери от национални медии.

Гереро обаче го нямаше.

Погледна си часовника — 21:05. Част от задълженията на политика, особено ако има големи амбиции, бе да се смесва с хората. А умният политик би дошъл точно когато тълпата е най-многобройна. Така че Гереро трябваше да се появи всеки момент.

Тъкмо се канеше да си вземе ордъовър, когато вниманието му бе привлечено от жената, появила се на входа.

— Мътните да те вземат — изруга той под нос.

Таша.

Изобщо не го беше послушала. Явно беше разбрала, че конгресменът ще идва тук, и смяташе да се опита да разговаря с него. Вече се превръщаше в повече от проблем — ставаше опасна. Куин реши да я изчака да влезе по-навътре в залата, преди да предприеме нещо.

Забеляза, че изглежда по-уверена, отколкото при предишните им срещи. Сякаш си беше заповядала да се владее, за да не отстъпи, когато дойде моментът да се изправи пред конгресмена. Куин бе виждал и други хора да се държат по този начин в подобни ситуации.

Докато си проправяше път през гостите, Таша оглеждаше помещението. Добре се преструваше, че проявява интерес към изложбата, но не пропускаше нито един от хората около нея. Когато погледът ѝ се насочи към мястото на Куин, той направи крачка вляво и се скри зад една картина.

След няколко секунди Таша спря пред масата до коридора. Докато тя чакаше чашата си вино, Куин застана зад нея.

— Май е по-добре да не избързваш с това — каза ѝ той.

Таша се обърна. Беше я виждал уплашена, нервна, дори самоуверена, но за пръв път я виждаше изненадана.

— Какво правиш тук? — успя да попита тя.

— Ела — каза той. Хвана я за ръката и я дръпна към коридора.

— Чакай. Къде отиваме?

Куин не отговори. Разчиташе, че няма да му устрои някаква сцена. Поведе я по коридора, минаха през детектора и излязоха на малка пресечка.

— Причиняваш ми болка — прошепна тя. — Пусни ме.

Куин я поведе по алеята, докато не се отдалечиха достатъчно от гостите, излезли да изпушат по цигара.

— Как успя да влезеш?

Таша го погледна малко неуверено, после каза:

— Един приятел от Хюстън... работи в галерия. Обади се тук-там и ми уреди покана.

— Да не би да си търсиш белята?

— Няма да престана да търся Джени само защото ти си казал така. Помолих те за помощ, но отказа. Това означава, че трябва да действам сама. Конгресменът ще дойде тук. Смятам да разговарям с него.

— Наистина ли си мислиш, че ще ти каже нещо? — попита Куин. — Сигурно няма да успееш дори да се приближиш до него. Казах ти вече, върви си у дома.

— Не.

Раздразнението му се засили и пръстите му се впиха в ръката ѝ.

— Престани — изохка Таша.

Куин охлаби хватката си. Искаше да я подплаши, не да ѝ причинява болка.

— Виж, дори не съм сигурен, че конгресменът знае нещо. Така че, моля те, просто си върви.

— Трябва да опи...

— Няма да стигнеш доникъде с него — прекъсна я Куин. Пое дъх и добави по-спокойно: — Но аз бих могъл.

Тя го погледна малко скептично.

— Искаш просто да се разкарам и да не ти се пречкам, нали?

— Да.

— Добре — каза тя след кратък размисъл. — Ще го направя, но само ако ми кажеш какво си научил.

Куин понечи да откаже, но премълча. По изражението ѝ личеше, че не би приела такъв отговор.

— Ако го направя, ще ми обещаеш, че ще забравиш за всичко и ще си идеш у дома.

— Наистина ли се опитваш да помогнеш на Джени? — попита тя.

— Да.

Таша се вгледа в лицето му, сякаш се мъчеше да прецени дали ѝ казва истината.

— Споразумяхме се — каза накрая.

12.

— Извади си телефона — каза ѝ Куин. — Прави се, че изпращаш съобщение на някого.

Таша го изгледа, сякаш не разбираше какво ѝ казва.

Куин погледна към групата пушачи и отново се обърна към нея.

— Ако правиш нещо, никой няма да ти обръща внимание.

— Обещавах ли да се върнеш? — попита тя.

— Ще се върна.

Тя кимна неохотно и извади телефона си, а той тръгна към сградата.

Тълпата в галерията бе станала още по-голяма. Куин трябваше да си пробие път през няколко групи, докато си намери място, откъдето да наблюдава цялата зала.

Не след дълго забеляза конгресмена.

Гереро явно беше пристигнал току-що, тъй като още не бе успял да навлезе навътре в залата. Изглежда, познаваше почти всички, разменяше по няколко думи с хората, смееше се и стискаше всяка протегната му ръка. Политик, който наистина умее да разговаря с избирателите и да изглежда непосредствено свързан с тях. Именно това бе причината за успеха на кампанията му.

Куин незабавно позна жената до него — съпругата му. Фотогеничната Джоди Гудман от тексаските Гудманови. Беше виждал снимката ѝ в новините, които беше чел. Дори бе гледал по YouTube клипове от участията ѝ в предавания на Си Ен Ен и Ем Ес Ен Би Си.

Изглеждаше приблизително на възрастта на конгресмена. Беше бледа, с дълга до раменете руса коса и трептяща синя рокля, която подчертаваше слабото ѝ тяло. Но докато съпругът ѝ имаше ореол на народен човек, госпожа Гудман изглеждаше по-недостъпна и дистанцирана. Някак личеше, че се мисли за по-умна от всички. Дори от конгресмена.

Куин хвърли поглед към входа и видя, че Гереро и жена му не са дошли сами. До вратата стоеше мъж, когото не бе забелязал досега.

Имаше характерния вид на личен телохранител и погледът му постоянно обхождаше залата, но винаги се връщаше обратно към конгресмена. Този беше професионалист, а не ченге под наем. Но по всяка вероятност не беше от Сикрет сървис. Въпреки че се състезаваше за президент, на конгресмена още не му се полагаше чак такава охрана. Не, този тип бе частен и много скъп охранител.

Гереро и жена му бавно напредваха през залата и спряха почти в центъра ѝ. Моментално около тях започна да се образува малка тълпа.

Куин отново погледна мъжа при вратата. Стоеше на поста си и вниманието му бе насочено към една новопристигнала група.

„Добре“ — помисли си Куин. Време беше да действа.

Тръгна към конгресмена така, че по-голямата част от тълпата да се окаже между него и онзи при вратата. Проправи си път през множеството и се озова само на няколко крачки от Гереро.

Конгресменът се смееше на нещо, след малко завъртя глава, оглеждайки тълпата. Забеляза Куин и го погледна въпросително.

— Май сме се срещали наскоро — каза Гереро.

— Днес следобед в офиса ви.

— Разбира се. Вие сте репортерът. Господин Дрейк, нали така?

— Точно така. Ричард Дрейк.

— От... Денвър.

— Отново сте прав.

— Изненадан съм да ви видя тук — рече Гереро.

Куин сви рамене.

— Един приятел ми препоръча да дойда. Имаше покана, но е зает, а аз имам свободна вечер.

— Приятелят ви има право. Марта е невероятен художник.

Куин беше видял името на един надпис до входа. Марта Хармън. Изложбата беше нейна.

Жената на Гереро погледна покрай съпруга си към Куин.

— Здравейте. Господин Дрейк, нали? Аз съм Джоди.

Тя стисна ръката му бързо и твърдо, а усмивката ѝ бе пресилена.

— Съпругата ми — представи я Гереро.

— За мен е удоволствие да се запознаем, госпожо... — Куин направи пауза. — Гереро или Гудман?

— Явно някой си е подготвил домашното — отбеляза тя. — Правилно ли чух, Джеймс? Вие сте репортер?

— Да, но пиша само очерци за известни хора.

— Значи не раздухвате скандали, а? — И отново пусна фалшивата усмивка.

— Не. Оставям ги на другите.

Тя се разсмя любезно, докато го измерваше с поглед.

— В официални ситуации съм госпожа Гереро. Но можете да ме наричате Джоди. Използвам името „Гудман“ в работата.

— Приятно ми е, Джоди — каза Куин.

— Харесва ли ви изложбата? — попита тя.

— Творбите наистина са уникални. — Куин погледна една от картините. — Много са тъжни, не намирате ли?

— Тъжни? — обади се конгресменът. — Тук не съм съгласен с вас. Мисля, че във всяка картина има надежда.

— Не — възрази Джоди. — Господин Дрейк има право.

— Изгубена или почти изгубена надежда — добави Куин.

Джоди наклони глава и се усмихна, този път усмивката ѝ не бе пластмасова, а издаваше интерес.

— Как мислите? — попита я Куин.

— Още се опитвам да реша — отвърна тя. — Но съм впечатлена. Определено разбирате от изкуство.

— Разбирам по малко от всичко — рече Куин. — Човек никога не знае какво може да му бъде от полза.

— Много разумен подход към живота — отбеляза Гереро. — В моята работа нещата стоят горе-долу по същия начин.

Жена му погледна през залата.

— Не бих отказала чаша вино.

— Ще те придружа — каза съпругът ѝ и се обърна към Куин. — Господин Дрейк, ако ни извините.

Понечи да се обърне, но Куин побърза да каже:

— Всъщност така и така сме тук, исках да поговорим по още един въпрос.

Гереро и жена му го погледнаха.

— Само някои уточнения за статията. Няма да ви отнема повече от минута.

Гереро някак успя да съчетае въздишката с дружелюбната усмивка.

— Най-добре да си уговорим среща. Елате утре в офиса ми.

— За съжаление утре трябва да съм в Ню Йорк — каза Куин.
— Е, тогава може би следващата седмица.
— Следващата седмица сме извън града — обади се Джоди.
— Права си. Забравих — съгласи се конгресменът, макар да личеше, че е раздразнен, че го е споменала.

Жена му се усмихна.

— Ще ида да си взема питие, а вие си поговорете.

— Няма да ви отнема много време — повтори Куин.

— Добре — отстъпи Гереро. — Но ако продължи повече от няколко минути, ще трябва да го отложим за по-нататък. Не съм дошъл за интервюта, а за да подкрепя Марта и изкуството ѝ.

— Разбирам — рече Куин. — Няма да ви задържам.

Без да се уговарят, двамата се отдалечиха от средата на залата и си намериха по-спокойно местенце в дъното. Куин застана така, че да държи под око човека при главния вход. Телохранителят ги наблюдаваше, но не изглеждаше разтревожен.

— И тъй, какъв е въпросът ви? — попита Гереро.

— За Дженифър Фуентес.

— Фуентес? — изненада се Гереро. — Какво за нея?

— Опитвам се да я намеря и мисля, че можете да ми помогнете.

Бодигардът при входа се беше обърнал и разговаряше с двама новопристигнали, които не приличаха на ценители на изявените изкуства. Разговорът изглеждаше по-скоро делови. Може би му бяха колеги?

— Тя е в отпуск.

— Къде е отишла?

— Това не е ваша работа, господин Дрейк.

— Всъщност е — рече Куин. — Искам от вас да... — Млъкна.

Двамата новодошли се бяха обърнали и оглеждаха помещението.

Куин замръзна. Беше ги виждал и преди.

В Хюстън. Във волвото, което го преследваше.

„Ако са от охраната на конгресмена, това означава...“

— Какво искате от мен? — попита Гереро.

— Да ми кажете къде се намира.

Гереро повдигна брадичка и почти успя да го изгледа отгоре.

— Мисля, че приключихме.

— Не. Не сме.

Куин постави ръка върху неговата, за да му попречи да си тръгне. Премести се наляво, така че конгресменът да го скрие от охранителите.

— Изобщо не ви пука за нея, нали? — рече Куин. — Знаете, че апартаментът ѝ е унищожен. Знаете, че същото е станало с дома ѝ в Хюстън, прав ли съм?

— Кой сте вие? — попита Гереро. — Не сте репортер.

— Къде е тя? Какво сте ѝ сторили?

— Нищо не съм... — Гереро се овладя. — Не ми харесват инсинуациите ви. Пуснете ме, господин Дрейк. Веднага!

Куин се наведе към него.

— Ще бъда съвсем ясен — тихо каза той. — Мисля, че знаете къде е тя. Мисля, че сте свързан с изчезването ѝ. И ако се окажа прав, ще се върна. А това няма да ви хареса, обещавам ви.

— Заплашвате ли ме?

— Не — отвърна Куин. — Аз не заплашвам.

Конгресменът отново се опита да се освободи и Куин не му попречи. Едва ли щеше да изкопчи друго от него. Беше научил достатъчно, за да знае, че нещата са сериозни и че Гереро има пръст в това.

Докато конгресменът се отдалечаваше, охранителите му тръгнаха към него. Куин се опита да се смеси с тълпата, но не беше достатъчно бърз. Един от мъжете от Хюстън го забеляза и каза нещо на партньора си.

Двамата моментално си запробиваха път през тълпата.

Куин тръгна към задния изход. Точно преди да изчезне в коридора, погледна през рамо. Преследвачите му бяха по-близо, но тълпата ги забавяше. Куин предположи, че има най-много тридесет секунди преднина.

Не беше направил и две крачки в коридора, когато се затича.

— Махайте се! — извика на две жени, които стояха до входа на тоалетната.

Те се долепиха до стената точно на време.

Щом приближи изхода, мъжът при детектора се изпречи пред него. Вероятно беше решил, че Куин е откраднал нещо или пък че това е шансът му да стане герой. Каквито и да бяха мислите му, те бързо се

изпариха, защото Куин се стовари отгоре му и го събори с трясък върху детектора.

Двамата мъже до самия изход възкликнаха изненадано, когато Куин излетя навън.

Таша се бе преместила в другия край на алеята, беше сама. Куин се втурна към нея, сграбчи я за ръка и я задърпа наляво.

— Какво има? — попита тя.

— Да изчезваме!

— Какво се случи?

— Не е време за разговори. Бягай!

Изглеждаше объркана, но свали обувките с високите токчета и затича боса до него.

Тичаха към улицата. Почти я бяха стигнали, когато Куин чу още викове зад тях. Погледна и видя каквото очакваше. Двамата охранители. Те като че ли се поколебаха за момент. Явно бяха изненадани, че бегълците са двама.

— Надясно — каза Куин, когато излязоха на улицата.

Затичаха се по тротоара.

— Кои са тези? — попита Таша.

— Двама от охраната на конгресмена — отвърна той. — Бяха и в Хюстън. При къщата.

— Какво? — изненада се тя.

Куин се провря между две паркирани коли и тичешком пресече улицата. Таша го следваше по петите. На кръстовището завиха наляво по друга улица.

Все още имаха около тридесет секунди преднина. Най-много четиридесет.

— Пресечи улицата — каза ѝ той. — Скрий се зад онези коли. Ще им отвлека вниманието.

— Ами ако те хванат?

— Няма. След като се махнат, иди на М стрийт. Ще се срещнем там.

Тя не изглеждаше особено убедена, но се подчини.

Останал сам, Куин започна да тича тежко, така че стъпките му да отекват добре. В същото време оглеждаше улицата пред себе си и търсеше къде да се скрие. Няколко секунди по-късно забеляза подходящо място — още една тясна алея. Този път отляво.

Поколеба се точно колкото първият от преследвачите да го види. След това продължи по нея.

Алеята се оказа без изход. Единственото ѝ предназначение като че ли бе да осигури достъп до няколкото частни гаража отдясно. Повечето бяха затворени, другите празни, но криенето в някой от тях беше равносилно на самоубийство. Хората на Гереро щяха да го очистят за нула време. Лявата страна на алеята предлагаше още по-малко възможности. Там се издигаше триметрова тухлена стена.

Куин прецени възможностите си за секунда и се спря на единствената осъществима. Гаражът в края опираше в ъгъла на сградата, с която свършваше алеята. Вратата му беше отворена.

Куин се втурна натам, хвана се за вратата и се изкачи по стената, като използва като стълба оформилото се V между двете сгради.

Набра се на покрива и отново чу преследвачите си — приближаваха алеята. Забърза по полегатия покрив и се прехвърли през ръба му секунди преди мъжете да се появят. Гравитацията го задърпа надолу към малкия заден двор на къщата зад него, но той се задържа, като се мъчеше да не издава нито звук.

— Къде изчезна, мамка му? — чу се глас от алеята.

— Няма го вътре — обади се друг.

— Провери затворените.

Куин чу дрънчене на метал и проскърцване на дърво.

— Всичките са с катинари — каза вторият глас.

— Сигурно е прескочил стената.

Куин чу плясък на длани върху тухлите, последван от изпъшкване и напрегнат глас:

— Оттатък има друга алея. Трябва да е някъде там.

— Хайде. По-бързо ще стане, ако заобиколим.

Куин чу как стъпките им се отдалечават по алеята.

Нямаше време за губене, затова се прехвърли през покрива и се спусна пред гаражите.

Две минути по-късно отново беше на М стрийт. Таша стоеше сред група хора пред входа на някакъв бар.

„Добре — помисли си той. — Започва да се учи.“

Тя го видя и на лицето ѝ се изписа облекчение.

— Добре ли си? — попита.

— Идеално.

— Къде са онези?

— Още ме търсят.

Каза ѝ да го изчака, докато се върне при галерията да вземе колата си. Двайсетачката размърда момчето и Куин успя да се измъкне, без никой да го забележи.

— Успя ли да разговаряш с конгресмена? — попита Таша, докато излизаха от Джорджтаун.

— Да — отвърна той.

— И?

— И той нямаше много за казване.

— Трябва все пак да е казал нещо.

— Каза само, че Джени е в отпуска — отвърна Куин. Той обаче мислеше повече за онова, което конгресменът не беше казал. — Не разполагах с много време преди нашите приятели да ме видят.

Таша замълча, после рече:

— Онези мъже... Как мислиш, какво щяха да направят, ако ни бяха хванали?

— Щяха да ни повозят. Да ни зададат някои въпроси — отвърна Куин. — И после да ни убият.

Този път Таша съвсем се смълча.

13.

Таша каза на Куин, че е отседнала в малък мотел във Вирджиния, на двайсетина минути път от столицата. Планът му бе да я остави там. По-нататъшните й действия си бяха неин проблем. Той лично смяташе да се върне в Лос Анджелис и да използва други методи, за да разбере къде е изчезнала Джени. Имаше обаче един човек, с когото искаше да поговори, преди да замине.

На половината път до мотела на Таша Куин извади телефона си и се обади на Нейт.

— Искам да ми намериш един адрес.

— Дадено. Име?

— Дерек Блекмор.

— Нещо друго няма ли да ми дадеш?

— Би трябвало да е в района на Вашингтон. Или поне за последно беше там.

— Добре. Ще видя какво мога да направя.

— Нейт, няма да го намериш в нито един указател.

— Не съм и очаквал.

— Искам да ми изпратиш адреса до половин час.

— Разбира се, че искаш — отвърна Нейт.

Таша му показваше пътя до мотела. Когато го наближиха, Куин видя, че е от онези стари сгради от седемдесетте. Грозно място с четиридесет стаи в една-единствена двуетажна сграда. Казваше се „Ламбърт Мотор Хотел“ и колкото и да е странно, изглеждаше доста оживен. Повечето от местата за паркиране бяха заети.

— Аз съм на първия етаж — каза тя. — Стая осемнадесет, в дъното.

Куин отби в паркинга и бавно продължи към края на сградата.

— Можеш да ме оставиш и ту...

Куин я погледна. Тя се взираше покрай него към сградата, изглеждаше объркана и уплашена. Куин се обърна да проследи погледа й.

Стая 18 зееше отворена.

Таша понечи да отвори вратата на колата.

— Не — спря я Куин. — Сниши се.

— Какво?

— Скрый се. Да не те видят.

Таша се сниши на седалката, а той мина покрай стаята, направи обратен завой и пое обратно към улицата. На половин пряка по-надолу спря колата до тротоара и изключи двигателя.

— Някой знае ли къде си отседнала?

— Не — каза тя. — Аз... Боже мой.

— Какво?

— Когато се обадох на приятеля си в Хюстън да ми уреди покана за изложбата, той ми даде един номер, на който да уговоря подробностите. — Таша погледна към Куин. — Използвах телефона от стаята.

— Значи някой от изложбата може да е научил къде си отседнала.

— Глупава постъпка — рече тя и разтърка челото си. После погледна назад към мотела. — Мислиш ли, че са те?

— Може камериерката да е забравила вратата отворена.

— Не го вярваш, нали?

Куин се наведе към нея и посегна към краката ѝ.

— Какво правиш? — попита тя и леко се дръпна.

Без да отговори, той пхна ръка под седалката и извади пистолета.

Тя се ококори, но не каза нищо.

Куин отвори вратата и излезе.

— Стой тук. Сега се връщам.

Вместо да тръгне към стаята ѝ, той обиколи мотела по малката сервизна пътека. По стената имаше прозорци, но завесите им бяха дръпнати. Закрит беше и прозорецът на стаята на Таша.

Докато приближаваше края на сградата, телефонът му потрепна два пъти в джоба му — беше получил съобщение. Извади апарата и погледна екрана.

Беше от Нейт. Адрес.

Прибра телефона обратно.

Излезе от сервизната пътека и се озова в дъното на паркинга. Като придържаше пистолета до тялото си, заобиколи късата страна на сградата и се качи на тротоара, минаващ покрай стаите на първия етаж.

Стая 18 бе на три врати от него. Куин набързо огледа паркираните наблизо коли. Всички бяха празни. Чуваше звуците на телевизори от няколко стаи, но отвън нямаше никого.

Тръгна бавно, като се мъчеше да прилича на човек, който се прибира в стаята си. Телевизорите в стаи 20 и 19 работеха, но завесите на прозорците бяха спуснати.

Вдигна пистолета, когато наближи стая 18. Спря на крачка от вратата. Заслуша се, но не чу нищо. Внимателно надникна през отвора.

Стаята беше тъмна, осветена единствено от оскъдната светлина от паркинга. Все пак тя беше достатъчна, за да види безпорядъка вътре.

Някой определено беше идвал тук и не бе направил нищо, за да прикрие посещението си.

Бяха обърнали всичко наопаки. Но не беше обир. Телевизорът си беше на мястото, както и телефонът и радиото с часовник. Леглото обаче беше разпердушинено и матракът бе подпрян на стената. На пода, недалеч от вратата, лежеше куфар. Беше празен, с разрязани страни. Съдържанието му бе пръснато из цялата стая. Предимно дрехи. Женски.

Също като в къщата на Джени в Хюстън, някой беше търсил нещо тук.

Куин свали пистолета и продължи напред. Нямаше нужда да влиза в стаята. Не разследваше престъпление. Достатъчно му беше да знае какво се е случило.

Върна се при колата и внимателно се огледа дали някой не ги следи.

— Е? — попита Таша, след като той се качи и затвори вратата. — Влезе ли вътре?

Куин запали двигателя и потегли.

— Не можеш да се върнеш там.

— Но багажът ми... дрехите...

— Ще си набавиш други.

— Какво е станало?

— Джени давала ли ти е нещо? — попита той. — Нещо, което би ги интересувало?

Таша поклати глава.

— Не.

— Сигурна ли си?

— Нищо не ми е давала.

— Знаеш ли дали е разполагала с нещо, което да я принуди да се скрие?

— Заради това ли е всичко? Защото тя има нещо, което им трябва?

— Знаеш ли за подобно нещо?

Таша отново поклати глава.

— Нямам представа.

Куин зави наляво по улицата, която щеше да ги изведе на магистралата.

— Къде отиваме?

— Трябва да се скриеш някъде. Имаш ли приятели наблизо? Роднини?

— Тук ли? Не познавам никого освен Джени.

Куин знаеше, че трябва да се придържа към плана си и да я остави да се оправя сама. Но сега някой беше по петите ѝ, а ако тя наистина бе приятелка на Джени, той не можеше да я изостави. Марков вече беше мъртъв. Може би Джени също. Не беше нужно да добавя и Таша в списъка на мъртъвците.

— Ще ти намеря безопасно място — каза той. — След няколко дни, най-много след седмица, ще можеш да си идеш у дома.

— Скривалище ли имаш предвид? — попита тя, сякаш ѝ говореха на чужд език.

— Били са в стаята ти, Таша. Знаят коя си. Трябва да се покриеш.

— Ами Джени?

— Остави аз да се тревожа за Джени.

Усети погледа ѝ, но не откъсна очи от пътя.

— Добре — рече тя.

— В смисъл? Чула си какво казах, но ще продължиш да я търсиш или ще оставиш нещата на мен?

Тя се поколеба.

— Ще оставя нещата на теб. — Онези вече знаеха коя е и тя беше уплашена. Личеше по гласа ѝ.

— Добре.

Щеше да я отведе в хотела си и после ще реши какво да прави с нея. Извади телефона от джоба си и отново прочете съобщението от Нейт.

Първо трябваше да спрат другаде.

Дерек Блекмор живееше на час път южно от столицата, в покрайнините на Фредериксбърг, Вирджиния. Предградието се състоеше от къщи, пръснати сред оредяваща гора.

Не след дълго гората щеше да изчезне заради разширяващото се население на града. Знаците за това вече се виждаха — няколко нови къщи на различни етапи от строителството.

Вече построените бяха както едноетажни, така и двуетажни. Всяка разполагаше с обширен парцел, но за разлика от Западния бряг, в тази част на света сякаш никой не вярваше на оградите. Нямаше начин да се разбере къде свършва един имот и започва друг.

Куин зави по улицата на Блекмор. В края на всяка алея имаше пощенска кутия с ясно изписан адрес. Не му отне много време да открие кутията на Блекмор.

Подмина алеята и спря на тревистия банкет две къщи по-надолу.

— Какво правим тук? — попита Таша.

— Трябва да говоря с един човек.

— С Дерек Блекмор ли?

Куин я изгледа изненадано.

— Каза името му по телефона — обясни тя.

Той кимна и рече:

— Чакай ме тук.

— Той ще ни помогне ли да намерим Джени?

— Ще се върна след малко.

Побърза да излезе, за да сложи край на разговора, и пхна пистолета в колана на гърба си.

Дерек Блекмор беше бивш инструктор на шпиони в Управлението. Куин никога не се бе срещал с него, но беше чувал много истории от Марков. Блекмор неведнъж бил негов пряк шеф.

После бил принуден да напусне като изкупителна жертва заради гаfoвете в ЦРУ по време на втората война в Залива.

— Нямаше нищо общо с това — беше му казал Марков по-късно. — Много точен човек е. Някой задник над него не е чул предупрежденията му, а после посочил Блекмор за виновник.

Марков бе споменал, че Блекмор е единственият в бизнеса освен Куин, на когото вярва напълно. Помежду им нямало глупости и тайни машинации.

Така че щом Марков му се е доверявал, докато са работили заедно, може би доверието му е било достатъчно голямо, за да му каже какво става. Изобщо не беше сигурно, но в момента това важеше за всеки ход на Куин.

Къщата на Блекмор се намиралше на разстояние от пътя и до нея водеше дълга алея. Полегат склон се спускаше на стотина метра от пътя, след което се издигалше отново от другата страна на малка падина. Куин чу ромон на вода там, където се срещаха двата хълма. Ручей, не по-дълбок от няколко пръста, колкото да намокриш обувките си.

В къщата светеше. Куин прие това за добър знак. Не му се искаше да буди стареца.

Тръгна бавно по алеята, като се погрижи да е на показ през цялото време. Ако искаше да получи помощ от Блекмор, промъкването в имота му не беше добра идея.

Изкачи трите стъпала на широката веранда, заемаща цялата предна част на къщата, и приближи вратата. Преди да почука, зад него се разнесе глас:

— Какво искаш?

Куин бързо се обърна, очаквайки да открие човек зад себе си, но там нямаше никого.

— Попитах какво искаш?

Този път гласът дойде отдясно. Куин погледна, но пак не видя никого.

Затърси с поглед в сенките, откъдето идваше гласът, и го видя. Миниатюрен говорител, скрит в стряхата на верандата. Гласът беше кристалночист, явно устройството бе първокачествено.

— Отговори на въпроса или се разкарай оттук.

Този път гласът дойде отляво, но Куин не погледна натам, а пристъпи към вратата и спря на крачка от нея.

— Господин Блекмор, трябва да говоря с вас.

— Не желая да разговарям. Разкарай си задника от собствеността ми или ще повикам полиция. — Този говорител беше точно над вратата.

— Стивън Марков ме изпрати.

Мълчание.

— Лъжеш.

— Не лъжа — рече Куин.

— Кой си ти?

— Джонатан Куин.

Отново мълчание.

— Докажи го.

— И как да го направя?

— Кажи ми как се запозна със Стивън.

Куин се напрегна. Беше разказвал историята само на Орландо.

— Във Финландия — отвърна той. — Марков работеше под прикритие и спаси живота ми.

— Как по-точно?

— Като преряза въжетата, на които висях от дърветата — отговори през зъби. — Като ме изведе от гората. Като ме откара до Турку и ме качи на ферибота за Стокхолм. Това достатъчно ли е? Или искате още?

Няколко секунди Блекмор не каза нищо.

— Въръжен си.

— Да.

— Остави го на земята.

Куин протегна ръце пред себе си, после бавно посегна с дясната към кръста си. Извади пистолета, постави го на верандата и го плъзна леко към вратата. После се изправи.

След няколко секунди вратата се отвори. На прага стоеше дребен белокос мъж. Лицето му бе покрито с бръчки и тъмнокафяви петна. Носеше очила с метални рамки и дебели стъкла и беше облечен със сив анцуг на „Балтимор Ориолс“ и тъмносив клин. Най-важното от екипировката му обаче бе пистолетът „Смит и Уесън“ в дясната му ръка.

— Значи ти си чистачът — каза той. Гласът му бе изненадващо силен за такова тяло.

— А вие сте треньорът на шпиони — отвърна Куин.

— Това беше в друг живот. Какво искаш?

— Марков е мъртъв — каза Куин.

За няколко секунди помежду им се възцари мълчание. После Блекмор прекрачи прага с въздишка на примирение, взе пистолета от земята и направи знак на Куин да го последва в къщата.

— Разкажи ми.

Седнаха в дневната на Блекмор — Куин се настани на изтъркания диван, а Блекмор — на покрит с плат фотьойл срещу него. Пистолетът лежеше на масичката до стареца.

Помещението беше кошмар за интериорния дизайнер. Смесица от най-различни стилове, които не се погаждаха добре помежду си. Лоши мебели от седемдесетте до още по-лоши лампи от осемдесетте. Навсякъде имаше купчини списания, листи и книги. На масата за кафе стояха мръсни чинии, трупани с дни, ако не и със седмици.

Без да обръща внимание на обстановката, Куин разказа накратко на Блекмор за случилото се през последните няколко дни. Не спомена Таша, защото не искаше тя да се превръща в още по-голяма пречка. Не че не се доверяваше на Блекмор. Марков му бе имал доверие, а това беше достатъчно. Просто реши, че не е необходимо да разказва всичко.

— Мамка му — изруга Блекмор, когато Куин завърши. — Сигурен ли си, че е бил той?

— Сигурен съм — рече Куин.

— Направи ли ДНК проверка?

— Не. Разпознах го.

— Тези неща могат да се подправят, нали знаеш. Шибаняците имат начини да го правят. Каза, че трупът бил в лошо състояние. Това може само да ги улесни.

— Трупът беше неговият, сигурен съм — каза Куин. — Мъртъв е. Няма да се върне.

— Мамка му.

— Това, което ме тревожи в момента, е Джени. Нямам никакви доказателства, но предчувствието ми казва, че смъртта му е свързана

със случилото се с нея.

— Разбира се, че е свързана.

Куин замълча за момент.

— Казахте го така, сякаш знаете нещо.

— Забрави. Няма значение, той е мъртъв.

— Ами Джени? Тя не е мъртва.

— Може и да е.

— Предпочитам да приема, че не е — каза Куин.

— Няма значение. Ти не е важна.

Куин реши да смени тактиката.

— Какво ще кажете да опитаме да разберем кой е убил Марков?

Блекмор се изсмя насмешливо.

— Наистина ли мислиш, че можеш да го направиш?

— Смятам да опитам.

— Но ти си просто чистач.

— А ти си просто един параноичен старец.

Блекмор впери поглед в него. После се надигна от фотьойла.

— Който и да е убил Марков, в крайна сметка ще получи онова, което иска. Винаги го получават — заключи той и тръгна към вратата.

— Уморен съм. Време е да си вървиш.

Куин остана на дивана. Когато забеляза, че гостът му не го следва, старецът спря и се обърна.

— Късно е и не искам да говоря повече за това.

Куин не помръдна.

Блекмор направи няколко крачки обратно.

— Разкарай се от къщата ми.

— Казахте „разбира се, че са свързани“. Какво имахте предвид?

Старецът отново впи поглед в него, но Куин не трепна.

— По дяволите — изруга Блекмор. Върна се при фотьойла, но не седна. — Щом са успели да убият Марков, мислиш ли, че ще те оставят жив, след като разберат, че ги търсиш?

— Мисля, че ще стане ясно.

— Не бъди такъв глупак — каза Блекмор. — Откажи се.

— Виж какво — каза Куин, не можеше да сдържа гнева си повече. — Трябва да го направя. Нямам избор. Длъжник съм му.

— Длъжник? Имаш предвид на Марков? — Старецът едва не се разсмя. — Марков е мъртъв. Не му дължиш нищо.

Куин се опита да овладее гласа си.

— Какво имаше предвид, когато каза, че са свързани?

— Господи. Няма да спреш, нали?

— Какво имаше предвид? — повтори Куин.

— Учуден съм, че си оцелял толкова дълго, чистачо. Винаги ли си така всеотдаен?

Куин понечи да зададе въпроса отново, но Блекмор вдигна ръка да го спре.

— Зная, че са свързани, защото тя беше причината той да замине извън страната.

— Откъде знаеш?

— Ти как мислиш? Той ми каза. — Старецът въздъхна и отново седна. — Имаха си проблеми, ясно? Не ме питай за подробности. Какво разбирам аз от връзки? Сам съм повече от четиридесет години. Само проблеми. — Намръщи се. — Имала някакъв спешен проблем. Напуснала града, без дори да му каже къде отива. След като я откри, той замина, за да се опита да ѝ помогне.

— Къде е била?

— Нямам представа.

— Никаква ли?

Блекмор го изглежда и въздъхна.

— Дяволите да те вземат — каза накрая. — Ела.

14.

Блекмор отведе Куин в една от стаите в задната част на къщата. Макар да бе проектирана като спалня, сега тя служеше отчасти за кабинет и отчасти за работилница.

Прозорци нямаше или ако е имало, са били зазидани. Нямаше и дрешник — или беше преграден, или не е бил предвиден.

Покрай трите стени имаше шейсетсантиметрови лавици с инструменти и електроника. До четвъртата имаше бюро с монитор и клавиатура. Над бюрото, непосредствено под тавана, бяха монтирани пет телевизора, показващи различни части от имота на Блекмор. Петте камери бяха разположени така, че никой не можеше да приближи къщата незабелязано.

На единия монитор се виждаше пустата алея. Явно именно по него Блекмор бе наблюдавал идването на Куин.

Бившият шпионин седна пред един от терминалите и започна да трака по клавиатурата. Куин видя, че отваря някакъв сайт и отива във форумите му. Старецът се регистрира и избра форум от личния си списък. „Яхтклуб Сенди Сайд“.

— Ето — каза Блекмор. — Това е най-доброто, което мога да ти предложа.

— Кое? — попита Куин.

Блекмор се обърна и го изгледа, сякаш беше кръгъл идиот.

— Как мислиш?

Куин погледна отново екрана и разбра какво има предвид Блекмор.

— Това е резервният ви вариант, така ли?

— Може и да не си чак толкова тъп.

Полевите агенти винаги имаха допълнителна система за връзка при спешни случаи. Никога не знаеш кога основната ти връзка с шефа може да прекъсне. Преди епохата на Интернет възможностите бяха по-малко, но сега един агент можеше да използва десетки различни варианти, ако наистина му бяха необходими.

Блекмор щракна върху една от връзките и отвори форума.

— Пишихме тук. Използвахме прост код с местоположение.

— С ключови букви ли? — попита Куин.

— Не. Място, число. По-лесно е да се надуши, но пък и по-просто за използване в движение.

Блекмор отвори архивите и избра съобщенията отпреди две седмици. Щракна на едно от някой си SailorXsuper9393.

— Това е последното съобщение, което ми прати Марков.

Куин се наведе към екрана. Съобщението беше пуснато преди шестнадесет дни. Прочете съдържанието му.

Място/число беше прост код. Куин предположи, че именно това е причината Марков да го избере. Кодът беше лесен за схващане от човек, който не е запознат със света на тайните. За човек като Джени.

В първото изречение фигурираше името на мястото — Ямайка. Това беше ключът. Тъй като в името „Ямайка“ има шест букви, всяка шеста дума след него е важната. След като тези думи се извадят от текста, прочитането им в обратен ред ти дава истинското съобщение. Бързо, чисто и просто.

Преди Куин да успее да дешифрира написаното, Блекмор каза:

— Съобщава ми, че я е открил. Явно е чула нещо, което не е трябвало да чува, и се е скрила, преди да се доберат до нея. Писа, че смята да ѝ помогне и може би ще се свърже отново с мен, в случай че му потърбявам.

— Но така и не го е направил — рече Куин.

— Да.

Блекмор избра друго съобщение, изпратено два дни по-късно. Никнеймът беше друг.

— От теб ли е? — попита Куин.

— Не.

Блекмор отвори съобщението. Този път мястото беше Маями. Самото съобщение беше кратко.

— „Всичко е наред — преведе в движение Блекмор. — Искане ми се да беше още тук. Побързай. Пази се. Обичам те.“

Старецът превъртя страницата надолу. Съобщението имаше отговор. От SailorXsuper9393.

— Марков — каза Куин.

Отговорът също бе кратък: „Всичко е наред. Ще оправя нещата. И аз те обичам“.

Куин се отдръпна назад.

— Първото съобщение е от Джени.

— Така изглежда.

— Има ли други? — попита Куин.

— Да. — Блекмор очевидно беше доволен от въпроса. Зарови се из форума, докато не попадна на съобщение, пратено преди десет дни от акаунта на Джени. — Съобщенията са три. Това е най-старото, после има едно от миналия петък, а най-новото е от тази сутрин. Първите две в общи линии са еднакви: „Къде си?“. Но няма отговор от Марков.

— А съобщението от тази сутрин?

Блекмор го отвори. Ключовата дума беше „Кейп Код“. Този път Куин сам се справи с шифъра.

— „Идвам да те намеря. Обичам те“ — прочете той на глас.

— Да — каза Блекмор.

— Не си ли отговарял на някое от съобщенията?

— Защо да го правя? Не бяха предназначени за мен.

— Но Марков е мъртъв.

— Не знаех, докато ти не ми каза.

— Глупости — каза Куин. — Може и да не си имал доказателство, но е трябвало да предположиш, че вероятно е станало точно това. Твърде дълго си бил в бизнеса, за да не го знаеш.

— И какво да й кажа според теб? Мисля, че приятелят ти е мъртъв, късмет?

— Можеше да се опиташ да й помогнеш.

— Как?

— Да използваш връзките си. Да направиш нещо.

— Мисля, че надценяваш влиянието ми в момента.

Куин усещаше как го обзема чувство за безсилие. Пое дълбоко дъх и успя да го потисне. В края на краищата Блекмор му показваше начин да се свърже с Джени. Това беше важното.

— Знаеш ли от какво бяга тя?

— Нямам представа.

— Може би нещо свързано с шефа ѝ?

— Онзи конгресмен ли? — попита Блекмор.

— Да.

— Може би. Не зная. Марков не ми каза нищо. И съм доволен, защото не ми пука.

Куин се замисли за момент.

— Трябва да й пратя отговор.

— Не от моя профил.

— Ще създам свой.

— И не от моя компютър. Не искам да проследят съобщението до мен.

Куин впери поглед в стареца.

— Не мога да повярвам, че нещо може да бъде проследено дотук.

На лицето на Блекмор пробяга нещо като усмивка. Накрая той се дръпна назад и освободи стола.

— Направи си нов профил — каза той. — Няма да ти дам паролата за моя. Имаш пет минути.

Куин бързо измисли какво да отговори на последното съобщение на Джени. В описание на едно плаване покрай Калифорния се криеше истинското послание: „Куин е. Моля те, трябва да поговорим. Отговори при първа възможност“.

Използва за ключова дума „Коронадо“ — острова, където бе направил снимката, която Марков носеше със себе си. Надяваше се това да я убеди, че наистина е той.

— Много трогателно — обади се Блекмор, който надзърташе над рамото му. — А ако отговори?

— Ще й помогна.

— Имам чувството, че скоро ще правиш компания на Марков.

Потупа го по рамото с цевта на пистолета. Куин разбра посланието и стана, а старецът го поведе към изхода.

— Искях да те помоля за още нещо.

Блекмор спря точно преди антрето и го погледна.

— Приключих с приказките.

Куин бръкна в джоба си. Блекмор се напрегна и леко вдигна пистолета.

— Марков е оставил съобщение — каза Куин, докато вадеше портфейла си.

Настъпи гробна тишина.

— Каза, че е мъртъв.

— Бил е жив, когато са го затворили в контейнера. Поне достатъчно дълго, за да напише нещо на стената.

— Какво е написал?

Куин отвори портфейла си и извади листчето с преписаното съобщение. Подаде го на Блекмор.

Старецът се поколеба няколко секунди, после приближи и грабна бележката от ръката му. Куин го наблюдаваше как се взира в символите.

— Това сигурно е някакъв шифър — каза Блекмор, без да откъсва очи от листчето.

— Не го ли разпознаваш? — попита Куин.

— Не. Но това нищо не означава. — Блекмор приближи бележката до очите си. — Какви са тези две букви? И те ли са част от съобщението?

Гледаше към „lp“.

— Не съм сигурен. Изписал е поредицата два пъти, но тези двете ги имаше само на повторението. Бяха отделени от останалите знаци.

— Какво е това? Единица ли?

— Или единица, или L — каза Куин.

— L? — повтори Блекмор. — L... P? — Изведнъж лицето му помръкна. — Трябва да се махаш оттук. Веднага.

— Защо? Какво означава това?

Блекмор го задърпа за ръката.

— Господи, дано не е прекалено късно — промърмори той. — Изчезвай от къщата ми!

Започна да го тегли към изхода, но Куин се запъна.

— Няма да изляза без оръжието си.

Старецът го пусна и забърза към дневната. След секунда се върна с пистолета му.

— Ето — подаде му го. — Взимай.

Куин взе оръжието.

— Няма да изляза, докато не ми кажеш какво означава LP.

Блекмор насочи пистолета си към него.

— Вън! На мига.

Куин се върна при колата. Виеше му се свят от срещата с Блекмор. Нещо беше подплашило дъртия шпионин. Нещо, свързано с буквите L.P. Но какво?

Искаше да повтори наум целия разговор и да види дали не е пропуснал нещо. За съжаление Таша имаше други планове.

— Слава богу! — каза тя. — Слава богу!

Изглеждаше възбудена, сякаш всеки миг щеше да изпадне в истерия.

— Какво има? — попита той, докато пъхаше пистолета под седалката си.

Тя държеше телефона си и се взираше в него.

— Брат ми... обади се брат ми. От Хюстън. Някой е разбил апартамента ми. Преровили са всичките ми неща. — Постави трепереща ръка на челото си. — Каза, че било пълен хаос. — Погледна към Куин. — Знаят къде живея. Вече не мога да се прибера у дома. Какво да правя?

Изчака я да се успокои и потегли към „Кристъл Сити Мариът“.

Щом влязоха в стаята, посочи към банята.

— Ако искаш, можеш да се освежиш.

Тя вдигна смутено ръка към лицето си и без да каже нито дума, тръгна натам.

Куин бързо събра багажа си и го постави на леглото. Обиколи два пъти стаята, за да се увери, че е прибрал всичко, а после избърса всяка повърхност, която можеше да е докосвал.

Таша излезе от банята малко след като беше приключил.

— Заминаваш ли? — попита тя.

— Да.

— А аз?

Куин се поколеба, преди да ѝ отговори. Най-добре за нея беше да иде някъде, където никой не я познава. В голям град далеч от Източния бряг, където да изчезне. Сейнт Луис, Минеаполис, Детройт — всяко от тези места щеше да свърши работата. Изкушаваше се да ѝ даде ключовете от колата и да ѝ каже: „Карай на запад“. И „Късмет“. Но не можеше да го направи. Все още не беше готов напълно да ѝ се довери, но тя като нищо можеше да се окаже ключът към откриването на Джени. Затова му се стори по-сигурно да я държи до себе си, вместо да я остави да се оправя сама.

— Връщам се в Лос Анджелис — каза той. — Ще дойдеш с мен. Там ще бъде по-безопасно.

Видя облекчението ѝ. Цялото ѝ тяло се отпусна.

— Добре — рече тя. — Благодаря.

И дума не можеше да става да пътува под собственото си име. Налагаше се да ѝ осигури фалшива самоличност и за щастие разполагаше със средствата за това. Нищо особено, но щеше да свърши работа в краткосрочен план. Трябваше да ѝ намерят и дрехи. Това също бе осъществимо, въпреки късния час.

Извини се, отиде в банята и затвори вратата. Наплиска лицето си с топла вода, свали капака на тоалетната чиния и седна. Извади телефона си и се обади на Нейт.

— Прибирам се — каза Куин. — Нещата тук малко се усложниха. Водя човек със себе си. Ще ти се обадя, когато разбера часа на пристигане, за да ни вземеш.

— Куин, чакай — каза Нейт.

— Какво?

— Говорих с Орландо.

Нещо в гласа на чирака му го накара да спре за момент.

— Кога?

— Преди около час.

— Оставих ѝ няколко съобщения, но тя не ми се обади.

— Тя... не е на себе си. Май си мислеше, че звъни на твоя телефон.

— Какво има?

Последва дълго мълчание.

— Леля ѝ е починала.

И малкото останали сили напуснаха Куин.

— Не.

— Случило се е, докато си бил в Хюстън.

Куин опря лакът на коляното си и отпусна чело на дланта.

— Как е станало?

— Рак. Научила е диагнозата преди два месеца, но е казала на Орландо едва миналата седмица.

Нищо чудно, че не му се е обадила.

— Как звучеше Орландо?

— Замаяна. Сякаш не можеше да повярва. — Нейт замълча. —
Погребението е утре следобед.

Куин се надигна.

— Майтапиш ли се?

— Не.

Куин се загледа в плочките на пода. Умът му бе на хиляди километри на запад.

— Куин? — обади се Нейт. — Още ли си тук?

— Аз... ще ти звънна по-късно.

Прекъсна връзката.

През следващите десет минути не помръдна от мястото си.

15.

Заливът на Сан Франциско се издигаше от двете страни на самолета. За момент изглеждаше, че ще кацнат във водата. После изведнъж под тях се появи пистата.

След разговора с Нейт Куин забрави за планираното връщане в Лос Анджелис. Орландо беше изгубила леля си. Освен сина й Гарет леля й бе единственият близък, останал от семейството й. Куин трябваше да бъде до нея.

Чак когато излетяха, се сети, че трябва да направи още едно посещение, докато е в града. Хорхе Албина — кучият син, който го бе наел да се отърве от тялото на Марков — беше в Сан Франциско.

На летището Куин взе кола под наем и не след дълго двамата с Таша пътуваха на север към града.

— След като отседнем в хотела, ще е най-добре да си починеш — каза той.

— Да — отвърна тя. По гласа й личеше, че определено се нуждае от почивка.

Преди да напуснат Вашингтон, Куин беше резервирал две съседни стаи в „Мариът“ на Четвърта улица, като използва един от псевдонимите си. Беше отсядал и преди там и знаеше, че хотелът винаги е пълен с гости, участващи в конференции и срещи в намиращия се наблизо център „Москон“. Хотелът предлагаше идеалното съчетание от комфорт и пространство и можеше да им осигури всичко, от което имаха нужда. В това число и анонимност.

Когато спряха пред хотела, Куин каза на момчето да паркира колата наблизо, защото скоро ще му потрябва.

Таша го погледна въпросително.

— Трябва да свърша нещо — каза й той. Видя тревогата в очите й, усмихна се и сложи ръка на рамото й. — Всичко ще бъде наред. Никой не знае, че си тук.

— Не искам да оставам сама. Може би е по-добре да дойда с теб.

— Няма да бъдеш сама. В моята стая ще има човек.

Тя се отдръпна.

— Кой?

— Приятел.

Тя го изгледа, не изглеждаше доволна, но каза:

— Добре. Вярвам ти.

Влязоха и без да спират на рецепцията, тръгнаха направо към асансьорите. Едните отиваха само до горните етажи, другите — до средата на сградата.

Куин извади телефона си и натисна бутон за бързо набиране.

— Тук сме — каза той.

— Стаи двадесет и седем, четиридесет и шест и четиридесет и седем — каза Нейт.

Куин запозна Таша с Нейт и после ѝ показа, че стаите им са свързани с междинна врата. Личеше, че тя не е много щастлива от ситуацията, но не каза нищо.

След като се увери, че е заспала, той затвори вратата между стаите, за да я остави насаме.

— Костюм?

— В гардероба — отвърна Нейт.

Там висеше калъф. Куин извади черния костюм и започна да се преоблича.

— Защита?

— По един за двама ни. Тук са — каза Нейт и кимна към куфарчето върху едното легло.

Куин знаеше, че вътре ще открие нов зиг зауер, беше оставил другия във Вашингтон, както и глок за чирака му.

— Искаш ли го? — попита Нейт.

Куин се замисли и поклати глава. Орландо сигурно нямаше да се смути, че е въоръжен, но му се виждаше нередно да отива на погребението на леля ѝ с пистолет.

— Когато се върна. Засега няма да ми трябва.

— Гадно ми е, че не мога да дойда — каза Нейт.

Куин се усмихна криво.

— Ще те разбере.

— Ще ѝ кажеш, че съжалявам, нали?

— Ще ѝ кажа.

Настъпи мълчание, Куин продължи да се облича.

Докато той си слагаше вратовръзката, Нейт погледна към вратата на съседната стая.

— Ако приятелката ти се събуди?

— Намери ѝ нещо за ядене. Остави я да гледа телевизия. Само не ѝ позволявай да излиза.

Нейт кимна. Куин тръгна към изхода.

— И не забравяй да кажеш на Орландо — напомни му чиракът.

— Няма да забравя.

Лелята на Орландо Джеонг живееше в една от онези стари къщи, построени малко след прочутото земетресение от 1906 година. Двуетажна, с мазе. Но за разлика от повечето сгради в квартала, нейната не беше разделена на отделни апартаменти. Леля Джеонг някак бе устояла на подтика да осакати дома си за малко бързи пари.

Това бе второто идване на Куин тук за последните пет години. И двете му посещения не бяха свързани с радостни изживявания. Всъщност предишното сложи началото на четиригодишния период, през който двамата с Орландо изгубиха връзка.

Знаеше, че „изгубиха“ не е правилната дума. По-скоро „прекъснаха“. Той обаче предпочиташе „изгубиха“ — така болката ставаше по-поносима. Онзи път беше след поръчка, по която работеха с Дъри. Но вместо да върне Дъри жив при нея, Куин беше донесъл урна. И двамата мислеха, че прахта вътре е на приятеля им. Оказа се, че грешат, но това не промени факта, че онзи ден бе един от най-тежките за Куин. А най-вероятно и за Орландо.

До входа водеха пет стъпала. Куин се поколеба няколко секунди пред тях и събра кураж да ги изкачи. Почука, изчака половин минута и почука отново. Никой не отговори.

Орландо беше казала на Нейт, че погребението е следобед, но не беше споменала точния час. След пристигането си в града Куин бе направил няколко опита да се свърже с нея, но тя не отговори.

Почука отново. Пак нямаше отговор. Обърна се и огледа улицата.

Бог знае къде се отслужваше церемонията.

Изведнъж се почувства страшно уморен. Марков беше мъртъв. Джени — изчезнала. Отговорността, която започваше да изпитва към Таша. А сега и това — най-добрата му приятелка бе изгубила човек, когото обичаше толкова много.

Седна на стъпалото. Не му оставаше друго, освен да чака.

А ако го биваше в нещо, това бе чакането.

— Да видим... Първият път, когато наруши закона? — прошепна Орландо.

Куин се замисли за момент.

— Бях на дванайсет. Един приятел ме предизвика, че не мога да открадна сладкиш.

— Пипнаха ли те?

— Нещо такова.

Тя наклони глава и зачака обяснение.

Куин премести краката си малко наляво, мъчеше се да се настани удобно. Трудна задача в малката стаичка, в която се бяха напъхали. По-голямата част от помещението беше заета от суичовете на фирмената мрежа.

Орландо седеше до вратата, а Куин се беше сбутал в ъгъла, за да ѝ осигури максимално пространство.

— Всъщност взех два — рече Куин. — Беше в местната бакалия. Един от магазинерите ме спря на излизане и ме накара да върна единия.

— А не двата?

— Не знаеше за другия. Но после ме пусна. Май реши, че ме е наплашил достатъчно.

Отново въпросителен поглед.

— Да — каза Куин. — Прав беше. След това не откраднах до... ами, докато не започнах да работя за Дъри. А ти?

— Откраднах петдесет кинта от кабинета на директора в шести клас.

— Да му се не види! — възкликна Куин. — И какво стана, когато се разбра?

— Изхвърлиха едно момче от съседния клас.

— Не те ли надушиха?

— Намериха отпечатъците на хлапето навсякъде — отвърна тя.
— Освен това си беше изпуснал картата за обяд под бюрото.

Куин се изхили. Искаше му се да ѝ повярва, но още не я познаваше достатъчно. Пък и може би тя просто се опитваше да го впечатли. И двамата бяха още чираци — той на Дъри, а тя на Ейбрахам Делгър, който от време на време беше партньор на Дъри. Но Куин беше ветеранът. Чиракуваше почти от четири години, а Орландо бе започнала обучението си само преди девет месеца.

— Май чух нещо — каза тя и погледна към вратата.

Куин завъртя глава, за да чува по-добре. Миг по-късно долови стъпките — леки, но ритмични и спокойни. Не подсказваха тревога или паника, че има пробив в сигурността на „Нет/Джайро“. Макар че през последния половин час той бе налице.

Куин и Орландо слушаха как стъпките приближават, минават покрай вратата и се отдалечават по коридора, без да спрат.

— Твой ред е — каза Орландо, след като отново се възцари тишина.

— Защо реши да се захванеш с това? — попита той.

Тя поклати глава.

— Заради ограниченията в работата. Както и във всичко, което е твърде лично.

— Нарушаването на закона не е ли лично?

Орландо наклони глава и го погледна развеселена с тъмните си очи.

— Добре — каза тя. — Захванах се, защото нищо друго не ми се виждаше толкова вълнуващо.

— Отговаряш, все едно си на интервю за работа.

— Сериозно? Е, да видим дали твоят отговор ще е по-добър.

Той се усмихна.

— Да кажем, че съм се захванал, защото ако откажех, щяха да ме убият.

Очите ѝ се присвиха.

— Наистина ли?

— Поиска по-добър отговор, а не истината — отвърна Куин, макар да бе отговорил искрено.

— Приех предложението на Ейбрахам, защото иначе щях да се озова в някоя кабинка в Силициевата долина и да програмирам

боклуци, с които някой идиот да проверява правописа на документите си малко по-бързо. Скапана работа. Така поне ми се случва да излизам понякога.

Тя сложи пръст на устните си — беше чула нещо. Този път Куин не завъртя глава, а погледна към вратата. Което означаваше, че трябваше да гледа и към Орландо.

Беше я виждал няколко пъти през последните девет месеца, но при тези срещи Дъри и Делгър винаги бяха наоколо. Сега за пръв път бяха сами.

Поради някаква причина шефовете им бяха решили, че днешната мисия трябва да се проведе от двамата новобранци. Задачата не бе нищо особено. Не ставаше въпрос за почистване. Трябваше да съберат информация. Да влязат, да сложат малко брѐмбари и да се измъкнат. Мисията беше повече по специалността на Орландо, но Дъри бе решил, че ще е добро упражнение за чирака му.

Сградата бе изследователската лаборатория на „Нет/Джайро“ — едно от онези новоизлюпили се високотехнологични чудеса, която бяха засмукали доста пари и тепърва се очакваше да генерират реална печалба. Едно от местата, на които можеше да се озове Орландо, ако бе предпочела по-безопасния път.

Работата на Куин в случая бе на водач и бодигард, а Орландо трябваше да сложи брѐмбарите в телефонната система, така че да се подслушват определени линии. Двамата нямаха никаква представа кой ще се обажда по тях и за какво ще става въпрос в разговорите. Беше просто една от онези ситуации, в които „не ти е нужно да знаеш“.

Бяха се вмъкнали в сградата като виртуози. Дори успяха да монтират брѐмбарите без никакви проблеми. Проблемът се оказа измъкването. Планираният от Дъри маршрут за излизане се оказа неизползваем. Строителни работи бяха затворили цяло крило от сградата.

Връщането по същия път също бе невъзможно. Повтарящите се кадри на празни коридори, които бяха прикрили пристигането им, бяха изтекли преди около четвърт час.

Затова Куин се беше обадил на Дъри и той им каза да се скрият някъде, докато измисли алтернативен изход.

Очертаваше се да бъде досадно, но Куин нямаше нищо против. Всъщност точно сега не му пукаше колко ще трябва да чакат.

Орландо погледна към него и той вдигна въпросително вежда, за да скрие факта, че я зяпа. Тя посочи надясно, за да покаже, че звукът идва от тази посока. Куин вече го беше чул, но се престори, че се вслушва, и кимна, когато стъпките приближиха.

Когато тя обърна глава, погледът му сам се върна върху нея — извивката на шията ѝ, светлокафявата кожа, опашката черна коса, достигаща малко под раменете ѝ. Не искаше да му пука. Не искаше да проявява интерес към нея. Но не знаеше как да се откъсне. Беше го пленила, без дори да подозира.

Стъпките откън започнаха да забавят темпо. Вече бяха близо, почти до вратата. Куин усети как Орландо се напруга. Наруга се, че не я е пуснал да влезе първа в стаичката. Така щеше да бъде между нея и вратата.

Стъпка.

Втора.

Ръка върху дръжката.

Куин извади единственото оръжие, което му бе позволено да вземе — тейзър. Наведе се напред през скута на Орландо, готов да атакува в мига, в който вратата се отвори.

Чу как дръжката се завърта. Изщрака резе. Очакваше вратата да се завърти бавно на пантите, но не стана така.

Отвори се рязко и широко.

Куин се хвърли напред, насочил тейзъра право пред себе си. Мъжът обаче явно очакваше нападението. Стоеше на няколко стъпки от прага, далеч от обсега на оръжието. Куин понечи да направи втори опит, но думите на новодошлия го спряха.

— Добър опит — каза Дъри с многозначителен блясък в очите. Беше облечен в униформа на служител от охраната на „Нет/Джайро“. — Май сте се опознали по-добре, а? Е, почивката свърши. Да вървим.

Оказа се изпитание. Дъри знаеше, че маршрутът за измъкване ще бъде неизползваем. Искаше да види дали ще запазят спокойствие, когато нещата не тръгнат както трябва. И двамата бяха минали теста.

И макар че никак не му пукаше, Дъри се оказа прав. Куин и Орландо се бяха опознали достатъчно, за да създадат приятелство, което стана все по-силно с годините. Само че не в посоката, в която се

беше надявал Куин. По някакъв начин тази чест се падна на Дъри. Орландо беше твърде добра за стария наставник на Куин, но как да ѝ го каже. Тя бе обичала Дъри.

Куин щеше да сметне това за загуба, ако не беше Гарет — синът, който Дъри така и не призна за свой.

16.

В три и половина по стъпалата на къщата се качи възрастна двойка. Бяха облечени в черно и приличаха на корейци, също като майката, която Орландо бе изгубила като малка, и починалата наскоро леля Джеонг. Докато минаваше покрай Куин, жената го изглежда предпазливо, а мъжът само кимна и не му обърна повече внимание.

Имаха ключ за къщата и не след дълго изчезнаха вътре, без да поканят Куин.

Няколко минути по-късно започнаха да пристигат и други хора, все корейци. Някои се взираха в него, сякаш питаха: „Трябва ли да ви познавам отнякъде?“. Повечето обаче не му обърнаха внимание.

В четири без петнадесет пристигна черна лимузина. От задната седалка слезе възрастна двойка. Куин предположи, че жената е най-малко на осемдесет, а мъжът беше с няколко години по-стар. След тях от колата слезе още един човек. Жена, много по-млада.

Беше облечена в консервативна, но стилна рокля до под коляното. Косата ѝ бе прибрана назад, носеше прости слънчеви очила с телена рамка. Въпреки че беше на токчета, ръстът ѝ бе не повече от метър петдесет и пет. За разлика от останалите, тя бе само наполовина корейка. Баща ѝ беше наполовина тайландец, наполовина ирландец, което правеше дъщеря му Орландо истинска американка.

Докато вървеше към възрастната двойка, тя погледна към къщата. Видя Куин и спря. После сякаш изпита облекчение. Раменете ѝ се отпуснаха, а устата ѝ се изви в лека усмивка.

Куин стана от стълбите и тръгна към нея. В очите ѝ имаше сълзи, когато се хвърли в обятията му. Възрастната двойка продължи към къщата, престориха се, че не забелязват този внезапен изблик.

Куин прегърна Орландо и я погали по рамото.

— Дойде — каза тя, без да вдига очи.

— Винаги изтъкваш очевидното — отвърна той.

Усети как тя се усмихна до гърдите му, после го сръга и се отдръпна.

— Съжалявам, че закъснях за погребението — каза той.

— Няма нищо. Получих съобщенията ти. Просто бях... прекалено заета.

Орландо погледна към входа на къщата. На прага стоеше жената, която беше пристигнала първа. Направи ѝ знак да влиза.

— Ела — каза Орландо на Куин.

Жената каза нещо на корейски, докато влизаха. Орландо отговори и жената изгледа Куин, обърна се и се отдалечи.

— Това е снаха на леля Джей — каза Орландо. „Джей“ беше галеното име на леля Джеонг. — Май си мисли, че сега всичко това е нейно.

— Нейно ли е?

— Не — отвърна Орландо. — Мое е.

— Винаги би могла да ѝ го дадеш.

— Как ли пък не.

Типично за къщите, строени след земетресението, домът на леля Джеонг бе много по-дълъг, отколкото широк — стаите се редяха по коридора. Точно до вратата имаше малка дневна, претъпкана със стари мебели. Стените бяха покрити с картини на Христос, пейзажи и снимки. Някои от гостите вече се бяха настанили на жълто-кафявото канапе и двата овехтели фотьойла.

Орландо поведе Куин по коридора в лявата страна на къщата. Подминаха стълбата за втория етаж, малка баня, спалня за гости и трапезария, за да стигнат до кухнята в дъното.

Именно тук се бяха събрали повечето гости. Над десет души се бяха натъпкали в тясното помещение. Разговаряха на корейски, но всички замлъкнаха, щом Орландо и Куин влязоха.

Орландо им каза нещо, като спомена името му — „Джонатан“. Един-двама от мъжете му кимнаха, а жените го изгледаха безизразно.

Орландо се обърна към него.

— И това са роднини на леля — прошепна тя. — Мислят те за белия ми приятел.

— А ако бях кореец?

— Щяха да ти предложат стол и да те тъпчат с храна.

Куин се усмихна. Всъщност самият той имаше роднини, които биха се отнесли с Орландо по същия начин.

Тя взе две пластмасови чашки от масата и му подаде едната.

— Вземи. Лимонада.

Постояха известно време в кухнята. Орландо разговаряше с един гост, после с друг, а Куин просто се опитваше да бъде грижовен приятел.

След около четиридесет и пет минути Орландо остави празната си чаша и каза:

— Мисля, че се нуждая от нещо по-силно. Идваш ли?

— Както кажеш — отвърна той.

Представата ѝ за нещо по-силно се оказа двойно еспreso от щанда на „Старбъкс“ в супермаркета „Сейфуей“ на Маркет стрийт. Взеха кафетата и тя го поведе навън.

— Да се поразходим?

— Разбира се.

Закрачиха бавно на север.

— Как я караш? — попита Куин. Глупав въпрос, но не знаеше какво друго да каже.

— Добре, предполагам. — Орландо въздъхна и се опита да се усмихне. — Знаех, че леля е болна. Точно затова дойдох да я видя. Просто нямах представа колко близко е до края. — Вдигна чашата и отпи глътка. — Ако знаех, щях да взема и Гарет. Много искаше да го види.

— Оставила си Гарет у дома? — Момчето беше едва на шест.

Тя кимна.

— Господин Во и жена му го гледат. Добре е.

Господин Во работеше за Орландо в агенцията ѝ в Хо Ши Мин. Беше добър човек и ѝ помагаше всеотдайно.

— Направи всичко по силите си за леля си. Знаеш го, нали? — каза той.

Усмивката ѝ стана тъжна.

— Не ми се говори за това. През последните три дни само това правя.

— Разбира се. — Последва кратко мълчание. — Можем да си говорим за футбол — предложи той.

Тя едва не се разсмя.

— Защо беше във Вашингтон?

— Нейт ли ти каза?

Тя не отговори — по навик не издаваше източниците си.

— Просто работа. Нищо особено — каза той.

— Останах с впечатление, че е повече от „просто работа“.

Куин спря, сякаш се канеше да отпие.

— Какво ти каза той?

— Спокойно — отвърна тя. — Нищо не ми каза. Само че си заминал по работа, но усетих, че има нещо повече. *Попитах* го. Но той удържа.

Куин отпи глътка кафе.

— Марков е мъртъв.

Орландо спря изненадана.

— Кога е станало?

— Преди една или две седмици.

— Съжалявам — рече тя. Освен Дерек Блекмор, Орландо беше единствената, която знаеше за стария приятел на Куин, за Финландия и за чувството за дълг, което Куин изпитваше оттогава. — Как е станало?

— Точно това се опитвам да разбера — отвърна Куин.

Закрачиха отново и Куин й разказа за случилото се. Как е трябвало да се отърве от трупа на приятеля си, за издирването на Джени, за Хюстън и Вашингтон, за конгресмена, Таша и Блекмор.

— Инициалите LP говорят ли ти нещо? — попита той накрая.

Тя се замисли, загледана в далечината.

— Не зная. В момента нищо не се сещам.

— И аз, но определено изкараха акъла на Блекмор.

Известно време вървяха мълчаливо.

— Ами Джени? — попита Орландо. — Имаш ли представа къде е?

Куин поклати глава.

— Мога да ти кажа къде не е. Не е там, където я е оставил Марков. Мисля, че е тръгнала да го търси.

— Но къде по-точно?

— Нейт каза, че корабът, с който докараха Марков, е отплавал от Шанхай.

Орландо не изглеждаше убедена.

— Дай ми телефона си — каза тя.

Куин ѝ го даде, като преди това го активира. Тя влезе в интернет и пусна търсачката, за да намери някаква база данни.

— Как се казва корабът?

— „Рийгъл 3“.

Тя въведе името и няколко секунди се взира в екрана.

— Отплавал е от Шанхай, но е спирал и на други пристанища, преди да стигне до Ел Ей.

— Сигурна ли си?

— Недей да обвиняваш Нейт — каза тя. — Знаеш ли кои бази данни е използвал?

— Не каза. Най-вероятно DSIT. Аз му я показах.

DSIT беше една от базите данни, до които имаше достъп срещу много висока годишна такса.

— Това обяснява нещата. — Орландо влезе в сайта на DSIT и използва собствената си парола. След малко показа екрана на Куин. — Ето. Виждаш ли?

Куин прочете изписаната информация за „Рийгъл 3“. Датата беше същата, на която Куин беше нает да погребее Марков.

— „Произход — Шанхай“ — прочете той. — По дяволите!

Лесно можеше да се сгреша. „Произход“ не означаваше пристанището, от което е тръгнал корабът, а постоянната му база. В случая — Шанхай. Опита се да си спомни дали е обяснил тази подробност на Нейт, но не беше сигурен.

Орландо превъртя страницата. В колоната ПП, означаваща „предишно пристанище“, бе изписано мястото, където „Рийгъл 3“ беше спирал, преди да продължи за Лос Анджелис.

Куин усети как косъмчетата на тила му настръхват. Сингапур.

— Какво има? — попита Орландо.

— Онзи тип, с когото се срещнах в офиса на конгресмена, Дилън Рей, каза, че Гереро щял да пътува за Сингапур следващата седмица.

— Защо?

Куин затвори очи, за да си спомни разговора.

— Някакво събиране на информация. Издирване на факти. Май така го нарече. Нещо във връзка със сигурността.

— Сам ли ще бъде, или с делегация?

— Не зная.

— Значи си убеден, че конгресменът е свързан по някакъв начин с изчезването на Джени?

Куин се намръщи.

— Трябва да е замесен. Хората, които бяха с него в Джорджтаун, бяха същите, които видях в Хюстън. А когато разговаряхме, ясно личеше, че крие нещо. Все още не мога да събера цялата картина, но той или е отговорен за случилото се с Джени, или най-малкото знае какво е станало.

Орландо кимна.

— Бих могла... нали се сещаш... Бих могла да поразровя.

— Имаш си други грижи. Ще натоваря Нейт.

Опита се да си вземе телефона, но тя не му го даде.

— Искам да правя нещо, което да ме разсее — сериозно рече Орландо. — Мога... мога дори да поразровя и около онова LP.

Взираха се известно време един в друг.

— Добре — каза Куин накрая.

Тя му подаде телефона и той го прибра в джоба си.

Отново закрачиха мълчаливо, като отпиваха от кафетата. Спряха на кръстовището и зачакаха да светне зелено.

— Преди да се заровя твърде много, сигурен ли си, че искаш да се замесваш в това? — попита Орландо. — Знам, че Марков ти беше приятел. Знам и че се опитваш да постъпиш правилно, като разкажеш на Джени какво се е случило. Но нещата изглеждат доста сериозни. Можеш да си навлечеш излишни неприятности.

Куин стисна зъби.

— Няма да ми е за първи път.

— Точно затова повдигам въпроса. Последния път стана голяма дандания. Сигурен ли си, че отново ще можеш да се справиш с подобна веселба?

Никога не можеш да се изплатиш изцяло на някой, който ти е спасил живота.

— Ще се справя.

— Това не е твоята игра. Можеш просто да се махнеш.

— Знаеш, че не мога — отвърна той, надяваше се, че това ще я накара да смени темата.

— Заради Марков ли? — попита тя.

Куин пое дълбоко дъх. На света имаше само шепа хора, заради които би жертвал всичко и би направил какво ли не, за да им помогне. Дори посмъртно. Марков бе вторият в този списък. Сега разговаряше с първия.

— Нямам избор — рече той. — Длъжник съм му.

Начинът, по който тя го погледна, го изненада. Сякаш щеше да се разочарова, ако беше отговорил друго.

— В такъв случай и аз нямам избор.

— Знаеш ли, права си. Може да си навлека сериозни неприятности. Не е нужно да ми помагаш. Сам ще се погрижа.

Тя се разсмя.

— Сякаш можеш да ме спреш.

— Орландо, това е мой личен проблем. Не твой. Не е нужно да се замесваш.

Тя докосна ръката му и го погледна в очите.

— Миналата зима, когато всичко изглеждаше изгубено, когато... Дъри беше взел сина ми. Това също бе личен проблем. Но ти ми помогна.

Имаше и още, но нямаше нужда да го казва. Куин знаеше, че тя приема нещата също като него. Какъвто и проблем да имаше някой от тях, другият щеше да му помогне. Винаги.

Светофарът светна зелено и те пресякоха улицата.

— Благодаря — рече Куин.

Тя вдигна очи за момент и се облегна на него, той я прегърна и каза:

— Май няма да е зле да се връщаме.

Усети как тя поклати глава.

— Още не.

17.

Дъри беше кучи син. Никой не би оспорил този факт. Дори в добрите му дни едно обикновено събуждане можеше да го вбеси. Малцината му приятели бързо се бяха научили да стоят настрана, ако е в едно от другите си настроения. Като негов чирак Куин нямаше подобна възможност. Налагаше се да стои, докато не го освободят, и често опираше пешкира.

Дълго време не бе сигурен дали тези пристъпи на лошо настроение са истински, или просто преструвка. Накрая реши, че има по малко и от двете. Въпросът го тормозеше през първата година, но след това си даде сметка, че всъщност няма значение. Беше тук само за едно — да се научи как да стане чистач. И въпреки че отхвърляше повечето от философските възгледи на Дъри за живота, старият му наставник беше отличен учител на тънкостите на занаята.

Може би най-ценната черта на копелето бе умението му да вижда силните страни на ученика си. Използваше ги за основни точки и помагаше на Куин да разгръща способностите си. Колкото до слабите места, там натискаше още по-здравео и му показваше как да ги преодолява.

Куин имаше доста силни черти. Дъри често наричаше способността му да действа най-добра от всички, но и двамата знаеха, че на първо място са уменията му да наблюдава и да не пропуска нито една подробност.

Куин виждаше неща, които другите не забелязваха, вземаше под внимание малките детайли, които правеха работата много по-лека. Именно това умение, първоначално грубо и необработено, бе привлякло вниманието на Дъри. И именно то, вече култивирано и развито, бе помогнало на Куин в чиракуването и го направи пълноценен самостоятелен чистач.

— Трябва да си наясно с всичко — каза му Дъри. — Точно това ще те откъсне пред конкуренцията.

— Искаш да кажеш пред теб? — попита Куин с лека усмивка.

— Не и пред мен — съвсем делово отвърна Дъри. — Никога няма да стигнеш моето ниво.

Може и наистина да вярваше в това, но Куин нямаше намерение да позволи подобно нещо. Работеше здраво, учеше до късно и спеше съвсем малко. И всичко това заради желанието да бъде най-добрият в бранша. Да може един ден да се представи по-добре от учителя си.

Доказателство, че усилията му не са били напразни, беше една поръчка в Нойшател, Швейцария. Беше в апартамент над антикварен магазин. Сградата се намираше зад стените на стария средновековен град, в оживен туристически район.

Имаше два трупа, на мъж и на жена. Лежаха по гръб в леглото; завивката ги покриваше до кръста. Очите на жената бяха затворени, а на мъжа — отворени, замъглени и нефокусирани.

Ясно беше, че са мъртви, но не се виждаше никаква кръв или наранявания. Естествено, ако бяха живи, Куин и Дъри нямаше да са там, а още щяха да чакат вест в хотела.

— Анализирай ситуацията — каза Дъри.

Стояха на прага на спалнята. Погледът на Куин се плъзна из помещението, без да пропуска нищо.

— Жилището е нейно, не негово — каза той.

— Добре. Защо?

— Завесите. Парфюмите на тоалетката. Цветът на стените. Няма нищо мъжко. Тя живее сама.

— Така. Друго?

— Бих казал, че той е бил по-развълнуван от нея, че се намира тук.

Дъри го изчака да продължи, без да каже нищо.

— Бързал е да се съблече — каза Куин и посочи купчината мъжки дрехи на пода до леглото. После погледна към един стол до вратата на банята. Дрехите на жената бяха прилежно сгънати върху него. — А тя не е бързала.

— Как са били убити?

— Задушаване — без колебание отвърна Куин.

— Сигурен ли си?

Куин огледа отново. Не виждаше рани и се съмняваше, че завивката скрива такива, които биха могли да са причина за смъртта. Дори да беше така, кръвта трябваше да се просмуче през нея. А петна

нямаше. Най-показателно обаче беше отсъствието на острата миризма на кръв.

— Абсолютно.

— Без съпротива?

— Били са упоени — каза Куин. — С нещо, което лесно може да се набави. Щеше да прилича на случайна свръхдоза, ако бяха открити, преди да дойдем.

— Тогава защо изобщо е трябвало да бъдат задушавани? — попита Дъри.

— Който ги е убил, не е искал да оставя следи. — Имаше предвид куршум, но не беше нужно да му го казва.

Наставникът му кимна.

— Добре, умнико. Кажи ми как е станало.

Куин отново огледа стаята — не за да види дали е пропуснал нещо, а за да се увери в заключенията си.

— Смятам, че убиецът е взел онази възглавница. — Той посочи възглавницата върху раклата под прозореца. — Удобна е за целта, а и не е на мястото си.

— Така ли? Къде й е мястото?

— На леглото, когато в него няма никого. Другите три са на пода при дрехите на мъжа. Четвъртата също би трябвало да е там. Убийците са били немарливи.

— Значи са били повече от един? — попита Дъри.

— Ако е бил само един, щеше да ги застреля между очите и да не се безпокои за куршума. Не би могъл да задуши единия, без да рискува другият да окаже съпротива. Така че трябва да са били двама. По един за всяка жертва.

Дъри замълча за момент, загледан в стаята. Накрая се обърна към Куин.

— Правилно — каза той, сякаш бе очаквал отговорите му. — А сега да почистим.

Тази се оказа последната поръчка, която Куин изпълни като чирак на Дъри. Тъкмо беше навършил двайсет и шест, а се обучаваше вече четири години. И макар при следващите няколко поръчки да работеха заедно, вече бяха колеги, а не учител и ученик и Куин получаваше половината от сумата.

Ироничното беше, че един от най-ценните си уроци Куин научи при поръчките след приключването на чиракуването. На два или три пъти Дъри бе принуден да прибегва и до чужда помощ, за да попълни екипа им. Грешка от немарливост костваше живота на един човек, а при друга поръчка некадърността на наемника едва не доведе до арестуването на Куин и Дъри.

— Дали си добър, или посредствен, зависи от хората, с които се обграждаш — каза му Дъри на чашка малко след като се разминаха със закона. — Ако клиентът разбере какво се случи днес, може да остана с месеци без работа. Не забравяй това, Джони.

Куин не го забрави. Именно затова обичаше да работи с Орландо. Не се съмняваше, че когато въпросът опре до информационни технологии, трудно ще се намери по-добър от нея. Но не само способностите ѝ в тази област я правеха така ценна. Тя имаше остър ум за всички аспекти на работата. Куин често се хващаше, че се консултира с нея просто за да види какво мисли. Доверяваше ѝ се напълно. Не можеше да каже подобно нещо за никого другиго. Е, може би някой ден за Нейт. Но дотогава имаше още много време.

Ако някоя поръчка изискваше повече персонал от тях тримата, Куин наемаше само онези, за които знаеше, че ще си свършат работата точно и могат да импровизират при нужда. Ако не успееше да събере необходимия екип, отказваше поръчката. Именно това бе причината да достигне нивото, на което се намираше — ниво, до което Дъри така и не беше успял да се добере. Клиентите му знаеха, че ще получат от него висококачествена услуга. Нямахше да има проблеми, случайно откриване на трупове или нежелателно внимание от страна на местните власти.

И когато се забъркваше каша като онази в Берлин миналата зима, а вероятно и като сегашната, той и основният му екип можеха да се справят с нея.

— Станала е — каза Нейт, когато Куин се върна в хотела. — Чух я под душа преди няколко минути.

Куин повдигна вежда.

— Хей — засегна се Нейт. — Не съм я проверявал. Просто чух водата, ясно?

— Щом казваш.

— Защо не идеш да провериш? — предложи му Нейт. — Сигурен съм, че не би имала нищо против.

— Какво означава това, по дяволите?

Нейт се усмихна и се тръшна на едното легло.

— Няма значение.

Куин си свали самото и го закачи в гардероба. Нямаше време за глупостите на Нейт. Свали вратовръзката, обувките и панталоните си и се преоблече.

Нейт, който беше любител на стари предавания, гледаше телевизия. Повторение на „Досиетата Рокфорд“.

— Не се настанявай прекалено удобно — каза му Куин. — Скоро тръгваме.

— Как мина погребението? — попита Нейт.

— Закъснях.

— Тогава къде беше цял следобед?

Куин го погледна.

— Първо, не е твоя работа. И второ, казах, че съм закъснял за погребението, а не че не съм се видял с Орландо.

— Извинявай — рече Нейт. — Как е тя?

— Питай я сам. След малко имаме среща с нея.

Куин отиде до вратата между двете стаи. Почука, но не получи отговор. Отвори и надникна. Нямаше никого, но от банята се чуваше шум от течаща вода. Отиде и почука.

— Таша?

Водата спря.

— Кой е?

— Аз съм. Искам да поговорим, когато приключиш.

— Момент — каза тя.

Чу я да се движи, после вратата се откряна и тя подаде глава навън.

— Извинявай. Не те чух.

— Като приключиш, ела в стаята ни.

— Добре — каза Таша. — Какво става?

— Просто трябва да поговорим.

— Дай ми десет минути.

Куин кимна и се обърна.

— Джонатан?
Той спря и я погледна.
Тя се усмихна.
— Благодаря.

Епизодът на „Досиетата Рокфорд“ тъкмо свършваше.

— Надявам се, там където ни е срещата да се намира нещо за ядене — каза Нейт. Вдигна куфара на леглото и го отвори. Извади отвътре два пистолета. — Сега искаш ли го? — попита той и повдигна зиг зауера.

— Да.

Нейт извади заглушител и му го подаде заедно с оръжието.

— Резервни пълнители? — попита Куин.

— Успях да взема само един. — Нейт взе пълнителя и му го подхвърли.

Куин облече преправеното си яке и прибра пистолета. Извади компютъра и влезе в интернет. Секунди по-късно беше във форума на „Яхтклуб Сенди Сайд“. Намери съобщението от Джени с неговия отговор. Вече имаше друго съобщение.

Отвори го. Беше от Джени. Кодова дума — Лос Анджелис. Съобщението представляваше единадесет цифри, следвани от дата и час.

16:00 GMT събота.

Куин бързо пресметна часовата разлика между Гринуич и Западния бряг на Северна Америка — 9:00 сутринта. Утре. Единадесетте цифри трябваше да са телефонен номер. Записа всичко на бланка на хотела, сгъна листа и го прибра в джоба си.

Докато изключваше компютъра, в стаята влезе Таша. Беше облечена със същия клин и тениска, които бяха купили вечерта. Мократа ѝ коса беше прибрана на опашка.

— Добре ли спа? — попита Нейт.

— Идеално — отвърна тя и погледна към Куин. — За какво искаше да говорим?

— Уредих къде да отседнеш — каза Куин.

Орландо бе използвала връзките си да намери място, където Таша да се скрие. Намираще се в планините по пътя към езерото Тахо

на изток. Никой не би и помислил да търси там.

— Какво? — изненадано попита Таша.

— Там няма да те намерят. Ще бъдеш в безопасност. — Куин отвори гардероба. Извади карта, ключ и талона за колата от вътрешния джоб на официалното сако.

— Мислех, че ще остана... с теб. Да ти помогна да намериш Джени.

Куин отиде до нея.

— Колата е долу — каза той и ѝ подаде нещата. — Маршрутът е отбелязан на картата. Няма да имаш никакви проблеми. Мястото е сигурно. Къщата е заредена с храна. Няма да е нужно да излизаш. Ще бъдеш сама.

Тя сбърчи чело и впери поглед в него, сякаш не го разбираше съвсем.

— Защо не мога да остана?

— Невъзможно е.

Таша го погледна, после погледна Нейт, вратата и пак Куин. Изглеждаше почти в паника.

— Оставам — заяви тя. — Имате нужда от мен.

— Само ще се пречкаш и някой ще си изпати.

— Няма!

— Това не са преговори — каза Куин. — Заминаваш. Ако трябва, лично ще те закараме.

Тя го изгледа умоляващо, но когато той не каза нищо, отчаянието на лицето ѝ започна да изчезва.

— Колко... колко време да остана там?

— Най-добре около две седмици. Дотогава всичко би трябвало да е наред.

— Две седмици? — Тя отново направи мъченическа физиономия, но знаеше, че е изгубила битката.

— Видя на какво са способни онези хора.

Тя заби поглед в пода. Куин я остави да приеме новата ситуация.

— Да вървим — каза той накрая.

— Ами Джени? — попита тя, явно се мъчеше да спечели време.

— Ще я намеря. — Куин замълча, после добави: — Вече се свързах с нея.

Таша се ококори.

— Разговаряхте ли? Знаеш ли къде е?

— Вече не е нужно да се тревожиш за нея. Иди да се скриеш. Скоро всичко ще свърши.

— Но... аз...

— Нямах избор — отсече Куин. — Взимай си чантата и да вървим.

Тя се поколеба, сякаш искаше да направи поне още един опит, но отиде в стаята си.

Нейт беше мълчал през целия разговор, без да откъсва поглед от повторението на „Трима са дружина“. Веднага щом Таша излезе, вдигна дистанционното и смени канала.

— Не се настанявай удобно — предупреди го Куин.

— Изобщо не ми е удобно — отвърна Нейт. — Можеше да ме предупредиш какво ще правиш.

— Ще я изпратя до колата. Изчакай десет минути и слез в лобито.

В този момент Таша се върна в стаята.

— Как да се свържа с теб, ако възникне проблем?

— Няма да има проблем — каза Куин.

— Откъде си сигурен?

Той се поколеба, после отиде до бюрото и откъсна парче от една бланка. Написа един от многото си фиктивни телефонни номера. Обажданията до тях се прехвърляха на мобилния му.

— Ето. — Подаде ѝ листчето. — Но само ако нямаш друг избор.

Тя прибра номера в чантата си.

— Чакай. И аз ще ти дам моя.

Таша откъсна още едно парче. Написа нещо на него и го подаде на Куин.

— Обещай ми, че ще се обаждаш на всеки няколко дни и ще ми казваш как вървят нещата — каза тя.

— Не мога да го направя — отвърна той.

Тя стисна устни и присви очи.

— Добре тогава. Ако не те чувам на всеки... седемдесет и два часа, отново ще започна да я търся. *Обещавам ти.*

Куин се напрегна, но усети, че Таша няма да приеме никакви аргументи.

— Добре — отвърна накрая и пхна листчето в джоба си. — Да вървим.

Тръгна към вратата.

— Чакай — спря го тя. — Искам да чуя, че обещаващ.

Той я погледна раздразнено и изпъшка:

— Обещавам.

18.

Куин и Нейт взеха такси до един италиански ресторант в Ричмънд. В Норт Бийч можеше да се намери и по-добра италианска кухня, но по-важна беше уединеността на мястото. А и нямаше по-добро място за срещи от ресторант, предлагащ посредствена храна.

Ричмънд бе смесица от старо и ново — строени преди десетилетия семейни къщи до нуждаещи се от обновяване сгради. На някои места ремонтите вече бяха започнали. Това обаче не се отнасяше за уличката, където се намираше „Чудесният италиански ресторант на Анджи“. Заведението бе част от търговски комплекс от 70-те. Съседи му бяха застрахователно бюро и затворен солариум. Табелата на солариума още стоеше на витрината, но салонът пустееше.

Витрината на ресторанта не бе украсена, ако не се брои пластът мръсотия, който се беше събрал по вътрешната страна на стъклото и размазваше гледката. Различаваше се само неоновият надпис „ОТВОРЕНО“, но дори той изглеждаше потъмнял.

Куин отвори вратата и веднага ги лъхна миризма на чесън и доматиен сос — от евтините, сякаш беше от консерва.

— Май изгубих апетит — обади се Нейт.

Обещанието за долнопробност, отправяно от витрината, се затвърждаваше вътре. За декорация не бяха отделени почти никакви средства. Покрай стените от двете страни и през средата на заведението минаваха редици сепарета. Седалките и облегалките бяха покрити с кафяв винил — вероятно представата за изкуствена кожа на някой дизайнер аматьор.

Основното помещение беше празно. Нямаше клиенти. Нямаше и служители.

Куин посочи към едно сепаре отляво и седна така, че да държи под око вратата.

Измина почти минута, преди да чуят приближаващи стъпки от дъното на ресторанта. До масата им застана жена с рокля на цветя и червена престилка. Беше най-малко в средата на шейсетте, доколкото

Куин можеше да прецени. И усмивката ѝ изглеждаше по-скоро лепната по навик.

— Стори ми се, че чувам някой да влиза — рече тя. — Взехте ли си меню?

— Не — отвърна Нейт.

— Сегичка — каза жената.

Отиде до малкия плот до вратата и взе две менюта от голямата купчина.

Подаде им ги и попита:

— Желаете ли първо да пийнете нещо?

— Имате ли „Морети“? — попита Куин.

— Трябва да са останали няколко бутилки.

— За мен същото — каза Нейт.

— Веднага се връщам — обеща сервитьорката и изчезна в посоката, от която бе дошла.

Куин отмести менюто, без дори да го погледне.

— Май ще се спра на спагети болонезе — каза Нейт, докато изучаваше листа. — Не могат да ги съсипят прекалено много, нали?

Шумът от улицата се усили, когато вратата се отвори. Куин хвърли поглед към входа и стана, когато Орландо стигна до сепарето им. Щом я забеляза, Нейт веднага скочи на крака и я прегърна.

— Моите съболезнования за леля ти — каза той.

— Благодаря — отвърна тя.

— Искаше ми се да дойда на погребението, но трябваше да играя ролята на бавачка.

— Няма нищо. Не се безпокой. — Орландо погледна към Куин. — Отпрати ли я?

— Всичко е готово.

— Проблеми?

— Не.

Куин отстъпи, за да ѝ направи място да седне до него.

— От вътрешната страна ли искаш да седна? — попита тя.

— Да — отвърна Куин.

Орландо завъртя очи и зае мястото си.

Сервитьорката се върна, преди да успеят да си кажат нещо. Носеше поднос с бирите. Само едната беше „Морети“. Другата бе „Ред Страйп“.

— Вече сме трима, а? — отбеляза тя. — Останала е само една „Морети“.

Куин се пресегна, взе бутилката „Ред Страйп“ и я подаде на Нейт.

— Значи „Морети“ е за теб — отбеляза сервитьорката и се обърна към Орландо. — А за теб, скъпа?

— „Пелегрино“? — попита Орландо.

— Единствената вода е чешмяна или на кубчета — отговори жената.

— Тогава чай — каза Орландо. — Горещ.

Фалшивата усмивка помръкна леко и сервитьорката въздъхна.

— Ще трябва да изчакаш малко.

— Не бърза ме — увери я Орландо.

Отново останаха сами.

— Получих отговор — каза Куин.

— От форума ли? — попита Орландо.

— Да.

— Чакайте малко — обади се Нейт. — Аз...

— От нея ли е? — попита Орландо, без да му обръща внимание.

— Така изглежда. Кодовата дума беше „Лос Анджелис“. Разчето го и получих това. — Куин извади листчето и ѝ го подаде. Поредица цифри, следвани от „16:00 GMT събота“.

— Извинете — обади се Нейт, — но за какво става дума?

— Какви са тези числа горе? — попита Орландо. — Телефонен номер ли?

Куин кимна.

— Предполагам.

Тя остави листчето на масата и посочи първите няколко цифри.

— Бразилия?

Куин поклати глава. Беше проверил номера.

— Отначало и аз си помислих така, но не се получава.

— Може да си сбъркал някоя цифра.

— Благодаря за доверието. — Куин обърна листчето. — Някой има ли нещо за писане?

Нейт извади химикалка от джоба си.

— Ще ти я дам, ако ми кажеш какво става.

Куин грабна химикалката и започна да пише. Добави кодовата дума „Лос Анджелис“ — единадесет цифри — към номера, който му беше изпратила Джени. Този път вместо да прескача думи, прибави към всяко число единадесет, като започваше от нулата, когато стигнеше числото девет.

— Двойно кодиране — отбеляза Орландо.

След като приключи, Куин обърна листчето, за да може тя да го прочете.

— Шест-шест-осем — каза тя. — Мобилен телефон от Банкок.

— Да — потвърди Куин.

— Чакайте малко — каза Нейт. — Някой ще благоволи ли...

Този път млъкна сам, защото сервитьорката се появи отново. Постави празна чаша и малък чайник пред Орландо. Огледа ги и попита:

— Ще поръчвате ли вече?

— Не още — отговори Куин.

— Но ще ядете, нали? — попита тя.

— Може би — отвърна Куин. — Още не сме сигурни.

Този път усмивката ѝ съвсем се изпари. Без да каже и дума повече, жената се обърна и тръгна към кухнята.

Нейт се наведе напред.

— За какво съобщение става дума?

Куин най-сетне погледна към него.

— Джени се свърза с мен.

— Какво? — изненада се Нейт.

Куин му разказа набързо как е използвал форума да се свърже с нея и как е получил отговора ѝ.

— Значи иска да ѝ се обадиш утре следобед? — попита Нейт.

— По Гринуич — напомни му Орландо.

— Вярно бе. — Нейт се замисли. — Значи девет сутринта.

— Да — каза Куин.

— Страхотно — усмихна се Нейт. — Увери се, че е добре, кажи ѝ за Марков и всичко приключва.

— Наистина ли мислиш, че ще е добре? — попита Орландо. — Някой явно е по петите ѝ. Да не искаш да кажеш, че трябва да я оставим да се оправя сама?

Усмивката на Нейт се стопи.

— Не. Всъщност не. Аз просто... просто малко се обнадежих.
Куин се обърна към Орландо.

— Искам да запишем обаждането и да видим дали може да се проследи. Имаш ли необходимото оборудване?

— Да — отвърна тя. — Имам някои неща, които ще свършат работа.

— Тогава ела в хотела към седем и половина — каза Куин. — Така ще имаш достатъчно време да се подготвиш, нали?

Преди Орландо да отговори, вратата на ресторанта се отвори отново. Куин погледна новодошлия. Мъж, метър и осемдесет висок, във форма, на не повече от тридесет и пет, с много къса коса. Беше облечен с тъмен костюм и изглеждаше твърде добре за тази част на града.

— Отваряйте си очите на четири. Отивам да го проверя — прошепна Куин. Този тип можеше да е обикновен клиент, но нямаше смисъл да се рискува.

Понечи да стане, но Орландо сложи ръка на бедрото му.

— Мен не ме познават — каза тя. — Аз ще го направя.

Беше права. Ако мъжът търсеше някого, това беше Куин. Нямаше да разпознае Орландо. Куин кимна с неохота.

— Излизам за една цигара — каза Орландо достатъчно високо. — На някой да му се пуши?

Куин ѝ направи място да излезе от сепарето и прошепна:

— Внимавай.

Бързата ѝ усмивка му каза да си затваря устата.

Куин предпазливо извади пистолета и го постави в скута си. С периферното си зрение следеше новодошлия. Мъжът взе едно меню и го отвори. За съжаление май не проявяваше особен интерес към съдържанието му, а го използваше като прикритие, за да огледа незабелязано помещението. Или поне той смяташе, че го прави незабелязано.

Орландо заобиколи централните сепарета и тръгна към вратата. Беше абсолютно спокойна, погледът ѝ не се отдели от изхода нито за миг. Мъжът я огледа за момент и пак насочи вниманието си към ресторанта и празните сепарета.

Орландо леко промени посоката така, че мъжът да се окаже между нея и вратата. Точно преди да се изравни с него, погледът на

новодошлия се спря върху Куин и Нейт. Очите му се присвиха, а ръката му посегна леко към сакото.

— Извинете — обади се Орландо.

Мъжът се сепна и погледна надолу към нея.

— О, прощавайте...

Направи крачка встрани.

— Благодаря — каза Орландо и заби длан в брадичката му.

19.

Мъжът рухна тежко.

Орландо заби коляно в гърдите му и отново го удари в лицето. Той се завъртя рязко и се стовари до изхода.

Куин вече беше изскочил от сепарето и тичаше към тях с пистолет в ръка. Но не можеше да стреля, рискуваше да улучи Орландо.

Мъжът бръкна под самото си и извади пистолет. Докато се обръщаше да го насочи към Орландо, Куин направи единственото, което можеше да стори. Хвърли се напред и блъсна ръката на мъжа в пода. Чу се оглушителен трясък и куршумът се заби в плота на няколко стъпки от тях.

Орландо отново се опита да го задържи долу, но мъжът се изви и я отхвърли към Куин. При удара пистолетът на Куин падна на пода и се плъзна под близката маса.

— Какво става? — извика сервитьорката от дъното на ресторанта. — Престанете! Престанете! Обаждам се в полицията!

Куин погледна към Нейт. Той бе излязъл от сепарето и държеше оръжието си, но изглежда не знаеше дали да помогне на Куин и Орландо, или да се втурне към сервитьорката.

— Спри я! — викна му Куин.

Това прекрати колебанията му и той се затича към кухнята.

Мъжът се опита да насочи оръжието си към Куин, но тялото му внезапно се разтресе в конвулсия. Орландо бе скочила на крака и го риташе с все сила в бъбреците.

Ритник. Конвулсия. Куин можеше само да го държи, за да няма възможност да се защитава. При четвъртия ритник мъжът натисна спусъка. Пистолетът изтрещя оглушително на сантиметри от ухото на Куин и той усети горещината от дулото.

Орландо стовари юмрук в лицето на мъжа. Един път, втори път. След третия удар тялото му се отпусна.

Най-сетне освободен, Куин изтръгна пистолета от пръстите на мъжа, насочи го към него и се надигна от пода. Не го изпускаше от поглед.

— Кучи син — изпъшка Орландо. — Още е жив.

Куин коленичи и бързо го огледа.

Потупа Орландо по рамото. Тя го погледна, а той сложи пръст на устните си и посочи яката на мъжа. На възела на тъмносинята вратовръзка имаше малък черен диск, който се сливаше с плата.

Предавател.

Куин посочи издутината под яката под лявото му ухо. Пъхна леко два пръста под яката и извади слушалка с телесен цвят, закрепена за жица, която изчезваше под ризата.

Обърна се към Орландо и посочи към дъното на ресторанта. Тя кимна, стана и пое натам.

Куин претърси мъжа, но не намери нищо. Никакви документи, нито пари или ключове. Джобовите му бяха празни, нямаше дори къс хартия.

„Кой си ти, по дяволите?“ — зачуди се Куин.

Побърза да извади пистолета си изпод масата. Надигна се внимателно и се затича приведен към кухнята.

Преди да направи и пет крачки, стъклото на входната врата се пръсна. Куин се метна на пода и в същия миг нещо се заби в стената недалеч от тяхното сепаре. Куршуми.

Явно непознатият не беше дошъл сам.

Куин завъртя глава и се заслуша. Някой тичаше към ресторанта. Двама, може би трима души.

Скочи и спринтира. Вратата на кухнята беше на цели шест метра. Нямаше да успее да я достигне.

Туп-туп. Стреляха със заглушител. Куин усети как въздухът се раздвижва на сантиметри от него. Метна се напред и бутна летящата врата, докато трети куршум се заби в дървената рамка.

Претърколи се и затвори вратата с ритник. Вдиша бързо два пъти, скочи на крака и се огледа.

Кухнята бе два пъти по-малка от основната зала. Покрай стената имаше две пещи, голяма почерняла скара и няколко котлона. До отсрещната стена имаше работен плот, по който бяха натрупани кутии и торби. Далеч не беше най-чистата кухня, която бе виждал.

Орландо и Нейт се намираха в дъното на помещението, близо до задния изход. Сервитьорката и някакъв по-възрастен мъж — вероятно готвачът — се бяха сгушили на пода под масата.

Куин отиде до тях и попита:

— Има ли килер, тоалетна или нещо подобно? Някъде, където да се скриете?

— Какво става? — попита мъжът.

Куин погледна сервитьорката, без да каже нито дума. Нямаше нужда да повтаря въпроса.

— Има — каза тя и посочи вратата до скарата.

— Веднага се скрийте там. След като всичко утихне, изчакайте поне половин час, преди да излезете.

Двамата не помръднаха.

— Веднага — заповяда им Куин.

Жената кимна и задърпа мъжа след себе си. След секунда изчезнаха в малкия склад, а Куин отиде при Орландо и Нейт.

— Добре ли сте?

Те кимнаха в отговор.

Куин подаде на Орландо отнетото от мъжа оръжие. Сега и тримата бяха въоръжени.

— Този е без заглушител — каза ѝ той. — Така че внимавай. — Погледна към вратата. — Има ли друг изход?

— Едноетажна сграда, магазини от двете страни — отговори Орландо. — Значи е само този, доколкото мога да преценя.

Чуха някой да тича през ресторанта.

— Пази тук — обърна се Куин към Нейт и посочи задната врата.

Не бе нужно да казва каквото и да било на Орландо. Тя го последва без колебание.

— Колко са според теб? — прошепна тя, докато наближаваха вратата към ресторанта.

— Ако броим онзи на пода, трима или четирима — отвърна той. По-голяма група щеше да привлече твърде много внимание.

Тя кимна в знак на съгласие.

Куин ѝ направи знак да се скрие зад масата в центъра, а той зае позиция зад един шкаф. От другата страна на вратата се чу дишане. Не беше тежко, но все пак дълбоко.

Куин стисна пистолета с две ръце и насочи цялото си внимание към хората зад вратата.

Стъпка — толкова лека, че едва я чу. После две стъпки, едновременно. Двама души.

Вратата леко се откряна и старите панти тихо изскърцаха.

Куин чакаше скрит зад шкафа. Двамата влязоха в кухнята и вратата започна да се затваря зад тях.

Той пое дълбоко дъх и излезе от скривалището си.

— Хвърлете оръжията — беше насочил пистолета към новодошлите. Бяха двама, облечени с тъмни костюми.

Мъжът до вратата бързо насочи пистолета си към Куин, другият се втурна наляво. Куин стреля пръв и го улучи право в гърдите. Обърна пистолета към втория, но онзи вече се беше скрил зад отсрещния край на масата.

— Без глупости — каза Куин. — Остави оръжието и излез.

Видя за миг как дулото се насочва към него и се метна на пода точно когато онзи стреля.

— Хвърли пистолета. Веднага! — извика мъжът.

Изправи се с насочено оръжие. Груба грешка. Цялото му внимание беше насочено към Куин и така и не забеляза тежкия тиган, който Орландо запрати към главата му.

Улучи го в слепоочието и го зашемети.

Куин скочи, а онзи се опита да вдигне пистолета си, но при втората среща с тигана рухна на пода.

— Можеше просто да го застреляш — прошепна й Куин.

— Каза ми да внимавам.

Куин се ухили.

— Провери го.

Тя се наведе над мъжа, а Куин отиде до вратата към ресторанта. Двама в кухнята и един до предната врата — общо трима. Ако имаше четвърти, той най-вероятно чакаше на алеята отзад. Но най-добре беше да не рискуват.

Промъкна се в ресторанта и приклезна. Огледа набързо, но с изключение на падналия в безсъзнание, помещението беше празно. В далечината обаче се чуваше воят на най-малко две полицейски коли. Бяха на няколко пресечки, но приближаваха бързо.

Куин изтича обратно в кухнята.

— Излизаме отзад — каза той и продължи към вратата в дъното.

Орландо вече чакаше там заедно с Нейт.

— А ако има четвърти? — попита чиракът.

Куин сложи пръст на устните си, за да го накара да млъкне. Полицейските сирени вече бяха съвсем близо. Всеки момент колите щяха да влязат в паркинга пред заведението.

— Прикривай ме — каза Куин на Орландо.

Тя кимна, той преброи до пет и рязко отвори вратата.

Нищо не се случи.

С насочен напред пистолет, той бързо излезе на алеята и се завъртя в кръг. Пак нищо. Дори и да бе имало четвърти, воят на сирените явно го беше подплашил.

— Да вървим — каза Куин.

В „Мариът“ Нейт и Орландо останаха на пост, докато Куин се качи в стаята и събра набързо нещата им. След това потеглиха към къщата на леля Джей. Когато стигнаха, приближаваше единадесет вечерта.

— Горے има две спални, можете да ги използвате — каза Орландо, когато влязоха в дневната.

— Ами ти? — попита Нейт.

— Аз съм се настанила в спалнята за гости долу.

На Нейт не му трябваше повече, взе сака си и тръгна по стълбите.

— Има ли още от онази лимонада? — попита Куин.

— Имам нещо по-добро — отвърна Орландо.

Заведе го в кухнята и отвори хладилника. На горния рафт имаше шест бири.

— Взех ги, когато всички си отидоха — каза тя. — Отварачката е в онова чекмедже.

Куин отиде да я вземе, а тя извади две бутилки и каза:

— Ела.

Тръгна към задната врата, отвори я и излезе навън. Куин я последва.

Пред вратата имаше няколко стъпала, по които се стигаше до миниатюрен заден двор, най-много пет на шест метра. Слязоха и

Орландо се настани в единия от двата разнебитени градински столове в средата на двора.

— Сигурна ли си, че тези неща няма да се разпаднат? — попита Куин, щом стъпи на тревата.

— Не и столът, на който съм седнала — отвърна тя.

Той ѝ подаде отварачката и се отпусна предпазливо на празния стол.

Орландо махна капачките и му подаде едната бутилка.

— Наздраве — каза той и вдигна бирата.

Тя се усмихна, чукнаха се и отпиха големи глътки.

— Явно са разбрали кой съм и са ме проследили от Вашингтон — каза Куин.

— И после какво? — попита Орландо. — Открили са в кой хотел си отседнал и са те проследили до ресторанта ли?

Той сви рамене.

— Какво друго?

Тя не изглеждаше особено убедена, но това бе единственото обяснение.

— Ако беше така, щяха да те проследят по-рано — отбеляза Орландо след малко.

Куин поклати глава.

— Не мисля. В такъв случай щяха да ни чакат тук.

Тя отново отпи.

— За първи път са по петите ти, нали? Досега само са реагирали на присъствието ти.

Права беше. В къщата в Хюстън и в галерията във Вашингтон Куин бе онзи, който се намесваше.

— Явно мислят, че знам нещо — каза той. — Може би нещо, свързано с онова, което търсят.

— Или предполагат, че знаеш къде е Джени.

— И това е възможно.

Помълчаха няколко минути.

— А сега какво? — попита Орландо.

Куин отпи от бирата.

— Сутринта се обаждаме на Джени.

— А после?

Този път мълчанието му се проточи. Накрая само сви рамене. „А после ще направя онова, от което тя се нуждае“ — помисли си, но не го изрече на глас.

Помълчаха още десетина минути и довършиха бирите си. Орландо стана, приближи се до него и го целуна по бузата.

— Това пък защо? — попита той.

— Заради теб.

Той я погледна несигурно.

Орландо се усмихна.

— Ти си добър приятел. Марков би го оценил. Просто имаш нужда да се отпуснеш малко. Не се впрягай толкова.

Вдигна ръка от рамото му и тръгна към къщата.

Куин знаеше, че е права. Всичко, което се случваше, здравата го напругаше.

Но знаеше и че думите на Марков преди толкова много години са верни — не можеше да се отпусне. А чакаше. Сега продължаваше да прави същото.

Чакаше.

Джени.

Отмъщение за Марков.

И, макар да не си го признаваше, Орландо.

20.

Куин стана преди зазоряване. Облече се тихо и излезе през задния двор. През следващите два часа провери улиците в радиус четири пресечки от къщата, за да се увери, че никой не ги дебне. Гледаше да не се набива на очи, придържаше се към сенките и правеше дълги паузи, за да наблюдава. В седем и половина беше убеден, че къщата не е под наблюдение.

Спря на същия пазар, където бяха отишли предишния ден с Орландо, и купи кафета и кифли. Когато се върна, я завари в кухнята.

— Прочел си ми мислите — каза тя, когато ѝ подаде чашата. — Леля Джей има само нескафе. Забравих да купя друго.

Куин постави торбичката с кифли на плота. Когато се върна, забеляза, че очите на Орландо са насълзени.

— Съжалявам — рече той. — Не биваше да те въвличам в това. Имаш си свои грижи. Двамата с Нейт ще се махнем оттук.

Тя го изгледа намръщено.

— Да не би да ми се стои тук да се гледам накриво с роднините на леля. Няма да ми причиниш подобно нещо.

— Сигурен съм, че много неща се нуждаят от вниманието ти.

— Какво си мислиш, че съм правила? Да не би да съм седяла и да съм я чакала да умре?

Куин замълча.

— Но ние само ти се пречкаме.

— Не ме ли чуваш? — попита тя. — Стига толкова по тази тема. Ясно?

— Добре — отстъпи Куин, вдигна ръце и се усмихна. — Схванах.

— Браво. — Орландо отиде до плота и взе кифличка с боровинки от торбата. — А сега гледай да не ми се пречкаш, докато приготвям нещата.

Нейт се появи, когато тя приключваше. Куин си погледна часовника — беше девет без пет — и рече:

— Благодаря, че дойде все пак.
— Това кафе ли е? — попита Нейт.
— Сигурно е малко изстинало — каза Орландо.
— Няма проблем. Обичам студено кафе. — Нейт отиде до плота.
— Охо, има и кифлички. Супер. — Отнесе кафето и кифличката до масата. — Мога да седна тук, нали?

На масата лежаха телефонът на Куин, лаптопът на Орландо и висококачествени тонколони „Боуз“.

Орландо посочи стола от другата страна на масата, по-далеч от компютъра.

— Можеш да седнеш там. Само гледай да не разлееш нещо.

Нейт я изгледа, сякаш питаше: „На идиот ли ти приличам?“.

Номерът на Джени вече беше въведен в телефона на Куин. Трябваше само да натисне зеленото копче. След осъществяването на връзката разговорът щеше да минава през тонколоните и в същото време да се записва на лаптопа.

Компютърът имаше и друга, още по-важна задача. Чрез криптирана сателитна връзка с интернет Орландо бе пуснала програма, която можеше да определи местоположението на всеки мобилен телефон в света, стига да беше активиран.

Софтуерът беше копие на пакет, разработен съвместно от японската Разузнавателна агенция за обществена сигурност и американската Национална служба за сигурност. Орландо можеше да използва и други програми, но Куин знаеше, че според нея тази е най-добрата. Беше я скрила на един сървър на телевизионна компания в Токио.

Орландо зае мястото си пред компютъра, а Куин остана прав.

— Добре — рече той. — Време е.

Вдигна телефона и натисна копчето.

От говорителя до ухото му и от тонколоните на компютъра се чу звън.

Орландо и Нейт го наблюдаваха и чакаха.

Минаха десет секунди. Двадесет. Половин минута.

— Доста дълго звъни — обади се Нейт. — Не трябваше ли да се включи гласова поща?

— Не ми се вярва — каза Орландо.

— Може да не е до телефона си — предположи Нейт.

Куин продължи да чака, даваше време на Джени да отговори.
След двадесет секунди се чу изщракване.

— Да? — отговори някой.

— Джени, Куин е — каза той.

Мълчание.

— Джени?

Пак тишина. Куин погледна телефона, за да се увери, че връзката не е прекъсната.

— Там ли си? Моля те, отговори. Куин е.

— Не ти вярвам — каза тя. Почти шепнеше.

— Видяла си съобщението ми. Знаеш, че съм аз.

— Опитваш се да ме измамиш. Ти не си Куин. Куин няма причина да се свързва с мен.

Куин затвори очи.

— Сан Диего — рече той. — Преди година. Марков взе яхта под наем. Прекарахме доста време в Дел Коронадо. Снимах ви на плажа.

Тишина, после:

— Куин?

— Да.

— Как... защо...?

— Каж ми, че си добре.

— Не разбирам. Защо се опитваш да ме намериш?

— Зная, че си в опасност. Искam да ти помогна.

Пауза.

— Как. Откъде знаеш?

— Джени, мисля...

— Стивън? Къде е Стивън?

Осъзна, че не може да крие истината от нея.

— Той... мъртъв е.

Дишането ѝ стана плитко и накъсано.

— Забрави за мен — каза тя. И връзката прекъсна.

Куин натисна бутона за повторно набиране, но му отговори записано съобщение на тайландски, че абонатът в момента е извън обхват. Нямахше опция да остави гласова поща. Опита още два пъти със същия резултат, после остави телефона на масата и попита Орландо:

— Получи ли нещо?

— Дай ми минутка — отвърна тя.

Куин се наведе и се загледа в екрана на лаптопа.

Тя прелистваше списък с данни — само цифри и букви, не се виждаше никаква свързана дума. Внезапно тя спря превъртането и маркира един ред. Копира го и скри прозореца в лентата със задачите. Под него имаше втори прозорец — черен, с две празни бели кутийки в центъра.

Орландо избра горната и копира в нея информацията, като изтри последните пет знака. Тях въведе във втората кутия и натисна „Ентър“.

За момент целият екран почерня.

— Май не стана — обади се Нейт. Беше заобиколил масата и надничаше над рамото на Куин.

След още няколко секунди черният екран се смени с тъмносив. Появиха се яркожълти линии, образуващи картата на Азия от Индонезия до Северна Монголия. От изток на запад картата обхващаше Япония, целия Китай и по-голямата част от Индия. На екрана имаше малка синя точица в горния десен квадрант.

Куин се усмихна.

— Откри я.

— Може би — каза Орландо. Не изглеждаше особено радостна.

Защрака по клавиатурата и увеличи района около синята точка. Появиха се още линии, отбелязващи границите на страните, основните пътища и градове.

Точката се намираше в Североизточен Китай.

— Пекин? — предположи Нейт.

Куин поклати глава.

— На север от него е.

— Шенян — каза Орландо.

— Не изглеждаш убедена — отбеляза Куин.

Тя се намръщи, но не каза нищо. Образът на екрана продължаваше да се увеличава, докато не започнаха да се различават отделните улици. Изведнъж синята точка започна да примигва в жълто.

— Мамка му — изруга Орландо.

Куин се напрегна.

— Какво има? — попита Нейт.

— Фалшив сигнал — отвърна тя. Връзката с Джени беше препратена така, че да изглежда, че се обаждат от Северен Китай.

— Ще можеш ли да установиш откъде е сигналът? — попита Куин.

— Ще успея. Трябва ми малко време. — Изглеждаше раздразнена, но Куин знаеше, че се радва на предизвикателството.

— Как е успяла да подправи местоположението си? — недоумяваше Нейт. — Тя не е професионалистка.

— Марков — отвърна Куин. — Явно ѝ е дал някой от своите телефони и я е научил как да се крие. Самият той би сторил същото.

След още две фалшиви местоположения Орландо обяви:

— Готово.

— Къде е? — попита Куин.

На екрана се виждаха очертанията на полуостров между Южен Китай и пролива Малака. В лявата му част, на известно разстояние от брега, имаше град. Синята точка беше в границите му.

— Куала Лумпур — каза Куин. — Този път сигурна ли си?

Орландо кимна.

— Сигурна съм. — Продължи да увеличава образа. — Някъде около кулите.

Имаше предвид кулите „Петронас“, които преди време бяха най-високите сгради в света, но на всеки няколко години се придвижваха надолу в списъка.

— Не можеш ли да се приближиш повече? — попита Нейт.

Орландо го изглежда раздразнено.

— Разбира се, мога да приближа много повече. Просто е по-забавно да *познаем* къде се намира.

— Ясно — рече Нейт. — Значи това е максималната точност. Просто попитах.

— Ще сложа проследяваща програма на номера — каза Орландо на Куин. — Тъй като знаем в общи линии в коя част на света е, ще бъде по-лесно. Когато отново си включи телефона, ще го прихванем.

— В реално време ли? — попита Куин.

— Почти. Но не така, сякаш я следим по петите.

Орландо отново затрака на клавиатурата. Куин продължи да гледа екрана. Но не мислеше за сегашния образ, а за прозореца, в който Орландо бе вкарала данните. Нещо в него му се струваше познато.

Изпъна рамене и тръсна глава, за да проясни мислите си. Просветна му чак когато тръгна към тоалетната.

Числата на екрана. Сега си спомняше защо му изглеждат познати.

Втурна се обратно в кухнята. Там беше само Орландо.

— Къде е Нейт? — попита той.

— Навън — отвърна тя.

Куин изтича към задната врата и я отвори. Нейт седеше на стъпалата с чашата студено кафе. Вдигна очи, когато Куин подаде глава навън.

— Какво има?

Две минути по-късно всички отново бяха в кухнята. Нейт бе намерил листа в багажа си и го даде на Куин. Той сравни записаното с копието в портфейла си, за да се увери, че няма грешка.

На двата листа бяха изписани еднакви редове цифри и букви. Това бе поредицата, която бяха открили на стената на контейнера, в който бе умрял Марков.

45KL0908NTY63779V 1P

На Куин буквите и цифрите му приличаха на данните, които бе използвала Орландо, за да открие телефона на Джени.

— Вкарай това — каза ѝ той.

Подаде ѝ листа. Тя го погледна и се обърна към него.

— Това да не е...?

— Да.

— Проклета да съм — рече тя. — Идентификационен модул на телефон.

— SIM карта ли? — попита Нейт.

— Нещо такова.

Орландо отново извика черния екран с двете празни кутии. Въведе данните, но този път във втората кутия символите бяха девет вместо пет.

— А тези двете — каза тя. — Онова е LP, нали?

— Да. Показах листа на Блекмор и само тези букви означаваха нещо за него.

— Е, официално мога да те уведомя, че нямат нищо общо с останалата поредица — каза тя. — Допълнение са.

— Сигурна ли си? — попита Куин.

— Абсолютно.

Значи каквото и да означаваха, двете букви бяха сами по себе си някакво съобщение.

— Знаеш ли — каза Орландо и вдигна листа, — ако ми беше показал това по-рано, щях да ти кажа какво представлява.

Нейт изсумтя.

— Аз предложих точно това.

— Просто ми покажи накъде сочи сигнатурата — каза Куин.

Орландо натисна „Ентър“. Екранът отново почерня за момент. Картата, която се появи след това, беше позната. Отново Азия.

— Добрата новина е, че чипът е още активен — каза Орландо.

Започна да увеличава образа, преди Куин да види къде се намира синята точка. Пак се появи Малайският полуостров южно от Тайланд. Този път обаче подминаха Куала Лумпур и продължиха на юг, за да спрат на един остров на върха на полуострова.

— Я виж ти — каза Куин. — Сингапур.

Орландо продължи да увеличава картината. Жълтите линии очертаваха залива, после и река Сингапур. Куин започна да различава различните пристанища — Боут, Кларк, Робъртсън. Картата продължаваше да се увеличава — този път повече, отколкото когато проследяваха телефона. След улиците се появиха и очертанията на сгради.

Когато програмата достигна максимално увеличение, картината замръзна. В средата на екрана имаше една-единствена сграда на брега на реката. В центъра ѝ пулсираше синята светлина, голяма колкото капачка на бутилка.

21.

— Махам се — каза Марков.

— Да бе — отвърна Куин.

Намираха се на дългата шест и половина метра яхта в Мишън Бей, Калифорния. Марков бе наел лодката за цялата седмица, но днес за първи ден излизаха с нея.

Седяха на кърмата. Марков управляваше, а Куин седеше до него и пиеше ром и кока-кола от пластмасова чашка.

— Сериозно — рече Марков. — Не от всичко. От полевата работа. Предложиха ми административен пост.

Куин трудно можеше да си представи Марков да седи в офис, да ходи на политически срещи и по цял ден да прехвърля бумажки.

Погледна към отвора към малкия камбуз, в който Джени си слагаше банските.

— Заради нея е, нали? — попита той.

Марков се усмихна.

— Какво мислиш?

— Мисля, че си преминал в свят, който ми е непознат — рече Куин и отпи глътка.

— Не е чак толкова зле, колкото изглежда. Някой ден може и да опиташ.

— Съмнявам се.

Двамата се разсмяха.

— Какво е толкова смешно? — Джени стоеше на стъпалата към камбуза. Беше в цял бял бански костюм, който показваше всяка извивка на тялото ѝ и контрастираше приятно с кафявата ѝ кожа. На главата ѝ имаше голяма широкопола шапка, също бяла.

Разговорът се насочи към времето, океана и великолепия ден. Куин наблюдаваше как Марков реагира на Джени. Беше настъпила някаква промяна в него. Беше се размекнал. Това изненадваше Куин и, макар да не искаше да го признае, изпита мъничко завист. През онзи следобед му се искаше да има онова, което имаха те.

Но знаеше, че такова нещо никога няма да се случи.

— Единайсет сутринта — каза Питър.

— Имаше ли нещо против мястото? — попита Куин. Седеше на една пейка на Юниън Скуеър, недалеч от финансовия район на Сан Франциско. Нейт стоеше наблизко и наблюдаваше сутрешната тълпа.

— Не беше особено радостен, но ще дойде.

— Какво му каза?

— Че имам един таен агент, който се нуждае от помощта му.

— Лъжа — рече Куин, преструвайки се на впечатлен. — Не се ли страхуваш, че ще съсипеш името си?

— Майната му. Албина е тъпак. Не ми пука какво си мисли.

— Има много връзки.

— Аз също.

Инструкциите на Куин бяха съвсем точни. Албина трябваше да се качи на първия влак „Ен Джуда“, пристигащ на станция „Ембракадеро“ след единадесет сутринта, и да пропътува две спирки до станция „Пауъл“. Питър го бе инструктирал да слезе, да излезе от гарата и да се нареди на опашката за лифта. Тogaва щяха да установят контакт с него.

Първата част беше добра, но Куин имаше друг план, след като Албина се качи на влака.

Тъй като Албина го познаваше, Нейт пое „Ембракадеро“. Зае позиция в десет и половина, като носеше торба с покупки.

За повечето влакове „Ембракадеро“ бе последна спирка, но „Ен Джуда“ продължаваше покрай североизточния край на полуострова и можеше да откара пътниците си чак до бейзболния стадион. Затова когато заминаваше от гарата, обикновено в него имаше хора.

Куин чакаше една спирка северно от „Ембракадеро“, готов да се качи на влака, който щеше да пристигне пръв след уречения час. Имаше само два вагона и Куин си избра място в задната част на първия. Носеше черен каскет на „Сан Франциско Джайънтс“ и леко черно яке. Беше разпрал единия джоб, за да скрие пистолета. Седеше с

гръб към прозореца и перона, забил нос в днешния брой на „Сан Франциско Кроникъл“.

Когато влакът спря на „Ембракадеро“, Куин свали леко вестника, за да погледне отсрещния прозорец. Виждаха се отраженията на двайсетина души на перона, които чакаха да се качат. Трябваша му само няколко секунди да открие Нейт.

Беше му дал описанието на Албина. Нейт трябваше да го идентифицира и да види кои са спътниците му. След това трябваше да застане зад тях, докато влакът на Куин спира на станцията. Спуснатите ръце означаваха, че Албина е сам. Проявка — че има човек с него. Проявка с ръка на устата означаваше, че спътниците му са двама. При повече телохранители Нейт трябваше да отстъпи настрана. В такъв случай Куин щеше да слезе и срещата нямаше да се състои.

Нейт се проявяваше, без да прикрива устата си.

Един повече, помисли си Куин. Явно Албина нямаше стопроцентово доверие на Питър, но и не беше толкова подозрителен, че да приеме нещата прекалено на сериозно.

Куин се беше надявал влакът да спре така, че Албина да се качи в неговия вагон. Не извади късмет. Щом вратите се отвориха, Албина и човекът му се качиха във втория вагон. Нейт ги последва.

Вратите се затвориха и влакът потегли.

На следващата спирка — Монтгомъри стрийт — Куин бързо слезе и отиде до втория вагон, като се мъчеше да върви зад чакащите пътници. Успя да зърне човека на Албина. Бодигардът стоеше почти в средата на вагона и следеше слизащите и качващите се.

Куин отиде до последната врата и се качи миг преди тя да се затвори. Застана с гръб към човека на Албина, отвори вестника си и отново се зачете. За няколко секунди му се стори, че го наблюдават, но чувството изчезна, след като влакът потегли.

Не след дълго автоматичният глас обяви: „Спирка Пауъл“ и влакът забави скорост. Куин се извъртя небрежно, колкото да вижда другите с крайчеца на окото си.

Албина седеше на една от жълтите седалки в предната част на вагона. Бодигардът му стоеше на няколко крачки от него, обърнат с лице напред. Нейт също бе прав, но се намираше по-близо до предния изход. Когато влакът влезе в станцията, Албина стана и последва бодигарда си към още затворената врата.

Куин изчака няколко пътници да станат, преди да тръгне между седалките. Беше свел глава, така че козирката на каскета прикриваше по-голямата част от лицето му. Когато влакът спря напълно, той вече стоеше точно зад Албина.

След малко вратата се отвори.

Нейт пристъпи напред, сякаш се канеше да слиза. Останалите пътници тръгнаха след него. Тъкмо когато стъпи на перона, дъното на хартиената му торба се скъса — в резултат на умело разположен разрез, който бе придържал до последно.

Буркан туршия, няколко ябълки, кутия мляко и пакет ориз паднаха на земята точно на прага. Бурканът остана непокътнат, но млякото и оризът се пръснаха.

Всички се дръпнаха назад от изненада и за да не се изцапат.

— Ох, по дяволите! — възкликна Нейт. — Извинявайте.

Отвън чакащите да се качат забързаха към другите врати, а двама от вагона прескочиха изсипаните продукти, за да не пропуснат спирката си.

Бодигардът погледна към Албина и той му кимна да стори същото.

— Наистина съжалявам — каза Нейт на охранителя.

— Разкарай се — отвърна му онзи.

— Разбира се, няма проблем.

Чу се предупредителен сигнал, че вратите ще се затворят.

— Веднага — каза бодигардът.

Нейт се дръпна настрана.

Докато бодигардът го подминаваше, Нейт застана зад него и го изблъска колкото се може по-далеч по перона. Мъжът се препъна и падна.

— Какво...? — възкликна Албина.

Понечи да тръгне към вратата и протегна ръка, за да я задържи отворена.

— Спокойно, Хорхе — рече Куин и опря дулото на скрития пистолет в ребрата му.

Албина замръзна и вратата се затвори. Отвън бодигардът се изправяше, но бе вече твърде късно. Влакът потегляше от станцията.

— Седни — каза Куин.

Албина се обърна, като внимаваше да не прави резки движения.

— Куин?

Куин кимна към най-близките седалки.

— Ей там става.

Албина седна на мястото до прозореца. Куин хвърли поглед към останалите пътници. Само един мъж гледаше към тях, но от чисто любопитство. Куин направи знак на Нейт да застане на пост и седна до Албина.

— Знаеш ли, можеше просто да дойдеш в офиса ми — рече Албина. — Нямаше нужда да ми се правиш на таен агент. — Погледна към издутия му джоб. — И това определено не ти е нужно.

— Да, но пък привлече вниманието ти, нали? — отвърна Куин.

— Защо Питър не ми каза, че става дума за теб?

— Защото така му поръчах. Реших, че може да не проявиш интерес да се срещнеш с мен.

— Как можа да си го помислиш? Та ние сме приятели.

— Никога не сме били приятели.

— Добре де, делови партньори сме. Все пак смятам, че сме приятели. Освен това от няколко дни чакам да се появиш. Къде се изгуби толкова време?

Куин замълча за момент.

— Чакал си ме?

— Реших, че ще искаш да говориш с мен.

— И за какво по-точно?

— Стига, Куин. Знам, че Марков беше твой приятел. Имам предвид истински приятел. Не като мен, предполагам.

— Знаеш, че с Марков сме били приятели?

— Че защо иначе ще наемам теб, по дяволите?

— *Наел* си ме, защото трупът в контейнера е бил на Марков? — попита Куин, като се мъчеше да свърже нещата.

— Е, идеята не беше моя.

Куин отново замълча за момент, после попита:

— А чия?

— На клиента ми.

— И кой беше клиентът ти? — попита Куин.

— Трябва ли да разговаряме точно тук? — попита Албина. — Не бих отказал чаша кафе.

Намериха малко кафене недалеч от Маркет стрийт. Без сервитьори, само щанд и масичка с подправки. Взеха си по чаша кафе и Куин каза на Нейт да седне отвън, след което поведе Албина към една маса до стената.

— С Марков работехме от време на време — каза Албина. — Винаги е бил честен с мен, така че му отвърях със същото. Пусках му информация, а той си затваряше очите в подходящия момент. Добре де, може и да не сме били приятели, но го уважавах. Беше добър клиент.

— Казвал ли ти е, че сме приятели? — попита го Куин.

— Може и да го е споменава.

Не беше точно отговор, но Куин го подмина за момента.

— Това не обяснява как трупът му се е оказал на твоя кей.

Албина отвори две пакетчета захар и ги изсипа в кафето си. Докато разбъркваше, вдигна очи.

— Трупът ми беше изпратен. От клиента ми.

— И кой е клиентът ти?

— Стига, Куин. Знаеш, че не мога да ти кажа.

Куин се наведе напред.

— Във влака се правеше, че си чакал с нетърпение да ми разкажеш всичко. Така че казвай кой е клиентът?

Взираха се един в друг повече от минута.

— Намерил си съобщението на Марков, нали? — попита Албина.

— Намерих го.

— Разбра ли вече какво означава?

— Защо? Ти знаеш ли?

Албина поклати глава.

— Не. Просто ми е любопитно.

— Клиентът, Хорхе. Кой е той?

Албина отново разбърка кафето и отпи.

— Мога да ти кажа само едно. Той те познава и те уважава.

— Уважава ме? — повтори Куин. — На твое място не би ми пукало какво мисли за мен. Убива приятеля ми, после изпраща трупа му, за да го погребат. Кой е той?

— Казах ти. Не мога.

— Добре. Приключихме.

Куин понечи да стане, но Албина го хвана за китката.

— Не приемай нещата погрешно — каза той. — Сигурен съм, че клиентът ми се е опитвал да постъпи както трябва. Каза ми, че мъртвият трябва да бъде с приятелите си, а не да бъде хвърлен през борда.

— Стига глупости! Кой е той, мамка му?

Някои от клиентите погледнаха към тях.

— Успокой се — каза Албина. — Не се впрягай толкова.

Куин отново седна и присви очи.

— Кой ти прати контейнера?

Албина замълча за момент, после поклати глава.

— Не мога да ти кажа. Но има причина да го направи.

— Не ми пука за причината — каза Куин и се облегна назад.

— Напротив, пука ти. Смяташ, че изпращачът на контейнера е убиецът на Марков, а аз знам, че не е така. Тук обаче има проблем. Само двама души знаят от кого е дошъл контейнерът. Изпращачът и аз. Ако се разчуе, нещата за него ще загубеят. Нали се сещаш какво имам предвид?

— Кой е? — попита Куин.

— Изобщо ли не ме слушаш?

— Слушам те. Просто не ми пука — рече Куин.

— Твоя работа. Мога да ти кажа само онова, което знам.

— Можеш да ми кажеш истината.

Албина вдигна ръце.

— Щом не искаш да ми повярваш, няма да ми повярваш. — Замълча. — Виж, мога да ти кажа нещо. Контейнерът не е бил натоварен на кораба. Беше докаран по въздуха.

— По въздуха?

— Доколкото разбрах, точно този контейнер не е бил в кораб поне три седмици.

Куин се замисли и разбра какво значи това. Тялото на Марков не се беше подуло и обезцветило заради една седмица в морето. Беше станало на сушата, докато контейнерът си е стоял някъде. На някакво горещо място, където слънцето бе превърнало металната гробница в пещ. Куин беше сигурен, че приятелят му е бил жив, когато са го затворили; съобщението на стената беше доказателство за това.

Разбира се, можеше да е написано и от някой друг, но инстинктът му казваше, че авторът е Марков.

В крайна сметка разкритието на Албина означаваше, че Марков може да е умирал и на не повече от километър от хората, които биха могли да го спасят.

— Защо трябваше да го отнасяте на пристанището?

— Защото щеше да задаваш много въпроси, ако беше някъде другаде.

— Задавам ги сега.

— Така е, но от няколко дни вече работиш, нали?

Думите му изненадаха Куин.

— Да не искаш да кажеш, че клиентът ти е искал да разследвам смъртта на Марков?

— Не знам дали иска, но ти дава тази възможност.

— Значи фактът, че предишната спирка на „Рийгъл 3“ е Сингапур, не означава нищо, така ли?

— Не съм казвал подобно нещо.

Куин се опита да разчете изражението му.

— Казваш ми, че клиентът ти няма нищо общо със смъртта на Марков. Че контейнерът е бил докаран по въздуха. Че Сингапур остава в играта. Но няма да ми кажеш кой е клиентът, така ли?

Албина допи кафето си и остави чашата на масата.

— Започваш да загреваш.

— Довечера трябва да се махнем от града — каза Куин.

С Нейт току-що бяха пристигнали в къщата на леля Джей. Орландо седеше пред компютъра си в същата поза, в която я бяха оставили.

— Отдавна ви изпреварих — рече тя.

— Да не би да си взела билетите?

— Да.

— Но още не съм ти казал за къде.

— Не съм чак толкова тъпа.

— Колко?

Орландо погледна към Нейт, после към Куин.

— Три — отвърна тя, сякаш се подразбираше.

- Не е нужно да идваш с нас.
- Млъквай.
- Говоря сериозно — настоя той.
- Аз също. — Тя пак насочи вниманието си към компютъра.

Дискусията беше приключена.

Куин си наля чаша студена вода и отпи.

— Не бива да заминаваме от Сан Франциско — каза той.

— Няма.

— Нито пък от Оукланд.

— Знам.

— Добре тогава. — Куин погледна към Нейт, който стоеше до вратата на кухнята. — Да си събираме нещата.

— И къде по-точно отиваме? — сбърчи чело чиракът му.

22.

Валеше, когато пристигнаха в Сингапур. Това бяха остатъците от бурята, връхлетяла с пълна сила Индонезия. През прозореца се виждаше мократа писта и денят бе сив, но Куин знаеше, че облаците бързо ще се разпръснат, разкривайки синьото тропическо небе.

Орландо бе решила да разбие пътуването на части. Така по-трудно щяха да ги проследят. Добра идея по принцип, но отвратителна за изпълняване.

Излетяха с „Еър Аляска“ от Сакраменто до Ванкувър през Сиатъл. Оттам се прехвърлиха на „Катай Пасифик“ до Хонконг, „Таи Еър“ до Банкок и накрая взеха „Еър Ейша“ до Сингапур.

Единственото добро нещо бе, че Куин успя да проспи по-голямата част от пътуването. Летенето в първа класа определено си имаше своите предимства.

Летище „Чанги“ бе едно от любимите му в целия свят. Чисто, ефективно, бързо влизаш, бързо излизаш. За нула време тримата минаха през паспортната проверка и митницата.

Със сак в ръка, Куин ги поведе през означения със зелен X (нищо за деклариране) изход към чакалнята.

Системата за вземане на такси в „Чанги“ беше, меко казано, ефективна. Точно преди изхода имаше въжен коридор и хората се нареждаха на опашка като в увеселителен парк. Дори да нямаше много желаещи да вземат такси, прескачането на въжетата беше забранено. Системата беше такава и всички трябваше да я следват.

Наредиха се на опашката.

Навън имаше редица места за паркиране, номерирани от едно до десет. Някакъв човек до изхода спря всички и каза нещо по радиостанцията си.

Почти моментално се появиха десет таксите и заеха номерираните места. Повечето бяха небесносини тойота „Краун“ на фирма „Комфорт Каб“ и страните им бяха превърнати в сменящи се

билбордове, рекламиращи, наред с другите неща, мобилни телефони, бира „Тайгър“ и млечно шоколадова напитка „Майлоу“.

След като колите паркираха, мъжът даде знак на чакащите да тръгнат. Преброяваше всяка преминаваща покрай него група.

— Едно... две... три... четири... пет... шест... седем... осем... девет... десет.

Номерът на групата съответстваше на номера на таксито.

— Не, това беше абсолютно откачено — каза Нейт, след като се настаниха на задната седалка. Тяхната кола беше осми номер.

— Не откачено — обади се Орландо. — А практично.

Нейт вдигна вежда.

— Добре де, да го наречем откачено практично. Така по-добре ли е?

Орландо завъртя очи, но не каза нищо.

Таксито потегли по трилентовата крайбрежна магистрала към града. Дъждът беше спрял и в далечината Куин виждаше как синьото небе надниква през слоевете сиви облаци. Лично на него островната държава обикновено му напомняше на сауна на открито. Бурята обаче временно бе смъкнала иначе тридесетградусовата температура до поносими нива.

Между дърветата отляво се виждаше Сингапурският пролив. В най-тесната му част до Индонезия имаше само шестнадесет километра, но въпреки това проливът бе един от най-оживените морски пътища в света. Безкрайна върволица товарни кораби минаваше през него всеки ден, продължавайки на запад към Индия или далечния Суецки канал и европейските пристанища, или на североизток към Япония, Китай и двете Америки.

Това правеше Сингапур едно от най-големите пристанища на света, където стоките се товареха и разтоварваха със зашеметяваща скорост само за да бъдат препратени някъде другаде. Островът бе жизненоважна част от механизма на световната икономика, но рядко представляваше крайна дестинация.

Приблжиха Марина Бей и пред тях се появи силуетът на Сингапур. Макар да кипеше непрекъснато строителство, високите очертания от западната страна на залива представляваха впечатляваща гледка. Това не бяха обикновени небостъргачи. Архитектурата в Сингапур беше по-предизвикателна от онази, която можеше да се види

в повечето големи градове. Асиметрични дизайни, които Куин бе виждал на малко други места, извивки и линии, които превръщаха някои от сградите по-скоро в произведения на изкуството, отколкото в места, където се прави бизнес. Всяка сграда бе паметник, шедьовър, който трябваше да оповести на света, че Сингапур е особено важен.

Таксито продължи покрай залива към самия град. Не след дълго шофьорът излезе от магистралата, премина през претъпканите улици и спря пред хотел „Пан Пасифик“.

Портиерът отвори вратата на Куин на мига.

— Добре дошли в „Пан Пасифик“ — поздрави ги той. — Отсядате ли?

— Да — отвърна Куин.

Орландо им бе запазила три стаи една до друга, но за разлика от „Мариът“ в Сан Франциско, тези не бяха свързани помежду си. Нейт имаше самостоятелна стая, а Куин и Орландо — двустайни апартаменти.

— Тридесет минути — каза им Куин. — После ви чакам при мен.

Той взе душ и се преоблече за двадесет минути. Имаше свободно време, така че извади компютъра от сака си, занесе го на бюрото в дневната и го включи.

Докато системата зареждаше, извади мобилния си телефон. Не го беше изключил по време на полета, но апаратът бе минал в спящ режим и изглеждаше като изключен. Активира дисплея и видя, че има оставено съобщение.

Влезе в гласовата си поща и разбра, че съобщенията всъщност са три. Механичният глас му каза, че първото е получено преди десет часа.

— Джонатан, стигнах до къщата. — Беше Таша. — Реших, че трябва да те уведомя. Моля те, не забравяй да ми се обаждаш... Имам предвид... ако я намериш. Трябва да знаеш дали е добре. Моля те.

Натисна 7 да изтрие записа и прослуша следващото съобщение. Беше получено преди шест часа.

— Наистина бих искала да поговорим. — Отново Таша. — Мисля, че трябва да се върна. Зная, че мога да ти помогна. Направо ще полудея, ако остана тук. Можеш ли да ми звъннеш?

Изтри го. Последното обаждане бе само отпреди два часа.

Не се изненада, че отново беше Таша.

Изтри и това съобщение и остави телефона на бюрото с намерението да насочи вниманието си към компютъра, но ръката му спря на няколко сантиметра над апарата. Нямаше да е зле да ѝ се обади — ако не за друго, поне за да я успокои.

Да чака, или да се обади?

— По дяволите — изруга той, взе телефона и набра номера на Таша.

Поради часовата разлика в Калифорния бе още нощ. Телефонът иззвъня четири пъти, след което прояви милост и превключи на гласова поща.

— Здравейте. — Гласът беше на Таша. — Това е гласовата ми поща. Оставете съобщение и ще се свържа с вас.

— Джонатан е — каза Куин. Испита облекчение, че не му се наложи да говори с нея. — Нищо ново при мен. Но все още работя по въпроса. Радвам се, че си стигнала до къщата. Там ще бъдеш в безопасност. Ще ти се обадя отново до три дни. Не се безпокой. Просто се спотайвай.

Затвори и се обърна към компютъра. Половин минута по-късно беше в интернет.

Преди да тръгнат на път, Орландо беше нагласила програмата, която следеше телефона на Джени, да работи на автоматичен режим и периодично да изпраща отчети на нейния имейл, както и на Куин. Първите две съобщения бяха еднакви:

Проверяването на данните завършено.
Няма активност.

Третото обаче гласеше:

Проверяването на данните завършено.
Активен сигнал: Куала Лумпур, сектор 7.
Сигналят приет: 23:59:49 местно време.
Сигналят изгубен: 00:01:14 местно време.

„Интересно“ — помисли си Куин. Джени беше включила телефона си точно в полунощ. Това съответстваше на часа, в който беше поръчала той да ѝ се обади.

Използва отметката в браузъра си и влезе във форума на „Яхтклуб Сенди Сайд“.

Прегледа внимателно последните съобщения, като се съсредоточи най-вече върху тези от изминалите тридесет часа. Форумът бе доста активен и за краткия период се бяха натрупали няколко поста.

Куин обръщаше внимание само на имената на авторите. Спря на четиридесет и второто. Беше от Джени.

Току-що се върнах от Мексико. Юкатан.

В морето прекарахме един разкошен ден. През цялата нощ правихме обиколки от един клуб на друг. Музиката беше велика плюс момичета. Беше страхотно. Един приятел се обади, също си прекарвал чудесно.

Докато разчиташе съобщението, на вратата се почука.

— Аз съм — приглушено се обади Орландо от другата страна.

Куин стана и ѝ отвори.

— Джени отново е включвала телефона си — каза той, докато се връщаше при компютъра.

Орландо го последва.

— Да. И аз получих имейла.

Куин седна и завъртя лаптопа, за да може и тя да вижда екрана.

— Това обаче не си получавала.

— Какво е?

— Изпратила е съобщение във форума.

Куин седна, а Орландо се наведе над рамото му. Ключовата дума бе „Мексико“. Седем букви, което означаваше, че всяка седма дума след „Мексико“ е важната. ДЕН ЕДИН ПЛЮС ОБАДИ.

После последната част от разшифроването — да се прочете на обратно.

— Обади се плюс един ден — каза той.

— Значи затова е включила телефона си снощи — отбеляза Орландо. — Помислила си е, че ще ѝ се обадим отново.

Трябвах му няколко минути, за да съчини отговора. Когато свърши, го въведе в сайта и натисна бутона за изпращане.

Не съм ходил там. Бил съм само в Никарагуа, но твоето изкарване изглежда страхотно. Ще изгубя известно време да поразцъкам из интернет.

Но май ще направя същото през другия месец, имам няколко свободни дни. Ти по пирамиди катери ли се? Така като гледам, май довечера ще има за какво да мечтая. Уроците по синг явно ще почакаат. Какви неща само се въртят в кратуната ми. Вече започвам да си мисля, че се прецаках с Никарагуа. Такъв съм си — все не намирам подходящия начин за прекарване на ваканцията.

Благодаря!

— Уроците по синг? — попита Орландо.

— По суинг. — Куин сви рамене. — Правописна грешка. Случва се постоянно.

— Слабо — критично отбеляза тя.

Истинското съобщение гласеше:

НАМИРАМ СЕ В СИНГ ДОВЕЧЕРА ПО СЪЩОТО
ВРЕМЕ.

Таксито остави Куин и Нейт на северния бряг на река Сингапур, недалеч от Кларк Кей. Крайната им цел бе на около половин километър нагоре по реката, но разходката по брега беше лесен и небудещ подозрения начин да стигнат дотам. Алеята беше пълна с туристи. Кой би забелязал още двама?

Навремето Кларк Кей е бил мястото, където търговците хвърляли котва и продавали стоките си направо на складовете и магазините покрай реката. Но това е било в друг век и нямаше нищо общо с настоящето. Сега бизнесът се правеше в огромното пристанище на няколко километра оттук, на кораби, които биха заели цялата река, че и още. Кораби, чиито трюмове се изпразваха от огромни кранове вместо от синовете на собственика на магазина и които превозваха такива количества стоки, каквито търговците от деветнадесети век не биха могли дори да си въобразят.

Магазините представляваха редици двуетажни сгради, притиснати една в друга покрай брега на реката. Долу беше магазинът, а на втория етаж се живееше. Много от постройките вече бяха пометени от вълната обновяване, която като че ли непрекъснато се стоварваше върху острова. Няколко обаче бяха оцелели.

Това не важеше за старото им предназначение. Сега бяха превърнати в клубове и ресторанти, някои се бяха разширили навън и предлагаха места за хранене на широка алея, построена на много метри над водата. Възстановените сгради бяха боядисани в крещящи цветове — синьо, розово, жълто, зелено, оранжево — сякаш най-ярките щяха да привлекат най-много клиенти.

— А стига бе! — промълви Нейт.

Куин се обърна и проследи погледа му до една от сградите. Над входа ѝ имаше табела, на която с ярки оранжеви букви пишеше „Хутърс“.

— Един от големите американски износители — каза Куин.

Нейт се усмихна.

— Може после да спрем за по питие.

— Малко вероятно.

Прецизно издигнати каменни стени обрамчваха бреговете на река Сингапур и я насочваха натам, накъдето желаше човекът. Пътеката леко се виеше според течението. Реката беше като метафора на самия Сингапур — чиста, управлявана и строго контролирана.

Когато излязоха от Кларк Кей и се озоваха в намиращия се на запад Робъртсът Кей, магазините се смениха с жилищни блокове. При това хубави, забеляза Куин. Не като държавните сгради, покрай които бяха минали с таксито. Онези изглеждаха претъпкани с хора. Беше влизал в такъв блок при едно от предишните си идвания. Големи

семейства се тъпчеха в двустайни апартаменти, чиято площ понякога не стигаше и за сам човек.

Куин беше влизал и в блокове като тези, покрай които минаваха в момента. Големи апартаменти. Две, може би дори три спални, не изпитваш чувството, че стените те притискат. Тук също живееха семейства, но най-често само с едно или две деца. Доста от апартаментите се заемаха от сам човек. Това бяха жилищата, предпочитани от чужденците. Британци, австралийци, японци, американци, канадци — хора, наети от големите корпорации да помогнат с експертизата си за ускоряване на непрекъснатия сингапурски растеж. Навремето Куин познаваше неколцина, които живееха в този район, но не беше сигурен дали още са тук.

— Приближаваме, нали? — попита Нейт.

Куин кимна.

— Точно както се разбрахме.

— Няма проблем.

Планът беше просто да минат покрай целта си и да направят кръг обратно до Кларк Кей.

Минаха пешеходен мост, чийто дизайн също не бе просто утилитарен. Големи извити тръби създаваха илюзия за огромна клетка около моста. Бяха боядисани в ярки цветове, сякаш излезли от въображението на дете.

Но вниманието на Куин не бе привлечено от моста, а от сградата отпред вдясно.

— Стигнахме — каза той.

Извади от джоба си тънка кутия, която приличаше на смалена версия на пейджър от края на миналия век. Беше проследяващо устройство за мобилни телефони. Орландо го беше програмирала в Сан Франциско спрямо модула, посочен от Марков. Данните на дисплея показваха, че се намират съвсем наблизо.

Куин прибра устройството в джоба си, извади телефона и включи камерата.

— Дай да те снимам.

Нейт направи няколко крачки напред.

— Къде искаш да застана?

— До парапета. Искам да хвана и реката — каза Куин със съвсем нормален тон и се усмихна като добър турист. — Хубава снимка ще се

получи. Можеш да я покажеш на приятелката си, като се приберем.

Нейт зае позиция.

— Така добре ли е?

— Идеално. — Куин насочи апарата към него, премести обектива надясно и снима сградата, която само преди няколко минути представляваше синя точка на компютърната карта.

Всъщност това бяха две отделни сгради, свързани в средата. Първите два етажа бяха общи, но над втория етаж се издигаха две кули с по девет етажа. Самите кули не заемаха цялата площ на втория етаж. Останалата част от него образуваше голяма площадка. Куин различи върховете на няколко чадъра по ръба. Може би имаше дори басейн.

— Готово — каза той и свали камерата.

— Искаш ли и аз да те снимам?

— Може би по-късно. — Куин натисна няколко сензорни бутона и изпрати снимката на Орландо. Прибра телефона в джоба си, извади проследяващото устройство и посочи автомобилния мост, който пресичаше реката непосредствено зад сградата. — Да идем там. После ще тръгнем обратно.

Отново закрачиха. Куин остана до реката, така че Нейт да бъде между него и сградата. Така можеше да я огледа, без да се набива на очи.

— След вечеря искам отново да прегледаш презентацията — каза той, продължаваше да играе ролята си. — Искам да сме сигурни, че всичко е готово за утре.

— Не се безпокой — отвърна Нейт. — Всичко ще бъде наред.

— И прогнозните числа. Трябва да се обадим в Ню Йорк и да проверим дали не са се променили.

— Ще изпратя имейл веднага щом се приберем в хотела.

— Не — каза Куин. — Обади им се.

— В Ню Йорк още спят — отвърна Нейт. — Забрави ли?

Щом се изравниха със сградата, Куин хвърли поглед на устройството. Както и очакваше, бяха се приближили още. После погледът му се зарея към сградата.

— Вярно. Добре, тогава им пусни имейл. Но искам и да им се обадиш, когато в офиса има някого.

— Разбира се. Няма проблем. Нещо друго?

На стената под площадката между кулите имаше табела — син правоъгълник, върху който с жълти букви пишеше „Кейсайд Вилас“.

— Проверил си презентацията, нали?

— Да — отвърна Нейт. — Милион пъти. Защо си толкова напрегнат? Презентацията е убиец.

— Напрегнат съм, защото това може да означава петдесет процента увеличаване на продажбите ни — каза Куин.

Под табелата имаше отворен атриум с височината на първите два етажа, който завършваше със стъклена врата на около шест метра навътре. Оттук не можеше да се каже със сигурност, но Куин предположи, че се наблюдава с камери. Поне така беше при другите подобни сгради, които бе виждал.

— Е, какво искаш да си вземем за вечеря? — попита Нейт.

— Темата ли сменяш?

— Абсолютно. Презентацията е готова. Мен най-много ме безпокои това с какво ще напълня стомаха си.

Пред тях пътеката се раздвояваше. Лявото разклонение тръгваше надолу и минаваше под моста, а дясното заобикаляше „Кейсайд Вилас“ и водеше към улицата. Куин тръгна надясно.

На партерния етаж имаше магазини — хлебарница, пералня, магазин за вино. Нищо необичайно.

Куин погледна нагоре, към западната кула. Нямаше начин да се определи коя точно част от сградата е имал предвид Марков, но без съмнение сигналът идваше отвътре.

До сградата минаваше тясна двулентова улица, а от другата страна имаше хотел.

— Не ми пука какво ще ядем — каза Куин. — Ти избери.

— Едно момиче в бара спомена за някакъв чудесен японски ресторант в центъра.

— Японски? Така и така сме тук, не би ли трябвало да опитаме китайска кухня? Или пък индийска?

Пред главния вход имаше отбивка, която отново се връщаше към улицата. Вратата и тук беше стъклена и водеше към лоби в основата на западната кула. На прозореца до нея беше монтиран пулт за магнитни карти, или нещо подобно. Имаше и голям сензорен бутон. Портиер не се виждаше.

Последното обаче се оказа невярно наблюдение. По-нататък друга стъклена врата водеше към източната кула. До нея имаше помещение със стъклени стени, в което двама души седяха пред редица монитори.

— Готов съм да се връщам — каза Куин. — А ти?

23.

Телефонът иззвъня веднъж.

Два пъти.

Три.

Четири.

Пет.

„Не е прочела съобщението“ — помисли си Куин.

Шест.

Щрак.

Куин почти очакваше да чуе автоматичното съобщение на тайландски, но от другата страна имаше човек.

— Джени?

Мълчание.

— Джени? Куин е.

— Какво се е случило? — Гласът беше тих и забързан, но Куин знаеше, че е тя.

— Много късно прочетох съобщението ти — каза той. — Пропуснах часа за обаждане.

— Не... Стивън... Какво се е случило? — Гласът ѝ бе овладян, не напълно спокоен, но и не извън контрол. Сякаш едва ли не обвиняваше Куин, че е убил приятеля ѝ.

— Не зная точно. Той... той беше мъртъв, преди да разбере, че се е намирал в беда.

— Какво искаш да кажеш?

Куин хвърли поглед към Орландо и Нейт. Бяха се навели до малкото бюро в стаята и наблюдаваха обаждането на компютъра.

— Преди седмица ми беше възложена поръчка — рече Куин. След това ѝ каза колко шокиран е бил, че тялото, което е трябвало да премахне, е на стария му приятел. Не ѝ даде всички подробности, но се надяваше, че е казал достатъчно, за да я убеди, че говори истината.

След като приключи, последва дълго мълчание.

— Онзи, който ти е изпратил тялото, е убиецът — каза тя. — Кой е той?

— Не зная — отвърна той.

— Глупости.

— Джени, наистина не зная. Клиентът бе анонимен. Така стават нещата в този бизнес. — Можеше да й даде името на Албина, но той беше просто посредник и нямаше нищо общо с убийството.

Тя мълча няколко секунди, а когато заговори отново, гласът ѝ трепереше.

— Знаех си. Когато не се върна, разбрах, че нещо не е наред. Просто си помислих... надявах се... О, господи!

Вече не можеше да се сдържа. Изхлипа, после сякаш отдръпна телефона, за да не я чува.

Измина половин минута. Когато заговори отново, вече се беше овладяла.

— Наистина ли си в Сингапур?

— Да.

— Какво правиш там?

— Опитвам се да ти помогна.

— Но аз не съм в Сингапур — каза тя.

Куин погледна към Орландо.

„Още е в КЛ“ — оформиха устните ѝ.

— Да, но Куала Лумпур не е чак толкова далеч — каза той.

— Знаеш къде съм?

— Всичко е наред. Ние сме единствените, които знаем.

— Кои „ние“?

— С мен има още двама души — каза той. — Доверени приятели, с които работя непрекъснато. Няма причина за безпокойство.

— Щом знаеш, че съм в Куала Лумпур — каза тя, този път по-предпазливо, — тогава какво правиш в Сингапур?

— Дойдохме в Сингапур, защото Марков ни изпрати тук.

— Ка... какво? — заекна тя.

— Няма значение — рече Куин. — Виж, ще дойда да те взема. Ще хвана първия сутрешен полет и ще те скрием на безопасно място.

Полетът между Сингапур и Куала Лумпур траеше минути, не часове.

Последва мълчание, а после:

— Не. Аз ще дойда при теб.
— Идеята не е добра — каза Куин. — Шефът ти ще лети насам.
Най-добре е да не си тук.
— Знаеш ли кога ще пристигне?
Куин стрелна с поглед Орландо.
— Утре, около полунощ — прошепна тя.
— Утре — повтори Куин в телефона. — Късно.
— Ще ти пратя съобщение, когато дойда — каза Джени.
Куин стисна телефона.
— Не. Стой там. Тук не е безопасно.
Но връзката беше прекъснала.

— В Куала Лумпур е — каза Орландо. — Но се движи.
Проследяващият софтуер продължаваше да работи и синята точка примигваше около площад „Мердека“ в столицата на Малайзия.
— Трябваше да я убедя да остане там и да ни изчака — рече Куин. Стоеше до дивана. Не крачеше напред-назад, но и не го свърташе на едно място.
— И как точно би я убедил? — попита Нейт.
— Като че ли изгаряше от нетърпение да дойде — отбеляза Орландо.
— Тук е най-неподходящото място за нея. Щом Гереро идва в Сингапур, хората му също ще дойдат. — Куин заобиколи дивана. — Когато Джени пристигне, трябва да я намерим и да я скрием на сигурно място. Ако хората на Гереро дори заподозрат, че е тук, ще я открият.
— Ще оставя проследяващата програма да работи — каза Орландо. — Ако включи телефона си, ще разбере на секундата.
— Добре — рече Куин. — Дръж отворен и форума, в случай че изпрати съобщение. Утре ще уредя място, където да я скрием.
— Защо не тук? — попита Нейт.
— Твърде многолюдно е — отвърна Орландо.
— Утре се очертава натоварен ден — отбеляза Нейт и се надигна от стола си. — Аз си лягам. Ще се видим сутринта.
— Чакай — спря го Куин. — Имаме още работа.

— Минава полунощ — възрази Нейт. — Не може ли да почака до сутринта?

Куин само го изглежда.

— Знам какво си мислиш — каза му Орландо. — Но идеята не е добра.

Куин се обърна към нея.

— Не мисля, че имаме избор. Марков е умрял, опитвайки се да ни каже това.

— Може да е капан. Да си се замислял за това? — рече тя. — Възможно е някой друг да е написал номера на модула.

— Но ако го е направил Марков, не мога да го игнорирам.

— Извинете — обади се Нейт. — Какво по-точно ще правим?

— Тъмни дрехи — каза му Куин. — И след десет минути те искам в лобито.

След като се преоблече, Куин се върна в дневната. Носеше раница с нещата, които щяха да му потрябват. Със задоволство откри, че там е само Орландо. Тя още седеше на бюрото, но не изглеждаше особено щастлива.

— Ще ни трябват средства за комуникация — каза Куин.

Тя посочи раницата си, която лежеше на пода, недалеч от бюрото. Куин намери вътре три кутийки, които приличаха на MP3 плейъри. Лесно можеха да минат за подаръци пред всеки митнически служител, но в действителност бяха радиостанции. Взе две — една за себе си и една за Нейт.

— Има ли нещо? — попита той и надникна към компютъра над рамото ѝ.

— Не. Телефонът на Джени още е изключен. — Тя го погледна. — Може би е по-добре да дойда с вас.

— Трябва да останеш тук, в случай че Джени се опита отново да се свърже с нас.

— Сякаш е много вероятно да стане — кисело отбеляза Орландо.

Куин погледна към компютъра.

— Няма да е зле да опиташ да разбереш къде ще отседне конгресменът. И да поразровиш за онова LP.

— Вече съм се погрижила за Гереро.

Куин се усмихна. Не беше изненадан.

— Има резервации в два хотела — каза тя.

— Някой май го тресе параноята. В кои?

— „Шератон“ и, разбира се, „Рафълс“.

„Рафълс“ беше най-прочутият хотел в Сингапур и един от най-прочутите в целия свят. Огромен и луксозен, той бе сред емблемите на острова вече повече от век. Именно в един от баровете му — в Дългия бар — е бил изобретен сингапурският слинг^[1].

— Ще отседне в „Рафълс“ — каза Куин.

— И аз така мисля. — Орландо чукна няколко клавиша, спря и го погледна отново. — Наистина ли смяташ, че е добра идея да ходите там?

— Сега ще е тихо. По-лесно ще огледаме.

— Нямаш представа на какво ще попаднеш. Може изобщо да не успееш да се добереш до сигнала.

— Марков неслучайно ни е насочил към сградата. Само ще проуча терена.

Орландо се обърна към екрана.

— Наистина не бива да ходиш.

— А ти трябва да си починеш — рече й той. — Ставаш раздразнителна.

Тя се намръщи, но премълча.

— Щеше да е мило от твоя страна да предложиш да ме изчакаш, но не е необходимо — каза той.

— Само не прави нещо свръхглупаво, ясно?

Три сутринта.

Улиците около сградата бяха абсолютно пуси. Единствената жива душа бе мъжът от охраната в стъклената стая при входа. Беше сам, но това не означаваше, че няма и други. Куин предположи, че има най-малко още един, който прави обиколки. За всеки случай трябваше да приеме, че са двама — по един за всяка кула.

Осветлението на сградата беше добре замислено. Осветяваше изискано фасадата, но в същото време не оставяше тъмни ъгълчета, в които да се скриеш. А входната врата, както и можеше да се очаква, бе най-добре осветена.

— Тук е идеално — каза той.

Двамата с Нейт стояха от другата страна на улицата, до далечния ъгъл на съседния хотел. От позицията им се откриваше чудесен изглед към стъклената стая на охраната и входовете на двете кули.

Куин погледна проследяващото устройство.

— Сигналът още е силен — каза той.

— Това е добре — обади се Нейт.

Куин извади малка кутийка от раницата си. В нея имаше нещо като сгъваем театрален бинокъл. Макар да имаше същото предназначение, този бинокъл имаше една уникална характеристика. Нощно виждане. Не вършеше много работа в театъра, но беше идеален за целите им. Куин го подаде на Нейт.

— Ако пазачът мръдне, кажи ми.

— Всеки път ли? — попита Нейт.

— Всеки.

Куин беше прибрал жицата на радиото под ризата си, взе люлеещата се слушалка и я пхна в лявото си ухо.

— Проба, проба — каза той, за да се увери, че закрепеният за слушалката микрофон работи.

— Чувам те. — Гласът на Нейт прозвуча и през слушалката. — Какво да кажа, ако трябва да се чупиш оттам?

Куин погледна чирака си.

— „Чупката“ ще свърши работа.

— Ясно — рече Нейт. — Е, късмет.

Куин му се усмихна и тръгна.

Промъкна се покрай стената и отново се озова на алеята до реката. Подобно на фасадата, гърбът на сградата също бе добре осветен. Само че тук лампите не осветяваха толкова голяма площ, а още по-важното бе, че нямаше постоянен пост на охраната. Имаше обаче две камери, които покриваха голяма част от пространството, в това число и централния вход.

Покрай стените отляво и отдясно на входа имаше колони с диаметър шейсетина сантиметра, които образуваха тесен портик с по-скоро декоративни, отколкото практични цели. Над тях вторият етаж представляваше серия фалшиви прозорци, образуващи ниши и покрити с нещо като мрежа. А отгоре беше площадката. Тя бе основната му цел.

Куин беше решил, че именно от площадката може да влезе най-лесно в сградата. Най-големият проблем беше да стигне до нея, без да бъде забелязан. След като изучи снимките, които бяха направили през деня, откри тясно местенце извън обхвата на камерите. Намираше се недалеч от югоизточния ъгъл.

Не беше най-добрата възможност, но щеше да свърши работа.

Докато се връщаха към хотела, бяха спрели при един малък семеен магазин тип „Направи си сам“ край Китайския квартал. Беше претъпкан с кухненски принадлежности, почистващи пособия, джунджурии и инструменти. Беше от онези места, в които, ако не видиш онова, което ти трябва, е достатъчно само да попиташ. Каквото и да търсиш, ще ти го намерят.

Без чужда помощ Куин бе открил ръкавици с гумен релеф и яко въже. В хотела отрязва шест метра от въжето и завърза за единия му край тънка корда.

Сега застана пред една от колоните при стената и прокара свободния край на кордата през гайка на колана си. Щеше да му послужи като осигуровка, когато му се наложи да пусне въжето. Преметна въжето около колоната, уви краищата му около ръцете си и дръпна, за да изпита здравината му.

След като се увери, че всичко е наред, се огледа и започна да се катери. Въжето го държеше на място, докато движеше краката си и се набираще нагоре. За по-малко от половин минута стигна върха на колоната. Опря крака на ръба и ги сви така, че коленете докоснаха гърдите му.

Синхронът при следващия му ход беше жизненоважен. Пусна въжето, отгласна се с крака и сграбчи парапета на прозореца на втория етаж. Чу се тихо тупване, когато въжето удари колоната, но то остана да виси завързано за кордата и не падна на земята.

Куин се набра на ръце. Когато бе достатъчно високо, залюля левия си крак като махало и петата му докосна парапета.

— Има ли движение? — изпъшка той. Предполагаше, че още е извън обхвата на камерите, но не беше съвсем сигурен.

— Никакво — отвърна Нейт в ухото му. — Онзи дори не гледа екраните.

Явно работата на охранителите на сградата не беше от най-рискованите. Самият факт, че бяха пред очите на всички, бе достатъчен

да обезкуражи повечето потенциални причинители на неприятности. Охранителите явно осъзнаваха това и бяха станали небрежни.

Щом качи и двата си крака на перваза, Куин се премести и клекна. Бързо се огледа, за да прецени възможностите си. Горният ръб на стената бе на около метър над него. Можеше да скочи, но при пропуск щеше да полети надолу и да се стовари върху бетонната алея.

Пое дълбоко дъх и без да се замисля, се хвърли нагоре с вдигнати ръце. Ръбът беше заоблен, а повърхността — гладко полирана. Пръстите му се плъзнаха, преди гуменият релеф на ръкавиците да зацепи. Знаеше, че може да се задържи само няколко мига в това положение, затова залюля десния си крак като махало и го преметна през ръба.

Претърколи се на дясната си страна и пое дълбоко дъх.

— Добре ли си? — попита Нейт.

— Нищо ми няма. Намирам се на терасата. Какво става долу?

— Все същото.

— Добре.

Обърна се по корем, но продължи да лежи. Както и подозираше, покривът бе замислен като голяма тераса за жителите. Дори в тъмното приличаше на някакъв скъп курорт. Намираше се до източната кула. Пред него имаше голям плувен басейн. Лампите по дъното правеха водата малко зловеща и същевременно приканваща. Около басейна имаше няколко шезлонга, подредени за следващия ден.

Нататък терасата продължаваше към другата кула, но там имаше големи растения в саксии, които закриваха гледката.

Погледна към източната кула и забеляза, че само в два от апартаментите свети. Намираха се в горната част и бяха със спуснати завеси. Всъщност повечето прозорци на източната кула бяха със спуснати завеси. През деня всеки, който погледнеше през тях, лесно щеше да го забележи. Но в този час никой не проявяваше интерес към света навън.

Куин се смъкна безшумно от парапета на терасата. Приведе се, закрепил въжето и извадил проследяващото устройство. Тук сигналът определено бе по-силен, отколкото на улицата. Маякът на Марков трябваше да е някъде вътре.

Тръгна покрай басейна към източната кула. Нужни му бяха секунди, за да намери стъклената врата. Както и предполагаше, тук

също имаше камера, насочена към входа. Вътре различни вратите на два апартамента и на асансьор отляво.

Сигналът се беше засилил с няколко пункта, но още не бе достигнал 1,00. Ако маякът се намираше в източната кула, стойността щеше да е по-висока.

Промъкна се бързо покрай камерата и продължи към следващата кула.

От западната страна нямаше басейн. Тук сградата бе по-близо до реката и терасата бе значително по-тясна. Архитектът бе предпочел да създаде няколко оградени места за един-двама души с помощта на ниски стени и саксии с големи храсти. Идеално, ако искаш да останеш известно време сам под слънцето.

Западната кула беше почти огледален образ на източната. Входът изглеждаше по същия начин. Камерата — също. Фоайето зад вратата бе като предишното, но с огледално разположение.

Все пак имаше две забележими разлики. Апартаментите на нивото на терасата имаха малки дворчета, излизащи на терасата и оградени с висока до кръста стена. Доколкото можеше да прецени, не се следяха от камери.

Другата разлика бе, че силата на сигнала бе достигнала 0,9900. Най-високата стойност до момента.

Май западната кула се оформяше като победител.

Куин тъкмо се канеше да огледа по-внимателно дворчетата, когато телефонът в джоба му завибрира. Извади го и погледна дисплея. Орландо.

— По дяволите — изруга Куин. Ако беше някой друг, просто нямаше да вдигне.

— Какво има? — попита Нейт.

— Нищо. Отваряй си очите. Изключвам се за момент.

Свали слушалката и прие обаждането.

— Момент — прошепна и се отдалечи от кулата до едно от оградените места до стената. Приклепна, за да се скрие, и приближи телефона до ухото си.

— Времето не е подходящо — прошепна Куин.

— Вътре ли си вече?

— Работя по въпроса.

— Никой ли не те видя?

— Планът е да не ме видят.

— Аха. Просто си помислих, че тъй като нямаш представа какво търсиш, вече може да си оплескал нещата.

— Благодаря за доверието, но в момента нямам време за спорове кой е по-по-най.

— Опитай апартаменти нула четири двайсет и едно и нула пет двайсет и едно. В западната кула.

— Какво?

— Нула четири двайсет и едно и нула пет двайсет и едно — повтори тя. — В западната кула. Проблем с връзката ли има?

— Защо точно там?

Почти чу усмивката ѝ.

— Помислих си, че ще бъде по-лесно, ако знаеш къде отиваш, така че поразрових малко и намерих списък на живеещите в сградата.

— Но защо тъкмо тези два?

— Всички апартаменти са наети от частни лица или фирми. Всички са легитимни. Всички, с изключение на собствениците на тези два апартамента. Те принадлежат на различни фирми. Шантавото е, че и двете не съществуват. А още по-любопитното е, че апартаментите се намират един под друг.

— Това не означава задължително, че Марков е имал предвид някой от тях.

— Успя ли да провериш силата на сигнала? — попита тя.

Куин замълча за момент.

— Идва от западната кула.

— Е, добре тогава. Моята работа е приключена — рече Орландо.

[1] Коктейл от джин, шери, коантро, бенедиктин, сироп от нар, ананасов сок, лимон и сода. — Б.пр. ↑

24.

— Влизам — каза Куин, след като си сложи слушалката.

— Сигурен ли си? — попита Нейт.

— Да. Стой на мястото си и наблюдавай охраната.

— Дадено.

Куин се върна през лабиринта от растения до основната пътека. От другата ѝ страна бе частното дворче на най-близкия до главния вход апартамент. Сивата каменна стена ограждаше площ пет на шест метра. Отляво имаше масичка и столове от ковано желязо. От дупката в средата на масичката стърчеше тъмносин чадър. Покрай една от стените имаше няколко малки саксии с цветя. В отсрещния край имаше плъзгаща се стъклена врата, чиито щори бяха спуснати наполовина.

Апартаментът беше тъмен, но Куин различи нещо като диван и игрална конзола. По-нататък всичко се губеше в мрака.

Беше сигурен, че може да влезе, но имаше два проблема. Първият и най-очевидният беше, че собственикът може да си е у дома. Вторият беше близостта на апартамента до охранителната камера. Достатъчни поводи да продължи нататък.

Тръгна наляво до второто дворче. Отново мебели, този път от дърво. Имаше дори шезлонг като онези при басейна. Обитателят на апартамента обаче не си падаше по градинарство. Тук нямаше растения и цветя — само мебели и малка скара хибачи, прибрана под навеса до вратата. Щорите и тук не бяха напълно спуснати, но от този ъгъл светлината отвън не проникваше в апартамента и затова Куин не можа да различи почти нищо зад стъклото. Все пак остана с впечатление, че обитателят на жилището не е голям любител на стоенето на открито и рядко използва своята част от терасата.

Двор номер три приличаше на първия. Мебели и растения. Този път зад стъклената врата имаше спусната завеса.

Куин погледна назад към второто дворче. Върна се при него, огледа се и прескочи стената.

Спря за секунда, за да види дали няма да има някаква реакция отвътре. Нищо.

— Проверка — каза той.

— Без промяна — отвърна Нейт.

Куин огледа отново дворчето, за да се увери, че не е пропуснал нищо, след това извади телефона си. Активира камерата и включи термичния сензор на максимална мощност. Образът потъмня. Куин вдигна ръка пред обектива и видя яркобяла длан и пръсти на екрана.

Насочи камерата към апартамента. Екранът си остана тъмен. Сензорът имаше обхват тридесет метра, така че или жилището бе много по-голямо, отколкото си представяше, или в него нямаше никого.

„Избирам второто“ — помисли си Куин.

— Трябва ми отвличане на вниманието.

Намираще се в апартамента, до входната врата в дневната. Беше сменил ръкавиците си за катерене с латексови и беше отключил вратата. Сега му оставаше само да я отвори и да излезе в общия коридор, но нямаше представа дали в него има камери.

— За колко време? — попита Нейт.

— Най-малко петнайсет секунди. По-добре трийсет.

Куин чу как микрофонът на Нейт докосна нещо.

— Добре — каза чиракът. — Изчакай минутка. Ще ти дам знак.

Куин замръзна с ръка на дръжката. С другата си ръка придържаше вратата затворена. Ако Нейт успееше да откъсне вниманието на охраната от екраните за няколко секунди, щеше да намери стълбите и да се изкачи на четвъртия етаж.

— Готов? — попита Нейт.

— Да.

Последва пауза, после се чу някакъв приглушен удар.

— Давай — каза Нейт.

Куин отвори вратата и се втурна към фойето на третия етаж. Даде си дванадесет секунди да намери стълбите и да изчезне по тях.

От отсрещната страна на коридора се виждаха вратите на другите апартаменти. Вдясно коридорът завършваше с малко фойе, където се намираха асансьорите.

Къде са стълбите, по дяволите?

Погледна наляво. Нищо. Вдясно видя врата, различна от тези на апартаментите.

Метална, без ключалки.

Изтича към нея и я отвори.

Беше на половината път до четвъртия етаж, когато си позволи да се отпусне за момент.

— Какво става? — попита той.

— Май малко прекалих — отвърна Нейт.

— Какво направи? — попита Куин. Стигна площадката на четвъртия етаж и спря до вратата.

— Реших да хвърля нещо по прозореца на стаята на охраната. Нали се сещаш, да ги постресна малко.

Хубав план. Стаята беше *цялата* от стъкло. Нищо не пречеше някои закъснели тийнейджъри да решат да се позабавляват.

— И?

— Ами... май спугах прозореца — рече Нейт. — Между другото пазачите са трима. Онзи в стаята едва не тупна на пода, когато камъкът улучи стъклото. Изтича навън, после извика другите двама.

— И сега къде са?

— Всички са отвън. Изглеждат доста ядосани. Особено първият.

— Никой ли не следи мониторите?

— Никой.

Куин се усмихна.

— Добра работа.

Реши най-напред да опита 04–21. Извади отново телефона си и сканира коридора зад вратата за източници на топлина. Единственото, което засече, бяха разположени на равни разстояния бели точки. Осветлението.

Отвори вратата и пристъпи на четвъртия етаж. Фоайето бе почти същото като на третия, само че тук нямаше стъклена врата от другата му страна. И доколкото можеше да прецени, липсваха камери.

Тръгна по коридора и спря, когато стигна до 04–20. Бърза справка с проследяващото устройство показва, че силата на сигнала е достигнала 0,9989. Това означаваше, че се намира на около шест метра от източника му.

Позволи си да се усмихне криво и поклати глава. Орландо се беше оказала права и по всичко личеше, че няма да му позволи да забрави този факт.

Вратата на апартамент 04–21 се намираше на по-малко от пет метра от него. Повечето хора биха си помислили, че е напълно идентична с останалите. Опитното око на Куин обаче видя една крещяща разлика.

Не на самата врата, а на стената от другата страна. Директно срещу входа, на нивото на очите, имаше метален аплик с букет орхидеи. Пасваше добре с дизайна на сградата. Другите аплици по стените обаче имаха лампи. Този бе единственият с цветя.

Бързо прехвърли възможностите. Сензор, камера, аларма. Всяко от тези устройства можеше да е скрито там. Знаеше, че трябва да е нещо такова. Апликът в никакъв случай не беше безобиден.

Имаше бърз начин да провери. Насочи обектива на камерата към аплика. Тъй като в него нямаше лампа, трябваше да получи черен екран или най-много остатъчна топлина от умиращите цветя.

Но докато цветята бяха почти черни, при основата на аплика имаше малка сива точка, издаваща източник на енергия.

Превключи на нормална камера и увеличи образа. В основата като че ли имаше малка дупка, насочена към вратата на 04–21. От този ъгъл не се виждаше добре, така че не можеше да е сигурен.

Преди да заеме по-добра позиция, превключи отново на топлинен режим и насочи камерата към вратата на апартамента. Екранът стана почти черен. Имаше само един сивкав намек за топлина с размерите на топка за бейзбол — може би забравена лампа или малко електронно устройство.

Направи две бързи снимки, в случай че е пропуснал нещо, което Орландо ще може да засече с компютъра си, премести камерата наляво и сканира останалата част от апартамента. Отново тъмнина, този път пълна. Нямаше никакви топлинни сигнатури. Странно, помисли си той. Би трябвало да има и други източници. Направи още една снимка и прибра телефона.

— Докладвай.

— Още са отвън — каза Нейт. — Единият говори по телефона.

— Ако дойде полиция, скрий се, но остани в обхват.

— Добре.

Куин се запромъква покрай стената към аплика. Когато стигна на няколко стъпки от него, приклепна и пропълзля надолу.

При основата определено имаше дупка — малка и кръгла, не по-голяма от гумичка на молив. Беше направена така, че да прилича на гнездо за отвертка, но всъщност представляваше съвсем друго. От този ъгъл Куин видя отразена от стъкло светлина.

Леща.

Затърси из джобовете си нещо, което да пъхне в отвора. Листче хартия щеше да свърши идеална работа, но не откри нищо. Огледа набързо пода, но той бе абсолютно чист.

Отново се обърна към отвора и забеляза орхидеите на сантиметри над него. Усмихна се, протегна ръка и внимателно откъсна две листенца от най-близкото цвете.

Поколеба се за миг. Беше стигнал до момента, в който трябваше да реши дали да продължи, или да се махне. Беше прекарал в сградата повече време от планираното, но знаеше, че не може да си тръгне, без да е видял какво има от другата страна на тази врата. Ако това беше мястото, към което сочеше Марков — а според сигнала бе точно така — той трябваше да го провери.

Нави едното листенце на тръбичка и просто го пъхна в дупката, като прегъна края, за да блокира напълно лещата.

— Един от пазачите влиза вътре — обади се Нейт.

— В стаята на охраната ли? — попита Куин.

— Не. Тръгна към западната кула.

Куин се намръщи.

— Бърза ли?

— Не. Май продължава с обиколката си.

— Добре — каза Куин. Кулата имаше единадесет етажа. Можеше да измине половин час, преди охранителят да стигне до четвъртия.

Погледна часовника си. От закриването на лещата бяха изминали тридесет секунди. Засега не се беше случило нищо.

Изчака още тридесет секунди и пристъпи до вратата. Огледа внимателно рамката за евентуални охранителни устройства, но не откри нищо.

Насочи вниманието си към ключалките.

Бяха две — с топка и дръжка. Изглеждаха здрави и нови. Извади шперца и приклепна, за да разгледа по-добре. Пъхна инструмента в

ключалката на топката. Лостът влезе половин сантиметър и спря. Опита се да го размърда, но не успя.

— Какво става, по дяволите? — промърмори той и остави инструментите на пода. Извади фенерчето и насочи лъча към ключалката. Оказа се, че не е никаква ключалка, а имитация.

Насочи светлината към другата ключалка. Същата история.

— Мамка му — изруга Куин.

— Какво има? — попита Нейт.

— Не сега — отвърна Куин, докато прибираше шперца.

Опря длан на вратата и леко натисна. Не беше от дърво. Изобщо не поддаваше.

Докато преценяваше възможностите си, от лявата му страна, зад завоя на коридора, се чу приглушен звън. Асансьорът.

Куин погледна надясно. Коридорът продължаваше дванайсетина метра и завиваше. Може би зад ъгъла имаше друго стълбище. Нямаше начин да стигне до първото незабелязан.

Чу как вратата на асансьора се отвори. В коридора отекнаха стъпки. Независимо дали беше пазачът, или някой друг, трябваше да се скрие.

Тръгна надясно колкото се може по-бързо и тихо. Когато стигна ъгъла, видя зейнала врата в края на коридора.

Тръгна натам. Помещението бе неосветено, но не напълно тъмно. Различи шахта за боклук и два автомата за продажба на дребни стоки. Без да губи време за подробно оглеждане, той се пхна между единия автомат и стената. Не успя да се скрие идеално, но повече не можеше да направи.

В продължение на няколко минути не се чуваше нищо, после стъпките прозвучаха отново — охранителят приближаваше сервизното помещение. Куин се напрегна и се приготви за действие.

Стъпките се чуваха все по-близо и по-близо, докато не се озоваха до входа. Там спряха.

„Продължавай по пътя си, приятел“ — помисли си Куин.

Лъчът на фенера се стрелна в помещението. Премести се наляво, надясно и отново наляво. После бързо угасна и стъпките в коридора се отдалечиха.

Петнадесет минути по-късно Куин и Нейт се срещнаха на алеята покрай реката. На излизане Куин беше махнал листенцето от камерата и напусна сградата, без да оставя следа.

— Какво откри? — попита Нейт.

— Неприятности, предполагам — отвърна Куин.

— От кой вид?

Добър въпрос. За съжаление не разполагаше с отговор.

25.

Нощта беше кратка. Куин се озова в леглото си малко след пет сутринта.

Три часа по-късно рязко отвори очи и тялото му се напрегна, когато някой го разтърси да се събуди.

— Аз съм — рече Орландо. Седеше на края на леглото му със сериозно изражение.

— Какво има? — попита той и се надигна.

— Искам да видиш нещо.

— Какво?

Тя стана.

— На компютъра е.

Куин я изгледа как излиза от стаята, въздъхна и стана. Навлече джинси и тениска и отиде бос в съседната стая.

Орландо седеше на бюрото пред компютъра. Беше сама. Нейт сигурно още спеше в стаята си.

Куин отиде до нея и каза:

— Добре. Покажи ми.

Тя бутна лаптопа и наклони екрана му, за да се вижда по-добре. Браузърът показваше страница от „Вашингтон Поуст“.

БИВШ СЛУЖИТЕЛ НА ЦРУ В КРИТИЧНО СЪСТОЯНИЕ

Фредериксбърг, Вирджиния — Дерек Блекмор бе открит вчера следобед в безсъзнание в антрето на дома си извън Фредериксбърг, Вирджиния. Г-н Блекмор, бивш служител на Централното разузнавателно управление, имал множество натъртвания и счупвания, когато бил открит от един от съседите му.

„Бил е жестоко пребит — каза детектив Скот Гист. — Най-вероятно е оставен да умре. Извадил е късмет, че

някой го е намерил. В тежко състояние е, но е жив.“

На въпроса какъв може да е мотивът за нападението Гист отвърна: „Засега работим по версия за грабеж, но ще разследваме и други предположения“.

По-нататък статията описваше по-подробно събитието. Немало свидетели, никой нищо не чул.

— Това последният брой ли е?

— Последният брой онлайн — отвърна Орландо. — Обадих се тук-там. Жив е, но само толкова. Не дават гаранции, че ще оцелее. Освен това открих, че не е било грабеж. Нищо не е откраднато от дома му.

— Крадци не биха го пребили така — каза Куин. — Щели са просто да го убият или да го проснат в безсъзнание. Това е било мъчение.

Тя го погледна.

— Мислиш ли, че са същите хора, които търсят Джени?

— Не зная — отвърна Куин.

Имаше и друг въпрос, който остана неизказан. Той ли ги бе завел до Блекмор?

Орландо явно четеше мислите му.

— Може да са стигнали до него по всякакъв начин. Ти не си единственият, който е знаел, че е свързан с Марков. Логично е да отидат при него.

— Да — каза Куин. Но не можеше да повярва на това.

— Има и още нещо — рече тя.

— Какво?

— LP.

— Да не би да си разбрала какво е?

— Знам само, че уплаши някои хора. Никой на нашето ниво не знаеше за какво говоря, но някои по-нависоко знаеха. Не си признаха, но си личеше.

— Казаха ли нещо?

Тя поклати глава.

— Не. Но ми хрумна друго. Щом знаят, може би и Питър е наясно.

Куин се замисли за момент.

— Той сигурно също няма да ми каже.

— Все пак си заслужава да опиташ — каза тя. — Сигурно още е на работа.

Куин погледна часовника си — 8:35. Дванадесетте часа разлика означаваше, че в Ню Йорк е 20:35. От опит знаеше, че Питър рядко напуска офиса си преди десет вечерта.

— И дума да не става за промяна на уговорката — заяви Питър веднага щом разбра кой го търси.

— Не се обаждам да променям уговорки — каза му Куин. — Имам един въпрос.

— Добре, питай.

— Питър, някога да си чувал инициалите LP?

Мълчание.

— Знаеш ли какво означават? — попита Куин.

— Къде чу това? — Думите на Питър бяха премерени и тихи.

— Бяха в едно съобщение. Но не зная какво означават.

— Не ти трябва да знаеш...

— Трябва ми — каза Куин. — Ако можеш...

— Не — излая Питър. — Зарежи тая работа.

— Не мога. Важно е.

— Ще ти се обадя по-късно.

— Питър, трябва...

— След пет минути.

Линията прекъсна.

— Какво има? — попита Орландо.

— Знае нещо, но не иска да ми каже.

— И затова затвори?

Куин се намръщи.

— Каза, че ще ми се обади след пет минути.

Спогледаха се. Не беше нужно да казват на глас онова, което и двамата знаеха. Закачаха мълчаливо секундите да се извлачат една след друга.

Минаха почти пет минути, когато телефонът иззвъня.

Куин отговори незабавно.

— Да?

— Къде чу това? — попита Питър.

Звукът беше променен. Не толкова гласът на Питър, колкото фонът около него. Преди това бе тихо, сякаш се намираше на закрито, а сега Куин чуваше и други звуци в далечината. Те потвърждаваха онова, което вече знаеха. Питър бе излязъл от офиса и вероятно използваше личния си криптиран мобилен телефон, за да му се обади.

— Казах ти, беше в едно съобщение — отговори Куин.

— Какво съобщение?

— Наистина ли е толкова важно?

— Господи, Куин. Кажи ми откъде, по дяволите, си чул за LP.

Куин се поколеба, накрая отвърна:

— Марков.

— Марков? — Питър замълча за момент. — Марков от ЦРУ?

— Да.

— Защо му е да споменава за LP? — попита Питър. — Той е извън играта, нали?

— Мъртъв е.

Питър млъкна.

— Мисля, че тези инициали, каквото и да означават, имат нещо общо със смъртта му — каза Куин.

— И какво, ако имат?

— За мен е важно.

Питър помълча малко.

— Защо?

— Защото Марков ми беше приятел. Защото мисля, че те са го убили. И ако е така, пак те се опитват да убият приятелката му. Няма да позволя това да се случи.

— Не искаш да се изправяш срещу тези типове, повярвай ми.

— Кой са те?

Отново мълчание.

— Не зная точно — най-сетне рече Питър. — Да кажем, че искат нещата да вървят по техния начин и се опитват да управляват отвътре.

— Какво имаш предвид? Какво се опитват да управляват?

— В крайна сметка ли? Всичко.

— Значи са някаква организация? — попита Куин.

— Мисля, че можеш да ги наречеш и така.

— Кой е главният?

— Никой не знае. Няма работен списък на евентуални членове. Може да бъде всеки.

— Какво означава това LP?

— Знаем само, че са известни като LP — каза Питър. — Какво означава... кой знае? Най-вероятно няма значение.

Куин се замисли за момент.

— Защо излезе от офиса си, за да ми се обадиш? Мислиш, че имат свои хора при теб ли?

Усети колебанието му.

— Не ми се вярва — каза Питър. — Но не е необходимо да се рискува. Виж, Куин. Вече ти казах повече, отколкото трябваше. Така че ме чуй — ако мислиш, че LP имат пръст във всичко това, най-добре да не се пречкаш. Повярвай ми.

Куин понечи да зададе още един въпрос, но Питър прекъсна връзката.

Орландо го гледаше как оставя телефона.

— Какво ти каза?

— Уплашен е почти колкото Блекмор — отвърна Куин и й преразказа разговора.

— Можеше да ти помогне малко повече — отбеляза Орландо.

— Определено — съгласи се Куин. — Не е кой знае какво. Всъщност ми каза просто да се откажа.

— Искаш ли да го направиш?

Куин я изгледа намръщен.

— Нямам спомен да съм следвал съветите на Питър.

Макар да се намираше в състояние на непрекъснато обновление, Сингапур не се бе променил много за осемнадесетте месеца, изминали от предишното идване на Куин. Тогава посещението му беше свързано с работа, която така и не се състоя — ситуация, която се получаваше в една трета от случаите. Отиваше на място преди самото действие и ако нещата се оплескваха, се заемаше да оправи кашата. Понякога обаче всичко минаваше както трябва и той получаваше екскурзия с покриване на всички разходи плюс тарифата в банковата си сметка само задето се е помотал наоколо.

При последното си идване тук беше прекарал повече време в книжарница „Кинокуния“ на Булеварда на орхидеите, отколкото в обсъждане на работа с клиента си. И накрая му беше казано: „Благодарим ви. Ще ви се обадим, когато се появи нещо друго“. Макар че нямаше нищо против печеленето на пари, без да си мръднеш пръста, Куин предпочиташе действието. В края на краищата тъкмо за това беше обучен. Мразеше да се подготвя психически за нещо, а то да не се случва.

Разбира се, всяка ситуация предлагаше възможности и макар и да прекара доста време сред лавиците книги, Куин не пропусна да задълбочи познанията си за острова и да заздравя връзките си с някои местни таланти, с които се бе запознал през годините. Човек никога не знае дали подобни неща няма да се окажат добра инвестиция.

Като тази сутрин.

Куин и Нейт взеха такси от хотела до западния край на Булеварда на орхидеите и слязоха пред универсалния магазин „Орчард Пойнт“.

Булевардът на орхидеите бе сингапурският Шанз Елизе. Тук господстващата религия бе пазаруването — универсални магазини, молове, бутици, скъпи ресторанти, заведения за бързо хранене. Можеше да намериш места, предназначени за всякакви вкусове и възможности.

— Насам — каза Куин и посочи надясно към една малка странична уличка до търговския комплекс.

„Орчард Пойнт“ бе многоетажен център с множество магазини, предлагащи всякакви отстъпки и изгодни предложения. На първия етаж в малките магазинчета се влизаше направо от тротоара. Имаше шивашки ателиета, магазини за куфари, камери и обувки. И макар невинаги да бяха обект на пазарлък, цените не се криеха. Често собственикът или някой от подчинените му стоеше пред входа и канеше потенциалните клиенти да влязат.

Куин поведе Нейт към широко стълбище при централната част на мола и се качи на втория етаж. По американските стандарти проходите бяха тесни за търговски център — в тях можеха да се разминат пет-шест души. От двете страни имаше магазини, подобни на онези долу.

Недалеч от дъното на сградата, където коридорът завиваше под прав ъгъл надясно, намериха магазин за дрехи. Над входа имаше

табела: Фино облекло „Не Вин“.

Самият магазин беше съвсем малък, около шест на шест метра. Покрай стените отляво и отдясно се издигаха рафтове, които приличаха на поставени едно над друго легла. До входа стоеше манекен, облечен във великолепна рокля от червена коприна.

— Чакай тук — каза Куин.

— Търсиш си нови парцалки ли? — попита го Нейт.

Куин дори не си направи труда да го погледне, а влезе вътре.

Две добре облечени жени малко над двайсетте разговаряха с по-възрастен мъж — собственика на магазина. Едното момиче приличаше на чиста китайка, но другото определено беше със смесена кръв. Куин се отдръпна встрани и се престори, че разглежда дрехите по рафтовете.

— Ще бъде ли готова до четвъртък? — попита второто момиче. Акцентът ѝ бе смес от британски, австралийски и китайски.

— Разбира се. Няма проблем — отвърна мъжът. Неговият акцент бе по-силен. Английският определено не беше майчиният му език.

— И няма да вдигнете допълнително цената, нали? — попита момичето. — Както стана с нея миналия път.

Възрастният мъж се усмихна.

— Разбира се, че не. Няма причина.

Момичетата се спогледаха доволни.

— Добре тогава. Ще дойдем в четвъртък.

На излизане забелязаха стоящия до вратата Нейт и му се усмихнаха свенливо. Китайката първа отмести очи, но приятелката ѝ задържа поглед малко по-дълго върху него. На Куин му се стори, че и чиракът му се заглежда в нея.

— Извинете — ненужно каза момичето, докато минаваше покрай Нейт.

Куин се ухили и отиде при собственика на магазина. Старецът не беше помръднал. Пресилената усмивка, с която бе дарил момичетата, си оставаше на лицето му, докато ги гледаше как излизат.

— Идете си го начукайте, дами. Ще се видим в четвъртък — тихо и дружелюбно каза той след тях. След малко заряза усмивката и погледна към Куин. — Проклети СПМ — каза старецът и тръгна към дъното на магазина.

Куин не сдържа усмивката си. СПМ бе съкращение от „саронг парти момиче“ и се отнасяше за млади сингапурки, които излизаха по

танци и клубове с желанието да си намерят бели съпрузи.

Старият Не Вин беше избягал от Бирма през 1989 г., когато бил заподозрян в организиране на няколко демонстрации в подкрепа на демокрацията. Навремето бе споделил с Куин, че ако беше останал, сигурно отдавна е щял да бъде покойник. В това отношение извадил късмет. Проклятието му обаче бе името му.

Имаше и един много по-прочут Не Вин — генерал, извършил военен преврат в Бирма през 1962 г. Той бе диктаторът, управлявал страната десетилетия наред и чието присъствие се усещаше години след смъртта му.

Куин познаваше от доста време собственика на магазина. Запозна ги Марков — преди пет години, по време на среща на азиатските финансови лидери. Именно тази връзка бе една от причините Куин да го посети тази сутрин.

— Чу ли как ми казва да не вдигам цената? — попита Не Вин.

До задната стена имаше сив метален хладилник. Старецът го отвори, извади две кутии бира „Тайгър“ и подхвърли едната на Куин.

— Последен път, когато нейна приятелка поръчва рокля, идва, когато съм почти готов, и ме кара променя всичко. Не моя вина. Прави точно което тя иска. Тя променя, аз вдига цена. Тя бясна, но какво? Не достатъчно бясна, за да идва пак, а?

Отвориха бирите си и се чукнаха мълчаливо.

— Ако искаш добре свършена работа, трябва да си платиш — отбеляза Куин и отпи.

— Че как иначе — отвърна Не Вин.

Куин се разсмя. Той го беше научил на този израз.

Не Вин вдигна кутията и отпи голяма глътка.

— Твой приятел иска бира? — попита той и кимна към Нейт.

— И така си е добре — отвърна Куин.

— Може би накара шивачка да скъси рокля един-два сантиметра.

Ще ѝ кажа, че сигурно наддала килца, откакто взел мерки.

— Наистина ли ще го направиш? — попита Куин.

— По дяволите, да. Правил преди. Много смешно.

Отпиха отново от бирите.

— Как е бизнесът? — попита Куин.

Не Вин сви рамене.

— Всеки иска рокля. Някои не искат плаща високи цени от магазини, нали? Мои рокли и без това по-добри.

— И аз така съм чувал.

— Кой ти го казал?

— Ами... всъщност ти ми го каза.

Не Вин изпръхтя и отново надигна кутията.

— Трябват ми някои неща — рече Куин.

Не Вин продължи да държи кутията до устните си, а кехлибарената течност се стичаше в гърлото му. Изражението му остана непроменено. С изключение на очите. Сякаш огледаха цялото помещение, преди да се фокусират върху Куин. Старецът свали бирата и едва забележимо поклати глава.

— Вече не прави мъжки ризи — каза той със същия тон. — Има обаче приятел. Много добър.

— Би било чудесно — отвърна Куин. — В тази сграда ли е?

— Не. Не. Надолу по улица. — Не Вин остави кутията върху хладилника и се обърна към Куин. — Аз покаже.

— А магазина?

— Дъщеря наглежда. Работи в съседен магазин.

Не Вин мълча, докато не излязоха на тротоара и тръгнаха на запад покрай булеварда.

— Навсякъде някой слуша, знаеш? — тихо каза той. — Никога не сигурен кога някой сложил бръмбар в магазин.

— Не правите ли проверки? — попита Нейт.

Не Вин присви очи и го измери от глава до пети.

— Глупав въпрос.

— Това е Нейт — каза Куин. — Моят чирак.

— А, това обяснява неща. Е, господин *чирак*. Дали проверява за бръмбари? Разбира се. Да не мисли, че съм глупак? Всяка сутрин. Всяка нощ. Продължава намира. По два-три пъти седмично.

— Кой ги слага? — попита Нейт. — Полицията ли?

Не Вин изсумтя презрително.

— Полиция не закача мен.

Нейт го погледна объркано.

— Конкуренция. Млади момчета, нали разбира. Работят за Гейланг. Искат научи кои мои клиенти.

— Защо просто не ги спрете? — попита Нейт.

— Достатъчно въпроси — отрязва го Куин.

Старецът се усмихна.

— Някой път, като ми скучно, ще се погрижи.

Нямаше абсолютно никакво значение кой ден от седмицата е — щом магазините бяха отворени, Булевардът на орхидеите беше претъпкан. Подобно на по-голямата част от Сингапур, тълпата беше смесена — китайци, бели, малайци, индийци и всякакви комбинации помежду им. И това бяха само местните жители. Имаше и туристи — европейци, японци, австралийци и неколцина американци, които се наслаждаваха на екзотиката на Азия.

Подминаха две жени с детски колички и спряха на ъгъла, за да изчакат да светне зелено.

— Обичайното? — попита Не Вин.

— Като за начало — отвърна Куин. Старецът знаеше какви оръжия предпочита.

— Значи и нещо за него? — Погледът на Не Вин се стрелна към Нейт. — Сигурен ли, че можеш му повери оръжие?

Куин се усмихна.

— Нищо му няма — рече той. — Ще ми трябват и още някои неща. — Извади списък от джоба си и го подаде на стареца.

Не Вин го прегледа и кимна.

— Лесно, лесно.

Светна зелено и тръгнаха да пресичат.

— Има и още нещо — каза Куин.

— Какво? — попита Не Вин.

— Търся един човек.

— Успех. Сингапур голям град.

Куин замълча за момент.

— Човек, когото познаваш.

— Аз познава много хора.

Куин погледна стареца.

— Стивън Марков.

Не Вин се усмихна на една минаваща край тях жена, но не каза нищо.

— Виждал ли си го?
Старецът пое дълбоко дъх.
— Той не тук. Беше, но вече не.
— Кога е било това?
Стигнаха отсрещния тротоар.
— Не помни. Седмица, две, месец? Не знае къде той сега.
— Мъртъв е.
Не Вин реагира с миг закъснение.
— Мъртъв?
— Знаеше го, нали? — попита Куин.
Не Вин го погледна. Не изглеждаше уплашен, а само раздразнен.
Куин чу приближаващи стъпки зад себе си.
— Имаме си компания — каза Нейт.
Стъпките спряха недалеч от тях. Куин не откъсна вниманието си от Не Вин.
— Кажи им, че всичко е наред — каза той, без да сваля поглед от стареца.
Не Вин се усмихна.
— Наред ли е?
— Ти ли уби Марков?
Старецът го погледна в очите.
— Не.
— Имаш ли нещо общо с убийството му?
— Не.
Няколко секунди не помръднаха. Накрая Куин каза:
— Ако това е вярно, значи всичко е наред.
— Добре, добре — каза Не Вин на онези, които стояха зад Куин.
— Стар приятел. Няма проблем.
Отначало нямаше никаква реакция. После стъпките се отдалечиха. Куин рискува да хвърли бърз поглед. Бяха трима мъже, високи и мускулести. Бяха отстъпили на известно разстояние.
— Нови телохранители — отбеляза Куин.
— Племенници — обясни Не Вин. — Много мързеливи да работи във фирми.
Куин отново се обърна към него.
— По една случайност познаваш Хорхе Албина, нали?
— Име звучи познато, но аз познава много хора.

— Ти ли му изпрати трупа на Марков?

— Ти ми каза, че е мъртъв — отвърна Не Вин. — Аз видях твой приятел, когато той тук, ясно? Не внимавахе. Търсеше на погрешно място, разбираш? Опитах да му кажа да забрави, но той не слуша. Каквото и да станало с него, това негова работа.

— Значи е дошъл при теб.

— Всеки идва при мен, ако се нуждае от нещо.

— От какво се нуждаеше той?

— Малко оборудване, също като теб.

— А друго?

Не Вин се усмихна.

— Също като теб — повтори той, — от малко информация.

— Знаеше, че е мъртъв.

Не Вин не каза нищо.

— Някой го е пхнал в контейнер да умре, след което е пратил контейнера в Щатите.

Лицето на Не Вин почервения.

— Мислиш, че аз го убил? Марков клиент. Аз не убива клиенти. Той осигурява и друга работа. Той запознал теб с мен, помниш ли?

— Разбира се, че помня — каза Куин.

— И какво? Опитваш се да ме унизиш ли?

— Опитвам се да го почета, като разбере какво се е случило.

Не Вин се изсмя презрително.

— Не говори врели-некипели.

— Не са врели-некипели — каза Куин.

Не Вин го изглежда преценяващо.

— Добре. Вярвам ти. А сега ти ми повярвай. Нямам нищо общо със смъртта му.

— Знаеш ли кой го е направил?

Не Вин замълча за няколко секунди. После погледна покрай Куин към хората си и им каза нещо на родния си език. Един от мъжете извади лист, написа нещо на него и го подаде на стареца.

— Идете обядва — каза Не Вин на Куин и му даде листа. — Ела с чирак след един час. Поръчка бъде готова.

Куин погледна листа. На него пишеше: хотел „Меридиан“, салон „Жорж“.

Когато вдигна поглед, Не Вин вече се отдалечаваше с телохранителите си.

— Замесен е в смъртта на приятеля ти — обади се Нейт, който също гледаше след стареца.

— Абсолютно — каза Куин.

— Той е изпратил контейнера, нали?

— Най-вероятно.

— Значи или е убил Марков, или знае кой го е направил.

— Не го е убил.

— Вярваш ли му?

Куин кимна.

— Да.

— Не знам — рече Нейт. — Нямам му доверие. Трябваше да го притиснеш повече.

— Как? — попита Куин. — Като опра пистолет в главата му?

— Не знам. Някак.

Не Вин вече беше изчезнал сред тълпата по Булеварда на орхидеите.

— Може и да му нямаш доверие — каза Куин. — Аз обаче му имам.

26.

Два часа по-късно пътуваха с такси към „Пан Пасифик“ с торба покупки от Не Вин, когато телефонът на Куин завибрира. Погледна дисплея — Орландо.

— Здравсти — каза той. — Скоро ще пристигнем.

— Идеята не е добра — отговори Орландо. — Вече не сме сами.

— Какво означава това?

— Слязох долу да взема вестник и да подишам чист въздух — каза тя. — На връщане минах покрай рецепцията. Там бяха двама от мъжете, които си снимал в Хюстън.

Куин настръхна.

— Сигурна ли си?

— Да. Тъкмо се регистрираха.

— Задръж. — Куин свали телефона и се наведе към шофьора. — Промяна на плана. Парк „Еспланада“, моля.

Шофьорът изсумтя утвърдително. На следващото кръстовище таксито се отклони от предишния си курс и се насочи на изток към парка.

Куин отново вдигна телефона.

— Трябва да се махнем от хотела — каза той.

— Вярно бе — отвърна тя. — Всъщност това беше и причината за обаждането ми.

— Можеш ли да ни събереш нещата?

— Вече е направено.

Куин се усмихна.

— Чудесно. Дръж се. Ще ти се обадя скоро.

— Чакай — спря го Орландо. — Не ти се обадох само за това. Джени е изпратила ново съобщение.

— Къде е тя?

— Не зная. Искане да й звънеш. — Последва пауза. — След осемнадесет минути.

Куин даде на Нейт да носи кожената чанта с покупките, докато влизаха в „Еспланада“. Разположен в северозападната част на Марина Бей, зеленият парк предлагаше прекрасен изглед към центъра от другата страна на залива. Основната алея минаваше през него от запад на изток и продължаваше като крайбрежна улица. Това бе любимо място за велосипедисти, бегачи и хора, които просто са излезли да се разхождат на спокойствие. Куин и Нейт повървяха по нея, докато си намерят свободна пейка.

Куин си погледна часовника. Оставаха три минути до 16:00, когато трябваше да се обади на Джени.

— Нали си даваш сметка, че ако ченгетата ме спипат с тази чанта, отивам зад решетките — рече Нейт.

— Това е Сингапур — отвърна Куин. — Няма просто да отидеш зад решетките. След няколко месеца ще те обесят.

Мисълта не се понрави особено на чирака му.

— Може би е по-добре ти да я носиш.

— Аз нося това — каза Куин и вдигна телефона си.

Точно в 16:00 набра номера на Джени.

Този път телефонът иззвъня само два пъти.

— Куин?

— Да. Къде си?

— Ще пристигна довечера. Чакай ме на площад „Далечен изток“. Знаеш ли къде се намира?

— Аха — отговори Куин. Това бе открит мол в Китайския квартал.

— На Водната порта. В осем и половина.

— Добре. Има ли... — Млъкна. Явно напоследък всеки имаше навик да му затваря.

Не Вин изглеждаше изненадан, когато Куин и Нейт влязоха в магазина му. А когато видя познатата кожена чанта на рамото на Нейт, изненадата му се смени с гняв.

— Какво прави тук? — прошепна той на Куин.

— Трябва ми нещо.

— Вече ти дал нещо. — Погледът на стареца все се стрелкаше към чантата.

— Трябва ми място, където да отседна.

Не Вин сложи пръст на устните си. Хвана Куин за ръката и го изведе от магазина, като кимна на Нейт да ги последва. Отведе ги по коридора към дъното на сградата. Докато минаваха покрай едно магазинче, извика на една жена вътре и посочи магазина си.

— Това дъщеря ти ли е? — попита Куин.

— Не твоя работа — отвърна Не Вин.

Между два магазина и края на коридора имаше метална врата, боядисана в цвета на стената. Не Вин извади ключ и я отвори. Зад нея имаше сервизен коридор с дължина около петнадесет метра, завършващ с друга метална врата. Стените бяха олющени и занемарени, сякаш не бяха боядисвани от години.

Не Вин продължи забързано напред. В края на коридора спря само колкото да отвори вратата. Мина през нея, без да погледне дали Куин и Нейт го следват.

Вратата водеше към малко стълбище, което се спускаше до импровизиран товарен двор зад сградата. Отляво имаше кофи за боклук, в дъното бяха паркирани няколко микробуса. Не Вин вече беше преполовил стъпалата. Когато стигна долу, тръгна от микробус на микробус, като проверяваше вратите им. Най-накрая намери един отворен и се качи.

Направи знак на Куин и Нейт да сторят същото.

— Извинявам се — каза Куин, след като всички се настаниха в товарния отсек.

— Не носи такова нещо в мой магазин — укорително рече Не Вин. — Полиция ви намери с това, голям проблем за мен.

— Мислех, че полицията не е проблем за вас — обади се Нейт.

— Не проблем, ако нямам оръжия в магазин. Какви ги мислиш?

— Нещата се промениха. Трябва да отседна някъде. Трябва да има достатъчно място за няколко души.

— Нямам хотел.

— Но можеш да намериш нещо, нали? — попита Куин. — Бих предпочел апартамент. Нещо с отделен вход.

— А прислужница и иконом?

— Само апартамент.

Не Вин присви очи.

— Ще бъдеш проблем за мен. Сигурен съм.

— Може би — съгласи се Куин.

Не Вин им намери луксозен „служебен“ апартамент в блок, в който живееха работещи в Сингапур чужденци. Намираше се от другата страна на реката, но на по-малко от километър от „Кейсайд Вилас“. В Сингапур всичко беше наблизко.

Куин се обади на Орландо и ѝ даде адреса.

— Ще изглежда малко странно да изляза сама с целия този багаж — каза тя.

— Ще пратя Нейт да ти помогне.

Пауза.

— Какво смяташ да правиш?

— Джени каза, че ще пристигне след няколко часа. Уговорихме си среща. — Нямаше нужда да ѝ казва, че смята преди това да разузнае мястото. Подразбираше се.

— Не бива да отиваш сам — каза тя.

— Щом стигнете до апартамента, прати Нейт да ми помогне.

— Кога ви е срещата?

— В осем и половина — отговори той и ѝ каза къде.

Остана с впечатление, че никак не е доволна от уговорката, но тя каза само:

— Внимавай.

Площад „Далечен изток“ имаше четири главни входа, посветени на природни елементи, които да „пазят“ комплекса — вода, огън, метал и дърво. Куин провери мястото за среща.

Над входа се издигаше голяма дървена арка, върху която бе поставен кръгъл знак. Думите „Площад Далечен изток“ бяха изписани около стилизиран лъв, очертан в жълто. Под него висеше по-малък знак: „Водна порта“.

Каменна алея водеше под арката и покрай четири водни стълба, по един от всяка страна. Стълбовете представляваха цилиндрични

тръби от плексиглас с диаметър около четиридесет и пет сантиметра, в които бълбукаше вода. Ефектът бе хипнотизиращ.

Сградите на мола бяха боядисани в златистожълто с бели линии и тъмnochервени дървени капаци на прозорците. Имаше магазини за дрехи, бижутерски ателиета, бутици за сувенири и ресторанти. На по-стратегическите точки по пътя бяха разположени и сергии с различни стоки.

Тълпата, подобно на самия Сингапур, бе смесица от азиатци и бели. Имаше ги очебийните туристи простаци с камери и крещящи ризи, постоянно развълнувани от неща, които не се побираха в нормите им. Както и също толкова очебийни спотайващи се туристи, които се мъчеха да се правят на равнодушни местни, но проваляха маскировката си с препаленото си равнодушие. Имаше, разбира се, и местни, които или работеха в мола, или идваха да купят нещо и да хапнат.

Куин ги огледа, преценявайки ги като потенциални противници. Няколко минути след осем бе елиминирал всички с изключение на неколцина, но дори те едва ли щяха да му създадат неприятности.

Предпочете да не чака директно пред портата, а влезе в мола и седна на една маса пред малък ресторант недалеч от входа. На свободния стол остави кожената чанта, която бе носил Нейт, поръча си кафе и зачака. Видимостта към портата частично се скриваше от купувачите, но все пак се виждаше достатъчно добре.

След петнадесет минути погледна часовника си — 20:21. Къде се губеше Нейт?

Минаха още две минути, когато телефонът му звънна. Куин отговори, без да гледа екрана.

— Закъсня — каза той.

— Джонатан? — Беше Таша.

— В момента нямам време за разговори.

— Поне ми кажи дали успя да я намериш? — попита тя с надежда.

Куин се поколеба.

— Да.

— С теб ли е? — Звучеше изненадана.

— Още не. Но скоро ще бъде.

— Слава богу. Моля те, обади се, когато дойде. Искам да говоря с нея.

— Ако има време — отвърна той. Чу се звуков сигнал, че има друго повикване. — Трябва да затварям.

Изключи Таша и погледна дисплея. Търсеше го Орландо.

— Къде е Нейт? — веднага я попита той.

— Няма да дойде — отвърна тя.

— Какво?

— Оставих го в апартамента.

— Оставила си го... Момент. Тук ли си?

— Отвън — каза тя. — От другата страна на улицата.

Мисълта, че е наблизо и е готова да помогне, бе повече от успокоителна.

— Аз съм вътре, седнал съм...

— Знам къде си.

Естествено, че знаеше. Точно затова обичаше да работи с нея. Орландо беше добра почти колкото него. Разбира се, тя щеше да каже, че е по-добра.

— Някакъв знак от Джени? — попита той.

— Не. Поне така мисля — отвърна тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че снимката, която ми показва, не беше в най-добро състояние.

Последваха няколко секунди мълчание. Куин огледа всички около себе си, като се правеше, че слуша нещо интересно. Отново погледна часовника си — 20:29.

— Имаме си компания — каза Орландо.

— Джени ли?

— Не. Един от тексаските ти приятели.

Куин се напрегна.

— Сам ли е?

Мълчание.

— Виждам шестима — каза Орландо.

Джени влизаеше право в капана. В момента нямаше значение как са разбрали къде е срещата. Ако Куин не направеше нещо бързо,

Джени беше загубена.

Стана от мястото си и хвърли пари на масата.

— Какво правят?

— Слязоха от две таксита на половин пряка от входа. Единият като че ли е главен. Прави знак на двама да тръгнат наляво към един страничен вход на мола. Трима други вървят към портата.

Куин вече вървеше нататък.

— А главният?

— Върви към портата, но е зад останалите.

— Отвличане на вниманието — каза Куин.

— Дадено.

Връзката прекъсна.

Точно пред изхода имаше група от двайсетина души. Всичките бели и като че ли пътуваха заедно. Куин предположи, че са някаква туристическа група.

Преметна кожената чанта на рамо и пхна ръка вътре. Още не беше поставил заглушителите, но точно в момента това щеше да му свърши чудесна работа. Хвана първия попаднал му пистолет и пхна другата си ръка в чантата, за да провери дали има сложен пълнител.

Премести пистолета така, че дулото да се подава под капака на чантата и го насочи към една от саксиите покрай алеята. Пое дъх, за да се успокои, и дръпна спусъка.

Гърмежът прозвуча силно в затвореното пространство и заглуши всички останали звуци.

За две секунди целият свят сякаш замря. Тишина, никакво движение. Всички бяха замръзнали на място. Всички освен Куин.

Веднага след като дръпна спусъка, той се втурна през глава към портата.

— Оръжие! — изкрещя той и посочи някъде назад.

Викът му наруши всеобщия транс. Хората запищяха, някои се затичаха заедно с него, други побягнаха в обратната посока.

Групата туристи се втурнаха като изплашено стадо покрай водните стълбове към арката. Към тях се присъединиха и ужасени купувачи, които бързаха да се махнат оттам.

Куин се смеси с тях, като оглеждаше всички. Трима едри мъже с костюми си пробиваха път през вълната и се мъчеха да влязат в мола. Но потокът от хора, устремил се към портата, бе прекалено мощен.

Куин видя издутините под саката им. Нямаше място за съмнение. Това трябваше да са хората, които бе видяла Орландо.

Докато минаваше под арката, Куин погледна надясно към улицата, мъчеше се да открие водача. В тази посока тълпата бе порехава, така че го видя почти веднага. И го позна.

Беше русият, който бе излязъл последен от къщата в Хюстън.

Движението по улицата беше спряло, след като хората се изсипаха от мола. Русият изтича до едно такси, отвори вратата и стъпи на ръба на купето, за да може да гледа над тълпата.

Внезапно посочи към другия край на лудницата, отляво на Куин. Той рязко завъртя глава и забеляза, че ония с костюмите също гледат в тази посока.

Навсякъде имаше хора и сцената непрекъснато се променяше. Отначало Куин не успя да разбере какво е привлякло вниманието на мъжа. Но след секунда тълпата се пръсна.

На петнайсетина метра от него тичаше някаква жена. Бяла, слаба, с много къса коса. Куин я позна едва когато се обърна, за да погледне назад.

Джени.

Беше отслабнала най-малко с десет килограма, откакто я бе видял за последно — килограми, които нямаше нужда да сваля. Косата ѝ беше подстригана толкова късо, че при определени обстоятелства и с подходящо облекло можеше да мине и за момче. Освен това я бе боядисала тъмна, почти черна.

Гледаше изплашено, като беглец, който прави всичко по силите си, за да оцелее.

Куин разблъска хората и се затича към нея. Двама от мъжете бяха пред него и си пробиваха път през тълпата. Джени обаче бягаше по-бързо от всички — за момента районът около нея не бе така претъпкан.

Някой сграбчи Куин за ръката и той погледна през рамо. Беше третият костюм. Изглежда, просто се опитваше да го задмине, без да осъзнава на кого се е натъкнал.

Когато мъжът се изравни с него, Куин заби лакът в слънчевия му сплит.

Мъжът се преви от болка и падна, съборен от неколцина бягащи.

Куин отново се затича. Джени почти бе удвоила разстоянието помежду им. Другите двама обаче също напредваха и вече я настигаха.

Куин тръгна на зигзаг между хората, мъчейки се да навакса. По-едрият от двамата мъже беше и по-бавен. Куин бе на половин метър зад него, когато онзи погледна назад.

Но беше твърде късно. Куин вече имаше предимство.

Блъсна мъжа в гърба, като концентрира силата на удара си точно под раменете. Здравеният залитна, но се задържа на крака. Куин го блъсна отново, още по-силно. Този път мъжът рухна и Куин падна с него.

Здравеният раздвижи рамене и се опита да се освободи, но Куин се задържа и заби два пъти коляно в бъбреците му.

— Разкарай се от мен, мамка ти! — извика мъжът.

Опря длани в земята и започна да се изправя. Куин падна встрани, но докато онзи се надигаше, скочи бързо на крака.

Ръката на здравенияка посегна към пистолета под сакото.

Куин нямаше време да вади оръжие. Грабна кожената чанта и замахна с все сила.

Мъжът понечи да вдигне ръце и да блокира удара, но тежката чанта го улучи в слепоочието. Той се завъртя от удара и рухна на земята.

Куин вече спринтиреше.

Джени почти се беше скрила от поглед — завиваше наляво по съседната улица. Последният преследвач беше точно зад нея. Секунда по-късно тя изчезна зад сградата.

Докато тичаше към ъгъла, мъжът погледна назад към Куин. Беше шофьорът от Хюстън. Погледът му издаваше, че и той го е познал.

Куин тичаше с все сили. Беше плътно до сградата, когато стигна ъгъла, след което закова.

Джени и шофьорът бяха изчезнали.

27.

Куин хукна по улицата, като въртеше глава наляво и надясно, отчаяно се мъчеше да открие Джени. Тук тълпата бе по-спокойна, сякаш суматохата при Водната порта бе отдалечена на хиляди километри. Няколко души го изгледаха, докато тичаше покрай тях.

Някъде напред и отляво се чу сподавен вик.

Затича се с всички сили. Забеляза пролука между две сгради отпред. Точно преди да стигне до нея, спря, опря гръб на стената и се заслуша.

Отново се чу вик. Женски.

Надзърна предпазливо. Зад ъгъла имаше тясна сервизна алея. От едната страна бяха подредени кофи за боклук. Малко зад тях Куин различи гърба на шофьора. Ако беше с него, Джени оставаше скрита зад кофите.

Куин се прокрадна в алеята, като се криеше зад кофите. Извади единия зиг зауер от чантата, взе заглушителя и тихо го закрепил на дулото.

Запромъква се напред, после отново спря и се заслуша.

— Да. На Чайна стрийт — казваше шофьорът. — Побързай.

Куин чу тихия тон на мобилен телефон, когато връзката прекъсна.

— Транспортът ще бъде тук след минута — каза мъжът. — С теб е свършено. Разбираш ли? Всичко свърши, не можеш да офейкаш!

Куин хвана пистолета с две ръце, излезе бързо от скривалището си и тръгна към мъжа. Измина не повече от метър и половина, когато шофьорът го забеляза.

— Спри на място — каза мъжът. Държеше пистолет, насочен към Джени.

Куин направи още няколко крачки. Беше се прицелил в гърдите му.

— Казах на място!

Между тях вече оставаха само три метра.

Джени погледна към Куин. Погледът ѝ издаваше поражение. Миг по-късно го разпозна и на лицето ѝ проблесна надежда.

Куин направи още една стъпка.

— Спри, или ще я убия! — каза мъжът. — А ти не искаш това.

Куин знаеше, че блъфира. Джени им трябваше жива. Каквото и да търсеха, тя беше ключът към него.

— Джени, ела тук — каза Куин.

— Какво?! — възкликна мъжът. — Да не си помръднала.

— Джени — каза Куин. — Всичко е наред.

— Не е наред — каза мъжът. Повдигна леко пистолета и се прицели в главата ѝ.

Куин се канеше да я повика отново, когато внезапно движение в далечния край на алеята привлече вниманието му. Едва успя да се сниши, когато осъзна, че нещо лети към тях.

Нямаше нужда да го прави. Вместо да постъпи като Куин, мъжът с пистолета се обърна да види какво става. Груба грешка.

Сигурно видя бодливия овален предмет миг преди той да го улучи в лицето.

Силата на удара го отхвърли назад, но мъжът някак успя да се задържи на крака, макар да бе на път да изгуби съзнание.

Куин моментално се хвърли към него и го блъсна с все сила в стената. Този път очите на мъжа се затвориха и той се свлече на земята.

Без да поема повече рискове, Куин грабна пистолета му — просто за всеки случай. Но мъжът беше в несвяст.

Внезапно чу стъпки от посоката, откъдето бе долетял предметът. Рязко се извъртя с двата пистолета в ръце, готов за стрелба.

Беше Орландо. Носеше ръкавици и в едната си ръка държеше друг овален предмет.

Сега го разпозна. Дуриан. Местен плод — зелен на цвят, дълъг към трийсетина сантиметра и с тегло половин-един килограм. Най-характерната му особеност обаче беше покритата с твърди шипове черупка. Почти приличаше на наpomпана версия на лимонка.

Куин ѝ подхвърли пистолета със заглушителя, принуждавайки я да пусне плода. Кимна към мъжа до стената и коленичи до Джени. Знаеше, че Орландо ще го прикрива.

— Нарани ли те?

Джени поклати глава.

— Само ме хвана. Какво... какво стана? Чух изстрел.

— После ще ти обясня.

Помогна ѝ да се изправи и каза:

— Приятелите му ще пристигнат всеки момент. Вие двете бягайте към края на алеята и ме чакайте там.

Орландо не се поколеба нито за миг.

— Хайде — каза тя на Джени и се затича в посоката, откъдето беше дошла.

Джени я последва.

Куин коленичи до изпадналия в безсъзнание и го претърси.

Откри телефон, портфейл и връзка ключове. Прибра ги в чантата заедно с пистолета му.

Вместо да отиде при Орландо и Джени, той тръгна обратно към улицата и спря в самия край на алеята. Подаде се леко, за да може да огледа.

— Хей! — извика някой от улицата.

Беше русият. Стоеше на не повече от десетина метра и гледаше право към алеята.

Куин се обърна и хукна към Орландо и Джени, като им извика:

— Бягайте!

Те нямаха нужда от втора подкана и изчезнаха надясно.

Щом стигна края на алеята, Куин също зави натам. В последния момент видя русия и още двама да влизат в алеята. Един от мъжете спря при изпадналия в безсъзнание, но другите продължиха преследването.

След миг вече не се виждаха.

Куин отново се озова на „Далечен изток“. Този път площадът бе пуст — стрелбата беше прогонила всички. Трябваше му само секунда да познае мястото, което бе огледал по-рано. Точно отпред имаше друг изход.

— Надясно! — извика той на Орландо.

Двете с Джени тъкмо бяха стигнали до кръстовището на две алеи.

— Надясно! — повтори той.

Орландо кимна и поведе Джени извън мола. Тъкмо изчезнаха от поглед, когато Куин чу русия и приятеля му да приближават по алеята

зад него.

Затича се право напред, без дори да погледне в посоката, в която бяха избягали Орландо и Джени.

Чу се глух звук и в следващия миг куршумът разби витрина от лявата му страна. Включи се аларма.

Втори изстрел.

Куин усети как куршумът прелетя покрай главата му. Метна се наляво, после надясно и грабна някакъв метален стол пред една хлебарница. Замахна и го запрати към русия, но не спря да види какво става.

Изстрел. Очакваше куршумът да се забие някъде до него, но чу въздишка, последвана от тежко тупване.

Погледна през рамо. Единият от преследвачите лежеше на земята, а русият се беше прикрил зад една сергия.

По-нататък, точно в средата на кръстовището, стоеше Орландо.

Държеше пистолета насочен. Изчака момент, несъмнено с надеждата последният преследвач да се открие, но когато това не стана, изчезна през изхода.

Куин продължи напред. Когато стигна следващото кръстовище, зави към улицата.

Озова се на тротоара на Крос стрийт. Огледа се бързо, за да намери Орландо и Джени. Забеляза ги веднага. Бяха от другата страна на улицата, в началото на Клуб стрийт. Движението и тук беше пълна каша като пред Водната порта. Никой не можеше да помръдне.

Откъм Амой стрийт проблеснаха полицейски светлини. Куин предположи, че молът е обкръжен и не след дълго навсякъде ще има задръствания. Това беше добре. Така преследвачите можеха да продължат гонитбата единствено пеша.

Куин изтича между колите и настигна Орландо и Джени.

За разлика от улиците покрай „Далечен изток“, Клуб стрийт беше по-спокойна. От двете ѝ страни се издигаха предимно двуетажни и триетажни сгради, в които се помещаваха частни клубове и офиси. Не беше така добре осветена като Крос стрийт и останалите улици в търговския център. Това бе тихо място за хора, които искат да останат насаме.

— Добре ли сте? — попита той Орландо и Джени.

Те кимнаха.

— Как са ме открили? — попита Джени.

— Не зная — отвърна Куин.

— Да не са те проследили?

Бяха проследили или нея, или него. Но ако знаеха къде е била, вече щяха да са я пипнали. Така че явно бяха проследили него. Само че не знаеше как.

Погледна Орландо и разбра, че и тя мисли същото. Въпреки това каза на Джени:

— Никой не ме е проследил.

— Сигурен ли си? Може да са ти сложили бръмбар. Или да следят телефона ти. Използвал ли си кредитни карти? Може да са те открили по тях и да са те проследили дотук.

Явно Марков я бе обучил доста добре като за аматьор.

— Не зная откъде са разбрали, че ще се срещнем тук, но в момента това няма значение. Трябва да се махаме. Трябва да те измъкнем от Сингапур, преди да те открият отново.

Тя спря.

— Чакай. Няма да замина.

— Не разбираш ли, че искат да те убият? — попита Куин.

Чу се рев на мотор.

Куин погледна към кръстовището с Крос стрийт. Тъмносин мотоциклет се провираше между колите към тях.

— Придържайте се към сенките — каза Куин.

Орландо побягна, следвана от Джени.

Куин остана на мястото си.

Извади другия зиг зауер от чантата и сложи заглушителя, после отстъпи колкото се може по-навътре в улицата и се скри в процепа между две сгради.

Двигателят изрева, когато моторът излезе от задръстването и продължи към него. Сега единственият въпрос бе дали мотористът е неприятност, или обикновен гражданин.

Отговорът дойде скоро. Тъмен костюм. Без каска. Бял.

Неприятност.

Куин изчака мотоциклетът да се приближи и излезе от скривалището си на приглушената светлина на далечна улична лампа.

Веднага щом го видя, мотористът натисна спирачката.

Сакото му полетя нагоре, разкривайки пистолет и ръка, посягаща към него.

Изстрел.

Куршумът на Куин улучи моториста и той излетя от седалката.

Куин изчака да се увери, че мъжът не помръдва, и се затича след Орландо и Джени.

Улицата завиваше наляво. Точно преди завоя Куин се озърна за последно.

Изруга под нос. Още някой приближаваше към него. Този път пеша, но се движеше бързо. Светлината от една къща освети за миг лицето на русия.

Веднага щом взе завоя, Куин престана да мисли за криенето в сенките и се втурна по улицата. Кожената чанта го блъскаше болезнено в гърба.

Орландо и Джени не се виждаха никъде.

„Добре“ — помисли си. Той щеше да играе примамка, а Орландо щеше да отведе Джени на безопасно място.

На следващата пресечка зави наляво към „Ан Шян Хил“ и продължи по улицата чак до парка.

Паркът „Ан Шян Хил“ бе по-скоро коридор между гърбовете на сградите на едноименната улица и Амой стрийт. Тесните ивици трева и малки дървета растяха от двете страни на пътека с червена настилка. Тук-там имаше старомодни улични фенери, които светеха само колкото да поразеят мрака.

Куин забави крачка и тръгна по тревата, за да заглуши стъпките си. Пътеката продължаваше няколко десетки метра между сградите и излизаше на откритото на върха на хълма. В края ѝ имаше спирално стълбище към друга пътека, водеща към Амой стрийт.

Куин спря при върха и се заслуша.

Отначало чу само далечния градски шум. След това още нещо. Тихи, но ритмични стъпки. Някой приближаваше по пътеката към него.

Тихо се спусна по спиралното стълбище. Вместо да продължи по пътеката, откри под стълбището тъмно местенце, заобиколено от растения.

Прехвърли ремъка на чантата през главата си и разкърши схванатото си рамо. След това свали пълнителя. Беше изстрелял само

един патрон, но беше научен да не се задоволява с по-малко, когато можеше да има повече. Извади нов пълнител и презареди.

Човекът на пътеката вече се чуваше съвсем ясно. Не тичаше, но и не вървеше бавно. Когато стигна откритото пространство, забави крачка, но не спря, докато не се озова на площадката, на шест метра над Куин.

Куин стоеше абсолютно неподвижно. Дишаше бавно, дълбоко и безшумно.

В продължение на тридесет секунди отгоре не се чуваше нищо. След това русият се премести наляво. Метър и половина, не повече. После пак настъпи тишина.

Когато тръгна отново, не беше в посоката, от която бе дошъл, както се надяваше Куин, а надолу по спиралното стълбище.

Куин отново пое дъх. Беше отпуснат и готов. Всяко стъпало представляваше метален триъгълник, прикрепен за централен стълб, а под него имаше стойка, която се спускаше към следващото стъпало, но не го достигаше. Куин насочи пистолета към отвора, който бе на нивото на очите му.

Докато русият се спускаше към мястото за стрелба, Куин видя първо обувките му, после крачола на панталона, бедрото, кръста и накрая торса му.

Този тип беше добър. Много добър. Действаше тихо. Беше търпелив. И бе успял да го проследи по Клуб стрийт до парка.

Куин сложи пръст на спусъка. След като слезеше от стълбището, русият щеше да остане напълно открит. Куин нямаше избор, трябваше да стреля. Човек като този нямаше да спре, докато не открие Джени, така че се налагаше да бъде премахнат.

Някъде отдясно покрай пътеката изпраща клонче. Русият се напрегна и направи крачка назад към стълбището.

Чуха се гласове. Мъж и жена разговаряха на китайски и се смееха. Появиха се няколко секунди по-късно. И двамата се клатушкаха, но мъжът беше по-пиян.

Русият отново се отдалечи от стълбата и тръгна по пътеката. Беше само на три метра от Куин и той можеше да го улучи право в сърцето, но онези двамата бяха прекалено близо. Ако не убиеше преследвача си на място, двойката като едното нищо можеше да се озове между летящите куршуми.

Русият се отдалечаваше по пътеката, а на Куин не му оставаше друго, освен да гледа след него и да се пита дали не е направил фатална грешка.

28.

— Къде си? — попита Куин. Беше тръгнал първо на запад, после на север до Боут Кей, докато не реши, че е безопасно да се обади.

— На ъгъла на Чърч стрийт и... — Орландо замълча за момент — Филип.

Това бе само на няколко пресечки от него.

— Стойте там, сега идвам. — Обърна гръб на реката и закрачи.

Отново пауза.

— Сама съм.

Куин спря.

— Какво?

— Джени не е с мен.

— Къде е?

— Не зная.

— Тя беше с теб. Къде е?

— По дяволите, знам, че беше с мен. Но можех да я принудя да остане само ако я бях простреляла в крака. Едва ли би искал да го направя.

— Чакай ме там — нареди ѝ Куин.

Затвори и махна на едно такси. Разстоянието бе кратко, но си спести няколко минути.

Видя Орландо веднага щом слезе. Стоеше на отсрещния ъгъл, в сенките. Куин изчака пролука в движението и прекоси тичешком.

— Само не ми викай, моля те — каза тя. — Вината не е моя.

Естествено нервите ѝ бяха не по-малко обтегнати от неговите. Трябваше да се сети. Спря за момент, за да позволи на спокойствието, което обикновено го водеше, да се върне.

— Вярвам ти — каза той.

— Как са разбрали, че ще дойде тук? — попита тя.

— Не зная — отвърна той.

— Беше наистина здраво прецакване.

— Ако не ги беше видяла, дявол знае как щеше да завърши това.

— Добра работа с изстрела — каза тя. — Определено обърка нещата. Ти беше, нали?

— Да. — Усмихна ѝ се. — Но никога не бях виждал някой да използва дуриан в бой.

— Ако просто го беше застрелял, нямаше да има нужда да го мятam. — Орландо погледна дланта на дясната си ръка. В основата на средния ѝ пръст имаше червено петно. — Проклетото нещо ме убодe.

— Орландо, къде е Джени? Какво се случи?

Тя стисна устни и продължи да разтрива ръката си.

— Съжалявам.

— Те ли я пипнаха? — попита Куин.

Орландо поклати глава.

„Слава богу“ — помисли си той.

— Тогава къде e?

Орландо се поколеба за момент.

— Веднага щом се спуснахме от хълма, хванахме такси. Искah да я заведа в апартамента, но тя не искаше. — Пое дъх. — Най-неочаквано каза на шофьора да спре и изскочи навън. Подгоних я. Когато я настигнах, я хванах за ръката и я накарах да спре. Казах ѝ, че сме дошли тук, за да ѝ помогнем.

— А тя какво отговори?

— Че никой не може да ѝ помогне. Онези, които са се опитали, намирали смъртта си. Казах ѝ, че можем да я изведем от страната и да я скрием на безопасно място. Но тя и това не искаше. Каза, че трябвало да ги спре.

— Кого да спре?

— Попитах я, но не отговори.

Куин се чувстваше изтощен — от спада на адреналина и реакцията на Джени.

Това явно му пролича, защото Орландо каза:

— Все пак успях да я накарам да обещае нещо.

— Какво?

— Да говори с теб още веднъж. Казах ѝ, че ти дължи поне това.

— Кога? — попита той.

Орландо си погледна часовника.

— След час.

Куин опита да се усмихне, но не успя.

— Пак е нещо. Благодаря. Да се връщаме в апартамента. Мога да й се обадя оттам.

— Не — каза Орландо. — Не по телефона. Лично.

В 23:00 Куин застана на ъгъла на Пикъринг и Саут Бридж. Минута и половина по-късно до него спря такси. Куин се наведе, очакваше да види Джени на задната седалка, но вътре беше само шофьорът.

— Вие ли се обадихте за такси? — попита мъжът.

Куин наклони глава, усмихна се делово и попита:

— Знаете ли къде трябва да стигна?

— Зная мястото. Няма проблем.

— Тогава да вървим — каза Куин и отвори задната врата.

Лунният сърп беше изгрял и висеше ниско в сингапурското небе, докато таксито пресичаше реката. Имаше и няколко звезди, но те едва се виждаха заради светлините на града.

Отначало Куин си помисли, че отиват някъде на Булеварда на орхидеите. Беше пълен с безброй клубове, нощни ресторанти и хотели, в които Джени би могла да се скрие. Шофьорът обаче зави, преди да стигнат дотам.

От лявата им страна бяха светлините и движението на града, а отдясно имаше горист хълм, издигащ се наред с цивилизацията. На Куин му трябваша няколко секунди, за да се сети къде се намира. Това бе парк „Форт Канинг“.

В далечното колониално минало британците бяха изградили тук форт, който да пази река Сингапур. Куин знаеше, че много от сградите още се издигат високо горе, зад дърветата и храстите, но от мястото, където се намираше, всичко изглеждаше мрачно и запуснато.

Таксито първо намали, после спря от лявата страна на пътя. Шофьорът се обърна.

— Тук добре ли е?

Куин впери поглед навън. Очакваше, че Джени ще дойде при таксито, но никой не се виждаше.

— Добре е — каза той. Извади пари и ги даде на шофьора.

Мъжът се усмихна на тлъстия бакшиш.

— Стъпалата са ей там — каза той и посочи наляво. — Трудно се виждат в тъмното.

— Благодаря — отговори Куин и слезе.

След като таксито потегли, той тръгна накъдето беше посочил шофьорът. По това време на денонощието паркът по принцип беше затворен, така че едва ли наоколо имаше хора.

Чуваше минаващите по улицата коли, но пред него нямаше нищо. Тишина. Дори листата на дърветата не шумоляха. Заради тази пълна липса на звуци имаше чувството, че при всяка стъпка земята под него кънти, сякаш блъскана от ковашки чукове.

Стълбите бяха малко вдясно от мястото, което му бе посочил шофьорът, но ги откри без особени трудности. Бяха бетонни и се изкачваха по стръмния склон. Никой не го чакаше в началото им, затова предположи, че Джени е някъде горе. Преди да започне да се изкачва, извади пистолета от чантата си. След случилото се на „Далечен изток“ нямаше никакво намерение да рискува.

Тръгна по стълбите, движеше се равномерно и обръщаше внимание единствено на нещата около себе си. По средата на пътя чу звук в далечината, сякаш нещо бе паднало от дърво. Може би клонка, но беше прекалено далеч, за да има значение.

Продължи нагоре. Стълбите завиваха надясно. Внезапно от едно дърво излетя птица. Куин поспря и се запита дали птицата бе подплашена от него, или от някой друг. Нищо не се чуваше и след тридесет секунди той продължи изкачването.

Вече виждаше върха на хълма. Оставаха му още стъпала, но скоро щеше бъде горе. Нагласи ремъка на чантата и ускори крачка.

— Куин?

Спря. Гласът идваше отляво, извън пътеката, зад група храсти.

— Джени?

— Сам ли си?

— Да — каза той, макар че тя несъмнено бе наблюдавала изкачването му и вече знаеше отговора.

Огледа тъмнината с надеждата да я открие. Отначало видя само храсти и дървета, но после Джени излезе от скривалището си — сянка сред сенките.

— Насам — рече тя.

Куин стъпи на тревата покрай бетонните стъпала, а Джени отново изчезна в гъсталака. Той отиде до мястото, където я беше видял за последно, и откри тясна пътека през храстите. Мушна се под клоните и тръгна в единствената възможна посока.

Тъкмо се канеше да я извика, когато ненадейно се озова на полянка. Беше голяма не повече от пет на пет метра, подобно на стая, изрязана в пуцинака.

Джени стоеше сковано в отсрещния край на полянката. Дори в тъмното Куин различи решимостта на лицето ѝ. Но имаше и изтощение, сякаш бяха минали седмици, откакто бе спала нормално.

Направи няколко стъпки по поляната и спря на разстояние от Джени.

— Радвам се да видя, че си добре — каза той.

— Няма да дойда с теб — бързо и категорично изтърси тя. — Разбра ли?

— Добре.

Сякаш се изненада от отговора му.

— Зная, че затова си дошъл.

Той сви рамене, без да казва нищо.

— Няма ли да се опиташ да ме разубедиш?

— Би ли свършило работа? — попита той.

Тя поклати глава.

— Така си и мислех — каза той.

— В такъв случай е по-добре да си вървите.

— Може би. Но мисля, че ще останем.

Тя запази предизвикателната си поза още малко, после наведе изтощено глава.

— Наистина ли е мъртъв?

Куин можеше да ѝ отговори единствено с мълчание.

Долната ѝ устна потрепери.

— Как?

— Не ти трябва да знаеш.

— Трябва да знам — рече тя. — Когато Стивън не се върна, продължих да се надявам... но знаех. Кажи ми какво са му сторили. Ти как разбра?

Странно бе да чува да се говори за Марков с малкото му име.

— Не зная дали е добра...

— Какво се е случило? — настоятелно попита тя.

Колкото и да му се искаше да ѝ спести фактите, Куин знаеше, че не може да го направи.

— Обадиha ми се преди около седмица — започна той и ѝ разказа каквото знаеше.

Когато завърши, трепереше не само устната ѝ. Той направи няколко крачки напред, готов да я подхване, ако припадне. Но Джени остана на крака.

— Поне ти си го погребал — рече тя. Погледна го в очите. — Когато всичко това приключи, искам да ми покажеш къде е.

Куин се поколеба, но кимна, макар да не искаше да спази точно това обещание.

— Джени, аз...

— Но какво правиш тук? — прекъсна го тя.

— Вече ти казах. Тук съм, за да ти помогна.

— Имам предвид в Сингапур. Спомена, че Стивън те е довел тук. Какво имаше предвид?

— Марков остави съобщение. То ни доведе до острова.

— Какво имаш предвид? Къде на острова?

— Няма значение — рече той.

— Ами ако има? — възрази тя. — Къде на острова? Имаш ли някакъв адрес?

Последното, което искаше, е тя да опита на своя глава да разбере какво има в апартаментите в „Кейсайд Вилас“.

— Сигналът беше прекъснат, преди да стигнем — излъга той. — Така че нямаме представа къде точно е имал предвид.

Джени въздъхна и сложи длан на челото си.

— Това можеше да е помощта, която ми трябва. То би доказало всичко.

— Какво ще докаже? — попита Куин.

Тя не отговори.

— Джени — каза той. — Зная, че ти се иска да завършиш онова, което си започнала. И че дотогава няма да бъдеш в безопасност. Но аз мога да ти помогна.

— Не става въпрос за мен — каза тя и сбърчи чело. — Не ми пука за мен. Особено сега.

— Свързано е с конгресмена, нали?

— Значи знаеш?

— Не всичко — каза той. — Но достатъчно, за да...

— Кажу ми, той вече тук ли е?

— Какво?

— Тук ли е? — с внезапна настойчивост попита тя. — Пристигна ли?

— Трябваше да кацне тази нощ — каза Куин. — Сигурно вече е тук.

— Знаеш ли къде?

Отново въпрос, на който не искаше да отговаря.

— Той има ли нещо общо с организация, наричана LP?

Джени рязко вдигна глава.

— Какво?

— LP. Това бе част от съобщението, което остави Марков. Но не съм сигурен какво означават инициалите. Знам само, че е някаква група или организация и че изкарва акъла на маса народ.

— Аз... не знам... не знам какво е. — Джени се озърна нервно, сякаш за пръв път виждаше полянката. — Трябва да вървя. Трябва да го намеря. Трябва да го предупредя.

Куин се пресегна и хвана ръката ѝ, докато тя се обръщаше.

— Чакай малко. Какво искаш да кажеш с това „да го предупредя“? Какво става?

— Ще умреш също като Стивън. Не мога да поема вината за това.

Опита се да се освободи, но Куин не я пусна.

— Не ми пука какво мислиш — рече той. — Няма да се махна. Ще открия какво става със или без помощта ти.

Тя знаеше нещо, но инициалите я бяха изплашили също като Блекмор и Питър. Не искаше да ѝ причинява такова нещо. Не и на Джени.

— Ще направя всичко възможно, за да не пострадаш.

— Моля те, Куин. Недей.

— Нека ти помогна.

На лицето ѝ бе изписана болка и молба. Той обаче продължи да я гледа, без да трепне. Не след дълго тя сведе очи и извади малка правоъгълна кутийка от джоба на панталона си.

Подаде му я. Дори на слабата светлина Куин видя, че е микроаудиокасета — нещо, което се използваше все по-рядко и по-рядко в света на цифровите записващи и възпроизвеждащи средства.

— Искам да пазиш това — рече тя. — Така ще ми помогнеш.

— Какво е? — попита той.

Джени му подаде касетата.

— Онова, заради което съм още жива — каза тя.

Отново се дръпна и този път Куин я пусна.

— Ще се свържа с теб — каза тя.

Куин знаеше, че не може да я спре, затова само каза:

— Ще бъда тук.

Джени му се усмихна вяло и изчезна в храстите.

29.

Апартаментът, който им бе уредил Не Вин, не беше луксозен като онези в „Кейсайд Вилас“, но бе чист и обзаведен. Имаше две спални, баня, съчетание между дневна и трапезария и преходна кухня.

Когато пристигна, Куин завари Орландо да гледа през прозореца. Тя се обърна, когато той влезе.

— Разходката ни из „Далечен изток“ се е превърнала в новина номер едно. — Орландо погледна телевизора. Беше включен, но с намален звук.

— Да не са решили да блокират града? — попита Куин.

Стрелбата в Сингапур бе рядко явление. Реакцията на властите дори на един изстрел бе такава, че в повечето страни биха я приели за прекалена.

— Твърдят, че било шега.

— Наистина ли?

— Всъщност ставало въпрос за много шумна пиратка — обясни тя. — Точно така се изрази водещият.

— Не казаха ли нещо за трупа? — попита Куин. — За онзи, когото убих на Клуб стрийт?

— Нищо.

Куин се замисли. Внезапно затягане на мерките за сигурност най-вероятно би принудило Гереро и другите конгресмени да напуснат града, което щеше да намали опасността за Джени. Така че това беше за предпочитане. Най-малкото щеше да може да се движи из града, без да предизвиква подозрения.

Само че не му се искаше да проточва нещата повече от необходимото.

— Къде е Нейт? — попита той.

— Спи.

Тръгна по коридора и погледна първо в голямата спалня, а после в малката, където намери чирака си да хърка на леглото. Приблужи го и го разтърси.

— Ставай.

Нейт отвори очи.

— Какво? Какво има?

— Ставай.

— Не може вече да е сутрин.

— Не е — каза Куин и тръгна към вратата. — Обличай се и идвай, трябваш ми.

— А... добре — още сънено каза Нейт. — Ще ми дадеш ли минутка?

— Ще ти дам две.

Куин се върна в дневната и набързо разказа на Орландо за срещата си с Джени.

— Пак отиваш там, нали? — каза тя.

Куин извади касетата на Джени и ѝ я подаде.

— Вземи.

— Сменяш темата.

— Да.

Орландо се намръщи и взе касетата. Завъртя я между пръстите си.

— Това е АІТ лента.

— За данни?

— Да. Разработка на „Сони“. Прилича на осеммилиметрова касета.

— Тя каза, че имало запис.

— Може да има звуков файл. Обикновено е достатъчно просто да го разархивираме, но контейнерът ми изглежда повреден.

— Имам вяра в теб.

— Дори не разполагам с устройство, което да разчете това — с очевидно раздражение каза тя.

— Обади се на Не Вин — посъветва я Куин. — Сигурен съм, че ще намери нещо.

— Устройства като тези не се търкалят под път и над път.

— Ще намери.

— Тогава ти му се обади — каза тя.

Куин се замисли за момент.

— Добре. — И без това трябваше да помоли стареца за още нещо.

Чуха как Нейт отваря вратата на стаята си и тътри крака по коридора.

— Взимаш момчето чудо със себе си? — попита Орландо.

— Реших, че няма да е зле.

— Може би е по-добре този път аз да дойда.

— Наистина трябва да разбереш какво има на тази лента.

— Ако успея да разбера.

— Ако някой може да го направи, това си ти.

— Ихаа, благодаря, татенце. — Физиономията ѝ стана сериозна.

— Пази се.

— Да се пази? — обади се Нейт, докато влизаше в дневната. — От какво да се пази?

Изминаха пеша пътя до „Кейсайд Вилас“. По-рано през деня Куин почти беше решил да забрави за съобщението на Марков. Каквото и да имаше в сградата, то не бе по-важно от това да изведат Джени от острова. Но този план не проработи. Всъщност Джени смяташе, че онова, което е намерил Марков, може да ѝ помогне и това само засили вниманието на Куин към „Кейсайд Вилас“. Така че завръщането им там изглеждаше съвсем логично.

По пътя се обади на Не Вин. Не се изненада, че старецът е още буден.

— Не въртя супермаркет — каза Не Вин, след като Куин му обясни от какво се нуждае.

— Не съм си го и помислял.

От другата страна се чу въздишка.

— Устройство за разчитане може отнеме време. Аз обади, когато намери.

— Нужно ни е колкото се може по-скоро. Така че вместо да се обаждаш, го прати в апартамента по някой от хората ти.

— Ти си голяма беля, знаеш? — каза Не Вин.

— Трябваше да си го помислиш, преди да ми пратиш контейнера с трупа на Марков.

— Никога не казвал, че аз пратил контейнер.

— Значи ще пратиш устройството в апартамента? — отново настоя Куин.

— Да, да. Аз погрижи за това.

— А тока? Можеш да се погрижиш и за него, нали?

Последва дълга пауза.

— Погрижи и за ток. Мой човек обади, когато готови. Казва се Лок.

— Добре. Ще бъдем на място след... — Куин погледна часовника си. — След дващест минути. Ще бъде страхотно, ако се случи горе-долу по същото време.

— Ти си голяма беда.

Връзката прекъсна.

Куин и Нейт стояха в коридора на четвъртия етаж, недалеч от стълбите. И двамата бяха с раници на гърба и с латексови ръкавици. Ако в този момент някой излезеше и ги видеше, нямаше начин да ги помисли за обитатели на кулата, които се мотаят в коридора. Но също като преди сградата бе потънала в сън. Никой не ги забеляза.

Куин държеше телефона си. Той също се беше смълчал.

— Може би приятелят ти няма да успее — предположи Нейт.

— Търпение — отвърна му Куин.

Измина още минута.

— Може би е по-добре да се върнем — каза Нейт. — Да го направим утре през нощта. Нали се сещаш, да дадем на стареца повече време да уреди нещата.

Този път Куин не отговори.

Още една минута.

— Ами ако някой от пазачите се...

Тихото бръмчене на телефона прекъсна Нейт.

Куин го доближи до ухото си.

— Да.

— Господин Куин?

— Да. Кой се обажда?

— Лок. — Човекът на Не Вин. Ако се съдеше по гласа, беше горе-долу на възрастта на Нейт и имаше лек британски акцент. — Когато сте готови, казвайте.

— Вече сме готови — каза Куин.

Секунда. Две. Три.

Изведнъж всички светлини в коридора угаснаха. Наблизо нямаше прозорци, но Куин знаеше, че токът е спрял не само в сградата, но и на няколко пресечки от северната страна на реката.

— Вече е тъмно — каза Куин.

— Мога да гарантирам най-много един час — уведоми го Лок.

— Повече от достатъчно е.

Куин прекъсна връзката и включи камерата. Слабото синьо сияние от екрана осветяваше лицето му.

— Има ли проблем? — попита Нейт.

— Не — отговори Куин. Затвори капака на телефона и извади бинокъла за нощно виждане, който чиракът му бе използвал при предишното им посещение. — Чакай тук.

Куин очакваше, че някой от обитателите ще излезе да провери дали няма ток и в коридора, но докато вървеше към апартамент 04–21, не се появи никой. Или всички спяха, или бяха приели, че електричеството е спряло в цялата сграда.

Спря, когато стигна до 04–20. Извади отново телефона и насочи обектива към стената на апартамента. Всичко беше тъмно. Нямаше нито ток, нито хора.

Бързо се върна при Нейт и прошепна:

— Празно е. Да идем горе.

През вратата на 04–21 не можеше да се мине, затова трябваше да има някакъв друг вход. И тъй като горният апартамент — 05–21 — принадлежеше на друга фиктивна компания, може би се влизаше именно оттам.

Планът на петия етаж бе абсолютно същият като на четвъртия. И тук всичко тънеше в мрак.

Нейт постави ръка на гърба на Куин и той го поведе по коридора.

— Същото като долу — каза Куин, когато наближиха апартамент 05–21. — Аплик точно пред вратата. — Активира телефона си и го подаде на чирака си. — Провери го.

Нейт включи топлинния сензор и насочи обектива към украсата.

— Виждам два източника на енергия. Вероятно батерии.

— Два ли? — изненада се Куин.

— Един в долната част и един в горната.

Куин насочи бинокъла за нощно виждане към аплика. И този имаше дупка в долната си част. Значи това трябваше да е камерата.

Горе обаче не се виждаше никакъв отвор.

„Първо камерата“ — помисли си.

Докато Нейт сканираше апартамента, Куин свали раницата и извади малка правоъгълна кутия.

— Тъмно — обади се след малко Нейт. — Апартаментът е празен.

— Добре — каза Куин.

Натисна превключвателя отстрани на кутията и малкият вграден екран оживя. Превъртя менюто, докато не намери функцията „ТЪРСЕНЕ НА СИГНАЛ“. Избра я. Появи се друг набор от опции. Куин избра „ЦИФРОВО ВИДЕО“ и изчака устройството да претърси евентуалните честоти на предаване.

Четиридесет и пет секунди по-късно на екрана се появи тъмен неясен образ. Беше намерил сигнала на камерата в аплика.

— Дръж — каза Куин и подаде монитора на Нейт.

Извади от джоба си диск колкото дребна монета, с дебелина около сантиметър. Свали защитното покритие от залепващата се гумена основа и се промъкна покрай стената, докато не се озова на няколко стъпки от аплика. Докосна малкото ключе отстрани на диска и залепи устройството за стената. Задържа го за момент, за да се увери, че няма да се отлепи.

— Готово — обади се Нейт. Гледаше малкия монитор.

Дискът беше заглушител. Докато не го изключе, камерата щеше да предава само шум.

Куин приближи аплика и извади фенерчето си.

— Другият източник от тази страна ли беше, или от другата? — попита той.

— От другата — отговори Нейт.

Куин бързо се премести от другата страна, минавайки право пред обектива на камерата. Насочи светлината към края на аплика и бавно придвижи лъча нагоре. Не се виждаше нищо особено.

Бавно и внимателно се пресегна и пхна пръсти във вазата покрай стеблата на цветята. Съвсем малко след ръба напипа някаква издутина. Беше широка около сантиметър и заоблена отгоре като пъпка. Познаваше тази форма.

Обхвана предмета с пръсти и дръпна. След кратко съпротивление той се отдели от стената. Като че ли се държеше от магнит. Куин усети

как се привлича към аплика, докато го буташе към ръба. Извади пръсти от вазата.

Предметът бе черен, дебел не повече от сантиметър. Беше точно каквото очакваше. Просто за да потвърди, извади проследяващото устройство и го доближи.

1,0000.

Бяха намерили маяка на Марков.

По същество това бе мобилен телефон, но без възможност да приема и предава звук. Използваше цифровата мрежа само за да уведоми онези, които знаят идентификационния му код, къде се намира. И тъй като устройството бе напълно пасивно, батерията му можеше да издържи повече от месец.

Вече нямаше съмнение. Марков им беше посочил именно това място.

— Мислиш ли, че ще успеем да влезем? — попита Нейт.

— Нямам представа.

Куин прибра маяка и проследяващото устройство в раницата. От тях вече нямаше нужда.

Без да губи повече време, отиде до вратата и огледа ключалките. Насочи лъча на фенерчето директно в отворите. За разлика от долния апартамент, тези бяха истински.

Протегна ръка и Нейт му даде монитора. Куин се върна на основното меню и избра „ОХРАНИТЕЛНА СИСТЕМА“. Прокара детектора покрай касата на вратата. На дисплея се изписа „СИСТЕМА ОТКРИТА — НЕАКТИВНА“.

— Има нещо, но не е включено — каза той.

— Значи влизаме?

— Да.

— Може ли аз да го направя?

— Добре — съгласи се Куин. — Само че по-бързо.

Нейт извади от раницата си шперцове и се захвана първо с резето, после с ключалката под дръжката.

След малко вдигна глава.

— Готово.

Куин погледна детектора. На дисплея все така пишеше „ОХРАНИТЕЛНА СИСТЕМА — НЕАКТИВНА“.

Кимна на Нейт. Чиракът се усмихна, натисна дръжката и отвори вратата.

— Аз съм първи — каза Куин.

Прибра монитора в раницата, извади фенерчето и го включи. Веднага щом влезе, освети помещението от единия до другия край, търсеше евентуален капан.

— Чисто е.

Нейт влезе и затвори след себе си.

— Провери спалните — каза му Куин. — Аз ще проверя тук.

Огледа набързо дневната, след което се зае с трапезарията и кухнята. Диванът, масите, столовете и кухненското обзавеждане говореха за човек, който обича комфорта. Но всички предмети бяха покрити с тънък слой прах. Шкафовете в кухнята бяха празни. Същото се отнасяше и за хладилника.

Когато се върна в дневната, Нейт се появи от коридора и каза:

— Май намерих нещо.

Беше в дрешника на по-малката спалня. Единственото, което показваше, че може да има нещо странно, бе една метална пръчка, минаваща през средата на задната стена.

Нейт вече беше отметнал жълто-кафявия килим, който покриваше пода на дрешника. Под него вместо бетон имаше дърво. Куин почука и се чу кухо ехо.

— Май се отваря ето така — каза Нейт.

Пъхна пръсти в една вдлъбнатина покрай ръба и повдигна леко пода на дрешника. Явно беше закрепен с панти за задната стена. Щом успя да пъхне пръстите си, Куин помогна на Нейт да вдигне капака.

От долната страна, съвсем до ръба, имаше метален карабинер, който обясняваше металния прът на гърба на дрешника. Куин го прехвърли през ръба на капака и го закрепил за пръта.

Под тях се виждаше стръмна метална стълба, която водеше надолу в тъмното.

— Някой е хвърлил много време и пари за това — отбеляза Нейт и погледна към Куин. — Слизаме ли?

Куин насочи фенерчето към стълбата. Не видя нищо особено.

— Отваряй си очите — каза той.

Нейт кимна и се спусна в апартамент 04–21. Куин го последва.

Както и можеше да се очаква, стълбата свършваше в дрешника на друга спалня. Но за разлика от горната, тук нямаше мебели. Помещението приличаше по-скоро на склад. Покрай стената бяха грижливо подредени десетки кашони и дървени сандъци, които изпълваха почти половината стая.

Куин ги освети с фенерчето, но не откри никакви надписи. Нейт опря длан на една кутия на върха на купчината. Бутна, но едва я помръдна.

— Доста е тежка — каза той.

Куин си погледна часовника. Бяха изминали само десет минути. Имаха много време, но въпреки това трябваше да бързат. Искаше да са на километри от сградата, когато дойде токът.

— Остави ги засега — каза той и посочи вратата. — Провери отново за топлинни източници.

Нейт описа широка дъга с телефона, обхващайки целия апартамент.

— Чисто е.

Излязоха в коридора. Куин направи знак на чирака си да изчака и надникна в голямата спалня. Там също имаше кутии. По-големи от онези в предишната стая, но също без обозначения.

Върна се обратно и продължи към дневната, следван от Нейт. Когато наближиха края на коридора, забавиха крачка. Лъчът на фенера осветяваше малка част от дневната — само някакви лавици за книги покрай стената.

— Провери отново.

Нейт сканира помещението.

— Пак нищо.

Куин пристъпи в дневната и бавно я обходи с лъча на фенера. Докато светлината разкриваше все повече и повече от намиращото се в стаята, кожата на тила му започна да настръхва.

30.

— Какво е това, по дяволите? — промълви Нейт.

— Не пипай нищо — нареди му Куин.

Въпреки че още бяха с ръкавици, не искаше да докосва каквото и да било, докато не разбере какво са открили.

Лавиците за книги, които бяха видели от коридора, не бяха никакви лавици. А витрини. Еднакви витрини. Широки метър и половина и със стъклени врати, така че съдържанието се виждаше. Покриваха всички стени и дори скриваха прозореца в отсрещния край и мястото, където трябваше да е входната врата.

Това обясняваше фалшивите ключалки. Вратата към общия коридор беше бутафорна.

В средата на помещението имаше две маси със стъклен похлупак. Куин предположи, че и те са витрини. Имаше едно изключение. Масата при входа към кухнята като че ли беше работна. Върху нея имаше малка настолна лампа и лаптоп.

Куин бавно пристъпи към най-близката витрина. Бяха сребристосиви, изработени от надраскан метал. Стилни, скъпи и яки. Куин насочи лъча на фенерчето към стъклото, за да разгледа предметите вътре.

Пистолети. Всеки бе изложен в профил върху черен плат, покриващ дъното на витрината. До всяко оръжие имаше малка табелка с марката, номера на модела и други основни характеристики. Само в тази витрина бяха цяла дузина. Два модела „Таурус“ и почти цялото семейство „Глок“.

Премина на следващата витрина. Отново пистолети. Този път „Зиг Зауер“. Няколко „Смит и Уесън“ и два „Валтер“.

— Да не е някакъв частен музей? — попита Нейт.

— Не — отвърна Куин. — Изложбена зала.

— Изложбена зала ли? Майтапиш се, нали?

Куин поклати глава.

— Имаш предвид, че те...

Нямаше причина Куин да завършва изречението. Беше ясно къде се намират — на място, където търговец на оръжие показва стоката си. Но това не беше типичният уличен доставчик. Собственикът на помещението определено изпълняваше големи поръчки.

— Снимай всичко. В общ и в близък план. Но не докосвай нищо.

— Вече ми го каза.

— Пак ти го казвам.

Малко по-нататък Куин откри витрини с карабини — снайпери, щурмови пушки, дори няколко специализирани оръжия. По-късите бяха поставени хоризонтално.

Наведе се да провери ключалката. Витрината не изглеждаше заключена. Пък и нямаше смисъл. Всеки посетител в тази стая несъмнено бе съпровождан от телохранителите на търговеца.

Въпреки това не го напускаше чувството, че нещо не е наред. Сякаш всичко беше прекалено изпипано.

— Виж това — обади се Нейт.

Куин се обърна. Чиракът му стоеше до една от витрините в средата на стаята и той отиде при него.

Ножове. Десетки ножове, с всякакви форми и размери.

— А онова там е още по-интересно — каза Нейт и посочи масата от дясната си страна.

Куин погледна. Детонатори, превключватели, часовникови механизми. Всичко необходимо за създаването на бомба, без самото взривно вещество. То нямаше място във витрините. Поръчваше се отделно.

— Снима ли всичко? — попита Куин.

— Половината.

— Довършвай. — Погледна си часовника. Бяха изминали почти двадесет минути, докато оглеждаха стаята. — Трябва да се махаме оттук.

— Ами компютъра? — попита Нейт и кимна към лаптопа.

— Ще го проверя.

Куин отиде до импровизираното бюро. Компютърът и лампата бяха единствените предмети върху него. Нямаше нито листи, нито моливи, нито каквото и да било друго. Масата имаше две чекмеджета, които бяха затворени.

Куин премести раницата на гърдите си, за да може по-лесно да бърка в нея. Извади малка отвертка, внимателно я пъкна през дръжката на едното чекмедже и го отвори.

В ъгъла му имаше блокче листа. Около една четвърт от страниците бяха откъснати. Най-горният лист беше празен, но по него се виждаха отпечатыци. Пишещият в бележника беше оставил следи. Куин се наведе да го разгледа по-добре, без да го докосва.

Приличаха на числа. Имаше една петица, а като присви очи, различи две осмици. Друг знак приличаше на плюс или на част от четворка. Телефонен номер? Вероятно не, но не можеше да каже със сигурност.

Взира се в листа няколко секунди, като се мъчеше да различи още нещо, но без успех. Ако го вземеше, може би щяха да разберат какво е написано, но искаше това проникване да остане незабелязано. Не можеше да рискува, затова с неохота затвори чекмеджето и отвори следващото.

Вътре имаше само няколко химикалки и 9-милиметрови амуниции. Тъкмо се канеше да го затвори, когато лъчът на фенерчето освети нещо под кутията патрони.

Наведе се, за да го разгледа по-добре.

Беше косъм — тъмнокестеняв, леко извит. Невъзможно бе да определи колко е дълъг, без да повдигне кутията. Странно, че се намираше там.

Куин затвори чекмеджето и погледна към Нейт.

— Колко ти остава?

— Една-две минути.

Куин насочи вниманието си към лаптопа. Освободи капака с дръжката на отвертката и го вдигна. Изведнъж се чу бръмченето на твърдия диск. Секунда по-късно екранът светна, хвърляйки слабо синьо сияние. В центъра имаше правоъгълна кутия, очакваща въвеждането на парола.

— Май каза да не докосваме нищо — обади се Нейт.

Куин почти не го чу. Огледа набързо машината. Отстрани имаше хранващ кабел, но беше ясно, че в момента компютърът работи на батерия.

„Защо е включен?“ — запита се той. Изглеждаше малко странно, освен ако потребителите не са смятали да го ползват през мрежата. Но

тър като капакът беше затворен и компютърът бе в спящ режим, това беше малко вероятно.

„Освен ако някой не го е ползвал по-рано вечерта и смята скоро да се върне.“

Наистина трябваше да се махат оттук, но не можеше да подмине потенциалната информация в компютъра.

— Трябва ми телефонът — каза Куин на Нейт.

— Момент. Още една снимка. — Нейт насочи камерата към една от витрините. — Готово.

Отиде бързо до Куин и му подаде телефона. Куин набра Орландо.

— Моля те, кажи ми, че се връщате — каза тя.

— Още сме вътре.

Тонът ѝ стана сериозен.

— Добре ли сте?

— Да. Добре сме.

— Какво открихте?

— Ще ти кажа, когато се върнем — каза той. — Но попаднахме и на компютър.

— Бръмбарът у теб ли е?

— У мен е. — Куин несъзнателно докосна ремъка на раницата си. В предния джоб имаше безжично устройство, което позволяваше на Орландо да влиза във всеки компютър, намиращ се в обхвата му. Единственият проблем бе, че размерите му бяха по-големи, тъй като се налагаше да изпълнява ролята на подслушвателно устройство и предавател.

— Тогава го нагласи. Ще видя дали мога да получа сигнал.

Куин подаде телефона на Нейт и извади устройството. По форма приличаше на бисквитка, около четири на четири сантиметра. Беше съвсем черно и също като заглушителя, който бе използвал в коридора на горния етаж, имаше самозалепващ се гръб.

Красотата на бръмбара бе в това, че Орландо можеше да го включва и изключва дистанционно, така че имаше голяма вероятност да остане незабелязан. Разбира се, стига да го скрие на подходящо място.

— Дръж това — каза той на Нейт и му подаде бръмбара.

Издърпа едно от чекмеджетата с отвертката и после направи точно онова, което бе забранил на чирака си. Хвана чекмеджето отстрани, извади го и внимателно го остави на пода.

— Дай го — каза накрая.

Нейт постави устройството в ръката му.

Преди да свали защитното покритие от самозалепващата се повърхност, Куин измери на око чекмеджето и погледна под бюрото, за да прецени дали чекмеджето допира задната му страна, или има луфт.

Нямаше място за съмнение. Определено имаше луфт, най-малко няколко сантиметра. Повече от достатъчно.

Махна защитното покритие и закрепил устройството на гърба на чекмеджето. Можеха да го открият единствено ако се сетеха да търсят точно там.

След като върна чекмеджето на мястото му, Куин взе телефона.

— Опитай — каза той на Орландо.

Последва кратка пауза.

— Имам сигнал — каза тя.

— Какво е положението с компютъра?

— В момента се опитвам да вляза. — Чуваше дишането ѝ от другата страна. — Така. Да, готово. Начален екран.

— Виж дали можеш да влезеш, преди да си тръгнем.

— Това да не е някакво състезание? Защото ако е, можеш да си сигурен, че ще вляза, преди да сте успели да се измъкнете от сградата.

— Момент — каза той. — Как да стои дисплеят?

— Какво?

— Капакът беше затворен, когато дойдохме. Компютърът беше заспал.

— Няма проблем — каза тя. — Затвори го. Ще мога да го събудя. Щом вляза, ще ми трябват минути, за да сваля всичко. Зависи колко информация има.

Куин затвори капака.

— Готово — каза той. — Ще се видим след малко.

Прекъсна връзката и прибра телефона в джоба си.

— Всичко е така, както го заварихме, нали? — попита той чирака си.

— Не съм докосвал нищо. Ти раз местваше разни неща.

— Добре, тогава да...

Телефонът завибрира в джоба му. Куин го извади. Беше номерът, от който му бе звъннал Лок.

— Какво има? — попита Куин.

— По-добре да се махате веднага — каза Лок.

Куин погледна часовника си. От обещания час оставаха още десет минути.

— Какво има?

— Някой се е задействал. Токът ще бъде пуснат след по-малко от пет минути.

— По дяволите! — тихо изруга Куин.

— Това не е всичко — каза Лок. — Шефът е оставил хора около „Кейсайд Вилас“ да следят положението.

Куин присви очи. Не беше искал от Не Вин да прави това.

— Току-що отпред спря кола — продължи Лок. — Двама души. Единият слезе да говори с охраната. Бял е. Другият е още в колата. Помлад е.

— Страхотно — каза Куин, по-скоро на себе си. — Добре. Благодаря. — Затвори и погледна към Нейт. — Време е да се махаме.

Втурнаха се нагоре по стълбата, свалиха фалшивия под на дрешника и бързо тръгнаха към изхода на 05–21.

Куин отвори вратата и излезе с насочен напред пистолет и бинокъла за нощно виждане на очите.

— Чисто — прошепна той и включи фенерчето.

Нейт го последва и затвори вратата след себе си.

Куин отиде до аплика и свали генератора на смущения.

— Към стълбите — прошепна на Нейт. — По-живо.

Тръгнаха бързо по коридора, като се мъчеха да не вдигат шум. Когато стигнаха вратата на стълбището, Куин понечи да я отвори, но спря.

Отдолу приближаваха стъпки.

Куин направи знак на Нейт да го последва и продължи надолу по коридора. Той се извиваше така, че ако отидеха до края му, нямаше да се виждат от вратата на стълбището.

Щом заеха позиция, Куин изключи фенерчето, извади пистолета си и го насочи към ъгъла.

Седем секунди по-късно вратата на стълбището се отвори. Появи се светлина — не много, но достатъчно, за да ги освети леко зад ъгъла.

Куин стоеше неподвижно, броеше стъпките и чакаше момента, когато някой от новодошлите ще реши да провери целия коридор.

Но не го направиха. Чу как двама души вървят по коридора към апартамент 05–21.

Вратата се отвори и затвори, а коридорът отново потъна в мрак.

— Ами бръмбара? — попита Нейт.

— Какво? — прошепна Куин.

— Бръмбара? Нали Орландо се опитва да влезе в компютъра?

Прав беше. Куин също трябваше да се сети. Бързо изрови телефона си и се обади на Орландо.

— Само не ми казвай, че още сте... — започна тя.

— Някой влезе в апартамента. Изключвай се веднага! — каза той и затвори. Постави ръка на рамото на Нейт. — Да се махаме.

Когато се върнаха в базата си, Нейт се запъти право към леглото си с инструкции да ги събуди на следващия ден по обед. Куин остана с Орландо, за да ѝ разкаже за станалото.

— Не бях виждал подобно нещо — каза той, когато приключи. — Приличаше на някаква много сериозна операция.

— Но? — попита тя, явно усетила колебанието му.

— Но... — Куин се замисли за момент. — Изглеждаше нагласено.

— Бъди по-конкретен. В какъв смисъл „нагласено“? — В гласа ѝ се долавяше раздразнение, но не беше трудно да се разбере защо. Очите ѝ бяха кървясали от взирането в компютъра, а бузите ѝ — изопнати от умора.

— Сякаш нещо не беше както трябва — опита се да обясни той. — Изглеждаше прекалено добре нагласено. Прекалено перфектно. Като следите в бележника например.

— Не бих нарекла това перфектно — отбеляза тя.

— Да. Това беше куцо. При начинание от подобен мащаб не би трябвало да се допускат такива грешки. — Подобно на Куин и Орландо, онези хора трябваше да са научени да поставят отделните листове на твърда повърхност, преди да започнат да пишат, а не да оставят следи.

— Може би трябваше да вземеш листа — каза тя.

Куин поклати глава.

— Имах чувството, че блокчето е оставено нарочно. Ако го бях взел, щяха да забележат.

После ѝ разказа за косъма, който също изглеждаше не на мястото си.

— Това е наистина странно — каза тя. — Пъхнат под кутията? И без други косми?

— Без други — потвърди той. — Всъщност останалата част от апартамента бе безупречно чиста. Нямаше нито отпечатъци, нито никакви следи.

— Мисля, че си постъпил правилно, като си ги оставил — съгласи се тя. — Наистина изглежда нагласено.

— Просто нямаше смисъл. — Куин започна да се прозява. — Защо не вземеш другата спалня. Аз ще се опъна на дивана.

— Имам много работа — каза тя и се обърна към лаптопа. До него имаше правоъгълна метална кутия с дебелина около пет сантиметра. Беше кремава на цвят и бръмчеше като компютъра на търговеца на оръжие, само че малко по-силно.

— По-добре си почини малко — каза Куин.

Тя го погледна и той разбра, че не е трябвало да си отваря устата.

— Да се разберем. Какво искаш? Искаш ли да разбереш какво има на касетата, която ти даде Джени? Защото беше здравата прецакана и ще ми трябва доста време да измъкна информация от нея. А онзи компютър? Искаш ли да проуча какво има на него, или не? Да не говорим за онези шантави инициали. Или искаш да си легна и да оставя всичко това за после? Нямам нищо против, защото наистина съм уморена, повярвай ми. Но останах с впечатлението, че трябва да се оправим с тези неща колкото се може по-скоро. Или може би греша?

Изглежда го предизвикателно и зачака отговора му.

— Добре — спокойно каза той. — Ще остана и ще ти помогна.

— Ох, великолепна идея — завъртя очи тя. — И какво по-точно ще правиш? Искаш да се редуваме с чукането по клавишите?

— По-скоро си мислех да ти правя компания — тихо рече той.

Орландо отново го погледна. След няколко секунди затвори очи и пое дълбоко дъх.

— Съжалявам — каза тя, макар че тонът ѝ си остана остър. — Концентрирам се по-добре, когато съм сама. Върви. Ти също трябва да

си починеш. Поне един от двамата ни да бъде със свежа глава.

Искаше му се да възрази, но логиката ѝ беше солидна. Нещата се развиваха прекалено бързо, откакто се появи трупът на Марков.

— Ако ти трябва за нещо, събуди ме — каза той.

Тя се усмихна с благодарност.

— Куин? — повика го Орландо, докато той вървеше към спалнята.

Куин спря на вратата и се обърна.

— Извинявай.

Сънуваше, че е в платноходка като онази, която Марков бе наел в Сан Диего. Само че не плаваше с Марков, а с Питър и Нейт. Вълните леко люлееха лодката. Питър спомена, че ловенето на риба било работа на Куин. Нейт пък говореше за дължината на платното, скоростта и...

— Мръдни малко.

Куин с мъка отвори очи. Лампата беше изгасена, но през завесата проникваше достатъчно светлина, за да я види. Орландо стоеше до леглото само по бял потник и гащета.

— Хайде де. Уморена съм.

Докато се местеше към средата на леглото, част от ума му реши, че може би продължава да сънува.

Орландо повдигна одеялото и се пхна под него.

Куин не помръдна. Не знаеше какво да прави.

Може би просто не искаше да е сама. Нормално. По дяволите, той също не искаше да е сам, каквото и да си мислеха хората за него.

Тя легна с гръб към него, после се замърда назад, докато не се притисна в тялото му — гръбът ѝ се долепи до гърдите му, краката им се докосваха. Без изобщо да осъзнава какво прави, Куин я прегърна през кръста.

Ръката ѝ се плъзна надолу и пръстите им се сплетоха. Той затвори очи и зарови нос в косата ѝ.

Чу и в същото време усети как тя си пое дълбоко дъх. За момент му се стори, че е заспала. После главата ѝ се завъртя и устните му докоснаха ухото ѝ. После бузата.

Устните им се докоснаха. Отначало колебливо. Целувката им бе лека, почти непорочна. После тя се обърна изцяло към него и ръката

му се премести от корема на кръста ѝ.

Докато я придърпваше към себе си, устните ѝ се разтвориха и езиците им се докоснаха.

За миг в ума му изникна образът на Дъри — старият му наставник веднъж бе казал, че Орландо е негова и само негова.

„Накарах те да обещаеш, Джони — прозвуча гласът му. — Накарах те да обещаеш никога да не я докосваш. Забрави ли?“

Досега Куин се беше съобразявал с желанието му.

Но за първи път осъзна, че това обещание вече не означава нищо.

Затова не спря.

Орландо също.

31.

Вратата на спалнята се отвори.

— Ела изгрей — разнесе се гласът на чирака му. — Обед е.

Отначало Куин си помисли, че Нейт вече знае какво е станало между него и Орландо. Но когато отвори очи, откри, че е сам в леглото.

Обърна се по гръб и погледна към вратата. Нейт стоеше на прага.

— Поръча събуждане, помниш ли?

— Помня.

— Орландо ми каза да те оставя да поспиш още малко, но реших, че щом си казал по обед, значи по обед.

— Благодаря — каза Куин. — Тя къде е?

— Къде другаде? Пред компютъра. — Нейт излезе в коридора, после отново пъкна глава в стаята. — Кафето също е готово.

Орландо беше станала скоро. Куин бе продължил да я прегръща в съня си и често се събуждаше, за да се увери, че наистина е до него.

Когато ставаше, долови уханието ѝ по възглавницата, характерния аромат на тялото ѝ — тръпчив, сладък и подканващ.

Бързият горещ душ разпръсна мъглата от главата му и му помогна да се съсредоточи върху настоящето. Облече се, отиде право в кухнята, взе чаша кафе и се върна в дневната.

— Здравсти — каза той, докато вървеше към масата, на която работеше Орландо.

— Здравсти — отвърна тя.

Настъпилото мълчание не бе точно неловко, но не беше и нормално.

Тя погледна към него и на устните ѝ заигра тънка усмивка.

— Спах чудесно.

— Хубаво — каза той и добави малко по-бързо от необходимото: — Аз също.

Отново се умълчаха.

— Ако някой се интересува, и аз спях доста добре — обади се Нейт.

В друга ситуация Куин щеше да му отговори нещо от рода на „Никой не се интересува“ или „Изобщо не ми пука“, но сега беше различно.

— Отлично — рече той.

— Е, не беше *чак толкова* добре.

— Стигна ли донякъде? — обърна се Куин към Орландо.

Тя кимна.

— Успях да сваля всичко от твърдия диск на компютъра.

Куин придърпа един стол и седна до нея.

— Ето, нали ти казах, че можеш да го направиш.

— Не съм и помисляла, че не мога.

— Има ли нещо интересно?

Тя се усмихна.

— Предимно неща, които можеха да се очакват. Офис програми и няколко документа. Има и цял PDF каталог на всичко, което продават. Това може да те заинтересува. — Орландо щракна върху един файл и отвори електронна таблица. — Ценова листа.

Документът изброяваше стоките и единичната им цена, както и отстъпките при закупуване на повече бройки.

— А някаква информация кои са тези хора?

— Нищо — отвърна тя. — Дори софтуерът е регистриран с произволно име. А. Лий. Няма фирма. — Орландо замълча за момент. — Има обаче нещо интересно. Влязох в системата и намерих серийния номер на машината. Оказва се, че е купена едва преди две седмици тук, в Сингапур.

— Знаеш ли откъде?

— Пристигнала е по пощата до адрес недалеч от Булеварда на орхидеите. И да, проверих го. Адресът не съществува.

— Прекрасно — рече Куин. — А клиентите? Има ли нещо за тях?

— Има папка „Клиенти“, но е празна.

Изражението ѝ показваше, че това не е всичко.

— Но? — подкани я той.

— Поразрових из твърдия диск и възстанових всички изтрити файлове, които успях. Не бяха много. Или върху останалите е записана някаква информация, или просто не използват толкова често компютъра.

— Но намери нещо, нали?

— Да. Няколко електронни таблици. Съдържаха само числа, така че нямам представа какво означават. Имаше също копие на каталога, няколко временни файла, създадени от компютъра, както и един текстов документ.

Отвори текстовия документ.

А Камарудин
SR-98

— Камарудин. Прилича на име — обади се Нейт.

— Име е — каза Орландо. — Но не открих нищо необичайно за него.

— Може да е псевдоним — предположи Куин. — По-интересно е това SR-98.

Беше виждал сигнатурата и преди. Знаеше, че ставаше дума за оръжие, но не можеше да се сети какво точно.

— Карабина — каза той.

— Снайперистка карабина — уточни Орландо. — Британска. На въоръжение е в Обединеното кралство, Австралия... — Замълча и погледна Куин. — И дори в Сингапур.

— Значи не е трудно да се сдобиеш с подобно нещо.

— И аз така бих предположила — рече тя. — Но е шантаво, не мислиш ли? Защо само този файл се поддаваше на възстановяване? Струва ми се, че са записвали данни върху другите от съображения за сигурност. Само този файл е изтрит просто така.

— Може да са го пропуснали — предположи Нейт.

— Възможно е — каза Орландо и погледна към Куин. — Но въпреки това си мисля, че ти си прав. Прекалено перфектно е.

— Като нагласено — каза Куин.

— Да. Но за какво?

Куин се облегна назад в стола си и прокара длан по още мократа си коса.

— Това не ми харесва. Изобщо не ми харесва. — Пое бързо и дълбоко дъх и издиша. — Не ми пука какво иска Джени. Трябва да я намерим и да я разкараме оттук. Точка.

— Но ние не знаем къде е — каза Нейт.

За момент Куин се почувства толкова уморен, колкото беше и когато заспа преди няколко часа. Затвори очи и се опита да измисли вариант, някакъв начин да убедят Джени да се откаже от мисията си и да се скрие на безопасно място. Но знаеше, че ако просто се свърже с нея, няма да успее да я уговори да дойде с него. Беше го заявила повече от ясно.

— Струва ми се, че зная какво да направим — каза Орландо.

Куин отвори очи и я погледна.

— Знаем, че се интересува от конгресмена Гереро и ще се опита да се свърже с него, ако ѝ се удаде възможност.

— Защо ѝ е да го прави? — попита Нейт. — Той се опитва да я убие.

— Тя обаче не смята така. Каза, че трябва да го предупреди. Не би тръгнала да предупреждава някого, ако смята, че се опитва да я убие — каза Куин.

— Точно така — каза Орландо. — Затова си мислех дали не можем да използваме положението в наша полза. — Погледна към компютъра си и отвори един файл. — Успях да се сдобия с програмата на конгресмена. През повечето време трябва да участва в закрити срещи, но има и две публични прояви. Утре следобед трябва да посети хранителен център — това е местният еквивалент на прием на открито — а след това ще прекара известно време в покупки, преди вечерта да отлети обратно за Щатите. Довечера пък има прием на американските конгресмени в ресторант „Ривера“ на Булеварда на орхидеите. По принцип партито няма да бъде за широка публика, но ресторантът се намира в търговски център.

— Значи достъпът е лесен. — Куин започна да разбира накъде бие тя.

Орландо кимна.

— Мислех си да се свържеш с нея във форума и да ѝ кажеш за приема. Може дори да ѝ кажеш къде е най-подходящо да пресрещне конгресмена.

— Това не противоречи ли на целта ни? — попита Нейт. — Мислех, че се опитваме да я държим настрана от Гереро.

— Той ще бъде просто примамка — обясни му Орландо. — Трябва да я прилъжем да излезе от скривалището си. И да стигнем до

нея, преди да има шанс да приближи конгресмена.

— Изглежда рисковано — рече Нейт.

— Имаш ли по-добра идея? — попита Куин.

Двамата с Орландо погледнаха въпросително чирака.

— Нямам — призна най-сетне той.

За съжаление същото се отнасяше и за Куин.

„Ривера“ бе част от нов скъп търговски комплекс на Булеварда на орхидеите. Намираше се на атриума на втория етаж и заемаше по-голямата част от източната страна на сградата. Несъмнено мястото беше много апетитно. Куин предположи, че наемът за такава голяма площ е астрономически.

Ако се намираше в Лос Анджелис, „Ривера“ щеше да е един от онези ресторанти, в които можеха да се видят знаменитости. Много луксозен, скъп и изискан. Сигурно щеше да е последен писък на модата в продължение на година, а после внезапно забравен с отварянето на нови, още по-изискани заведения. Но това бе Сингапур, а не Ел Ей. Може би ресторантът имаше някакъв шанс да оцелее.

Куин и Нейт бяха облечени с тъмни костюми, които трябваше да скриват оръжията им и при нужда да ги смесят с тълпата по време на приема. Пристигнаха в ресторанта рано, за да си поръчат късен обяд и да поразузнаят. След като се настаниха, келнерът любезно, но твърдо ги уведоми, че заведението ще затвори след час. Посланието му бе ясно: „Приключвайте бързо или направо си тръгвайте“.

При входа имаше бар, а отдясно се намираше основната зала. Зад нея бяха тоалетните и кухнята. Като се изключи декорът — тъмен, но топъл — заведението не се отличаваше особено от всеки друг ресторант. И тук важаха същите основни правила.

Куин се надяваше да се доберат до Джени, преди тя да стигне до ресторанта. Ако влезеше вътре, където конгресменът несъмнено щеше да е заобиколен от хората си, нещата можеха здравата да се оплескат. Куин обаче беше обучен да е подготвен за всичко и затова сметна за напълно разумно да се запознае с обстановката.

Малко след като им поднесоха храната, в ресторанта влязоха две жени и един мъж. Мъжът носеше сив делови костюм, а жените бяха с рокли за парти. В едната си ръка мъжът държеше папка, а в другата —

дебел пакет. По всичко личеше, че по-възрастната от жените командва. Само тя говореше, а другите двама кимаха.

След една-две минути се разделиха. Мъжът и по-младата жена останаха при входа, а шефката им се запъти към кухнята.

— Сега се връщам — каза Куин.

Стана и тръгна към двамата. Те стояха до малка маса непосредствено до вратата. Мъжът бе отворил пакета и вадеше нещата от него.

— Извинете — каза Куин, когато ги доближи. — Казвам се Тим Фостър, трябва да се срещна с хората, които организират приема довечера. Случайно да имате представа къде мога да ги намеря?

Жената се усмихна.

— Вече ни намерихте. Аз съм Дарла Вонг, а това е колегата ми Дийн Габъри. С какво можем да ви помогнем?

— О, чудесно. Извинете. Помислих си, че работите в ресторанта — каза Куин. — Аз съм от екипа на конгресмен Гереро. Искях само да се уверя, че всичко е наред. Така и не получихме писмени покани.

— Всички са в списъка — каза жената. — Няма нужда от покани.

— Великолепно. Значи сте записали всички нас, така ли? В групата на конгресмена са единадесет души.

— Момент да проверя. Дийн, би ли ми подал списъка?

Габъри подаде папката на колегата си.

— Последните корекции са от тази сутрин — каза той. Имаше лек австралийски акцент. — Сигурен съм, че всички са вътре.

Докато Дарла четеше списъка, Куин се премести, за да гледа над рамото ѝ. Името на поканения беше в лявата колона. До нея бе името на групата, ако имаше такава. А накрая имаше колона, в която пишеше „П“ или „Н“.

— Какво означават буквите накрая? — попита Куин.

Дарла го погледна, изненадана, че се е приближил толкова много.

— А... „П“ означава „потвърдено“, а „Н“ — „несигурно“.

— Вярно бе — каза Куин.

Жената бързо прегледа списъка. Явно се чувстваше неудобно, че Куин я зяпа, но бе прекалено учтива, за да му каже да се отдръпне.

— Преброявам девет души — каза тя.

— Девет? Сигурна ли сте?

— Да — каза Дарла. — Съжалявам.

— Няма нищо. Проблемът не е у вас. Просто ще трябва да се свържа с шефа и да видя какво да направя. Благодаря ви.

— За нищо.

Куин тръгна към масата си. Беше запомнил имената на петте жени, означени като „несигурни“.

След като се нахраниха, посветиха няколко часа в оглеждане на търговския център отвън и отвътре. Срецнаха се с Орландо на една пресечка от входа на центъра половин час преди началото на партито.

— Готова ли си? — попита я Куин.

Тя кимна.

— Третия номер, на който се обадих. Уенди Сиао. Заминала е в Сидни по работа.

— Документ?

Орландо извади синя карта от малката си чантичка. Беше сингапурска лична карта с нейната снимка и името на Уенди Сиао.

— Човекът на Не Вин я подправи за час и половина. Не ми се вярва да мине компютърна проверка, но би трябвало да свърши работа за визуално разпознаване.

— Добре. Щом гостите започнат да пристигат, двамата с теб ще влезем в мола — каза ѝ Куин. — Нейт, искам те отвън на улицата. Джени не знае как изглеждаш, така че няма да я подплашиш.

— Ясно — каза Нейт.

— Искам да влезеш направо на партито — каза Куин на Орландо.
— Ще бъдеш подкрепление, в случай че Джени успее да мине през нас.

Както ѝ беше поръчано, Орландо бе облечена подходящо за приема — черна рокля без ръкави, достигаща до коленете, с висока яка и гол гръб. Беше повече от прекрасна.

— Дадено — каза тя.

— Ти къде ще бъдеш? — попита Нейт.

— Пред ресторанта, в другия край на атриума — отвърна Куин.
— Имате ли радиостанции?

Двамата кимнаха.

— Добре. Да вървим.

Към 19:00 хората вече се бяха събрали. Но също като в галерията в Джорджтаун, конгресменът още не беше пристигнал.

Куин непрекъснато поглеждаше към асансьора в дъното на центъра. Бяха научили, че с него се слиза до подземен гараж. Неколцина от колегите на Гереро бяха дошли оттам и вероятно конгресменът щеше да последва примера им.

Премести поглед към ресторанта. Орландо беше изчезнала вътре преди петнадесет минути. Личната карта бе свършила идеална работа.

— Има ли нещо? — попита Куин.

— При мен е чисто — докладва Нейт.

— Тук също. — Едва успя да различи шепота на Орландо сред шума на партито около нея.

Движение отдясно привлече вниманието му обратно към асансьора. Беше пристигнала нова група. Трима мъже. Излязоха от кабината, но останаха да чакат на няколко крачки от нея.

— Част от приятелчетата ни от „Далечен изток“ са тук — каза Куин.

Разпозна двама от мъжете от гоненицата предишната нощ.

— Към мен ли идват? — попита Орландо.

— Още не.

Вратата на асансьора отново се отвори и от кабината излезе русият, плътно следван от Гереро и жена му. Тримата чакащи моментално застанаха нащрек. Двама минаха зад конгресмена и половинката му, а другият отиде до русия. Групата тръгна към ресторанта.

— Мамка му — каза Нейт.

— Какво има? — попита Куин.

— Мисля, че току-що мина покрай мен.

— Джени? Трябваше да я спреш.

— Не съм абсолютно сигурен. Мисля, че е тя. Ако съм прав, носи перука.

— Къде е в момента?

— Току-що влезе в комплекса. Момент.

Куин чу как Нейт бързо се изкачва по стъпалата към входа.

— Виждам я — каза чиракът. — Върви към ескалаторите. Синя рокля. Кестенява перука, до раменете.

Куин стана и тръгна през атриума към площадката, до която стигаше ескалаторът.

— Какво да правя? — попита Нейт.

— Стой долу, в случай че не е тя.

Ескалаторът свършваше в южната страна на етажа. На него стояха над дузина души. Повечето бяха облечени с костюми и модни рокли по случай партито.

Куин се надвеси през перилата, за да огледа целия ескалатор. Жената, която бе видял Нейт, не беше стигнала и половината път. За съжаление в момента се беше обърнала и гледаше към ресторанта, а не към Куин. Височината ѝ бе същата, както и телосложението, но това не беше достатъчно, за да я разпознае със сигурност.

Куин се отдръпна.

— Тя ли е? — прошепна Орландо в ухото му.

— Не знам — отвърна той.

Беше наблюдавал достатъчно дълго ескалатора, за да прецени правилно времето. Малко преди жената да стигне горния край, Куин закричи напред с наведена глава. Когато тя спря на площадката, той се блъсна в нея и я хвана за ръката.

— Извинете. Не гледах къде ходя.

— Няма нищо — отговори познатият глас.

Джени дори не го погледна. Цялото ѝ внимание беше насочено към ресторанта. Куин понечи да я хване по-здраво, но тя се освободи и бързо закричи по плочките.

Конгресменът и групата му тъкмо бяха стигнали входа на ресторанта. Джени явно го беше забелязала и се мъчеше да го пресрещне.

— Тръгна към ресторанта — каза Куин. — Главния вход.

— Отивам — каза Орландо.

Между Куин и Джени вече имаше няколко души. Прииска му се да хукне към нея, но щеше да привлече твърде много внимание. Последното, което им трябваше сега, бе да разтревожат охраната на Гереро.

— Орландо, къде си? — попита Куин.

— Почти на място.

— Ще стигне входа, преди да я догоня — каза той.

На един малък подиум до входа стоеше мъж, който проверяваше имената в списъка. Джени явно привлече вниманието му с бързата си походка. Мъжът грабна малката радиостанция, закачена на колана му, и заговори нещо по нея.

Внезапно залитна напред, преви се и изпусна радиостанцията. Докато се изправяше, Орландо застана до него с ръка на устата, сякаш е ужасно смутена. Каза му няколко думи. В очите ѝ се четеше искрено съжаление.

Джени вече беше съвсем близо до входа, но забеляза Орландо и закова на място.

Направи няколко крачки назад и се блъсна в Куин.

Докато се обръщаше, той хвана здраво двете ѝ ръце.

— Куин? — изненада се тя.

— Трябва да те изведем оттук — каза той.

— Не. Пусни ме. Трябва да се видя с конгресмена.

— Направиш ли го, с теб е свършено.

Тя тръсна глава.

— Не. Грешиш. Трябва да го видя.

Опита се да се освободи, но той я държеше здраво.

— Даваш ли си сметка, че някои от мъжете с него бяха същите, които се опитаха да те заловят вчера на „Далечен изток“?

— Той не би ме наранил.

— Няма да му се налага. Те ще го направят вместо него.

— Не и ако говоря с него. Той няма да позволи да се случи подобно нещо.

Орландо приближи зад Джени и рече:

— Вече наистина трябва да се махаме.

Куин погледна към входа на ресторанта. Докато почти всички други влизаха на приема, един мъж излизаше.

Русият.

Държеше пакет цигари и тъкмо вадеше една. Куин се опита да се дръпне така, че да застане зад Джени и Орландо, но бе твърде късно. Онзи ги забеляза.

— По-бързо! — каза Куин и дръпна Джени към асансьора.

Тя затича до него, без да се съпротивлява.

От ескалатора тъкмо слизаше група хора. Куин маневрира около тях и направо бутна Джени към лентата, водеща надолу.

— Тичай! — каза ѝ той. Вдигна яката си така, че преподавателят да е на сантиметри от устата му. — Трябва ни транспорт. Веднага!

— Заемам се — незабавно отвърна Нейт.

— Надясно — каза Куин на Джени, щом се озоваха на първия етаж.

Когато стигна последното стъпало, побягна след нея, като междувременно бързо погледна през рамо.

Орландо слизаше от ескалатора, а русият тъкмо стъпваше на него.

Пакетът цигари бе изчезнал, но ръката му не беше празна, макар и да опитваше да го скрие.

— Въоръжен е! — предупреди Куин тихо, колкото да го чуе Орландо.

Не биваше да го казва. Джени също го чу и погледна назад към ескалатора.

— Не спирай — каза ѝ Куин.

Зад него изкашля заглушител.

Джени падна.

На първия етаж на търговския център имаше малко хора. Всички гледаха Куин и Джени и не бяха забелязали, че русият стреля. Видяха само как Джени пада.

Мъж и жена тръгнаха да ѝ помогнат, но Куин се втурна напред и стигна пръв до нея.

Чу се ново кашляне, куршумът профуча покрай Куин и се заби в плочките на пода. Приближаващата жена изпищя, Куин извади пистолета си, завъртя се и го насочи към русия.

Обра мекия спусък, но спря. Онзи беше приклепнал зад металния парапет на ескалатора. Наблизо имаше няколко души, които осъзнаха опасността и се опитваха да се махнат. Беше прекалено рисковано да стреля.

Куин забеляза Орландо приклепнала до края на ескалатора, на по-малко от три метра от човека на Гереро. Тя му махна да продължават, но той се наведе, постави пистолета на пода и го плъзна към нея.

Докато тя се пресягаше да го хване, русият се изправи и се прицели в Джени.

Куин се метна към нея, не толкова да я закрие с тялото си, колкото да я накара да се размърда.

— Ставай, ставай — каза ѝ той, докато я вдигаше от земята.

Изстрел.

Куин се стегна, очаквайки да поеме куршума, но му се размина.

Вдигна Джени на крака, подхвана я през кръста и я поведе напред. Не погледна назад, докато не стигнаха изхода.

Орландо тичаше към него. Зад нея в края на ескалатора лежеше русият. Лицето му бе изкривено от болка и притискаше гърдите си с окървавена длан. Но неприятностите още не бяха свършили. Двама от хората на Гереро тичаха към ескалатора от втория етаж.

— Добре ли си? — попита Куин Орландо.

— Да — отвърна тя.

Навън Нейт стоеше до едно такси. Задната врата беше широко отворена.

Куин бутна Джени вътре, после се качи, следван от Орландо. Нейт седна отпред и нареди на шофьора:

— Карай!

— Не искам неприятности — каза мъжът, усетил, че става нещо.

Орландо насочи пистолета си към него.

— Тогава изчезвай.

Шофьорът явно реши, че идеята не е лоша, отвори вратата и се изнесе.

Нейт вече се настаняваше зад волана — знаеше, че е негова работа да ги измъкне.

Превключи на скорост и натисна газта до дупка. Дори не си направи труда да затвори вратата. Тя сама се затръшна от инерцията.

Почувствал се най-сетне в относителна безопасност, Куин се наведе да огледа по-добре Джени.

— Ранена ли си? — Не беше забелязал кръв, но тя бе паднала веднага след като онзи стреля.

— Не... май не съм — отвърна тя. — Чух нещо покрай главата си, после паднах.

Куин опипа краката и хълбока ѝ. Тя трепна, когато стигна до лявото ѝ рамо.

— Мисля... мисля, че съм го изкълчила.

Куин натисна малко по-силно и тя извика от болка.

— Телефонът е в джоба ми — каза Куин на Орландо. — Обади се на Не Вин. Трябва ни лекар.

32.

Куин и Орландо качиха Джени в апартамента, а Нейт продължи с таксито; Куин му нареди да се отърве от колата колкото се може по-далеч.

Отведоха я в голямата спалня и я сложиха да седне на леглото.

— Как е рамото ти? — попита Куин.

— Боли — отвърна Джени. — Но ще се оправя. Трябваше да ме оставиш да говоря с него.

— Успокой се. Не мисли за това сега.

Чуха външната врата да се отваря.

— Куин? — Беше Не Вин.

— Насам — извика му Куин.

Старецът се появи на прага, следван от по-млад мъж, който носеше нещо като лекарска чанта. Не Вин също носеше чанта, но тя приличаше по-скоро на пазарска.

— Ти ли си лекарят? — попита Куин.

Мъжът изглеждаше уплашен, но все пак успя да кимне.

— Тогава идвай по-бързо, по дяволите.

Не Вин бутна лекаря през вратата.

— Спокойно. Доктор Хан добър лекар. Просто не правил домашни посещения напоследък.

Доктор Хан бързо огледа новата си пациентка.

— Какъв е проблемът?

— Рамото — отвърна Куин. — Изкълчено е, предполагам.

— Дясното или лявото? — обърна се лекарят към Джени.

— Лявото — отговори Куин.

Лекарят хвърли бърз поглед към Куин и се наведе да огледа рамото на Джени. Когато започна да го опипва, тя стисна зъби, едва се сдържаше да не извика от болка.

— Ще трябва да се съблечете — каза доктор Хан.

Джени погледна към Куин и Не Вин.

— Май е по-добре вие двамата да отидете да направите кафе — предложи Орландо.

Куин не искаше да се маха. Чувстваше се отговорен. Но все пак кимна и се обърна към вратата.

— Куин? — обади се Джени.

Той спря.

— Зная, че само се опитваш да помогнеш, и може би беше прав. Може би не трябваше да отивам там.

— Сега си добре — отвърна Куин. — Всичко ще се оправи.

— Не, няма — каза тя изненадващо енергично. — Не разбираш. Стивън умря, докато се опитваше да ми помогне да го спра.

— Какво да спреш?

Очите ѝ се разшириха за миг, после клепачите ѝ се отпуснаха, сякаш беше изразходвала цялата си енергия.

— Ако наистина искаш да ми помогнеш, ще ме заведеш до конгресмена. Ние сме единственият му шанс.

— *Неговият* шанс?

— Изслушал си касетата, нали? Значи вече знаеш — рече тя. — Трябва да го спасим.

— Мога ли да остана няколко минути насаме с пациентката, моля? — обади се лекарят.

Куин кимна неохотно. Искаше да чуе повече, но това можеше да почака, докато докторът си отиде.

— Няма нужда от притеснения — каза Не Вин. Двамата с Куин седнаха в дневната. — Доктор Хан мой човек. Работи много за мен.

— Ще си мълчи ли?

— Мълчи като риба. Знае, че иначе няма бъде доктор.

Умълчаха се. По едно време Не Вин подаде платнената чанта на Куин.

— Устройство за лента.

Куин взе чантата и я остави на пода до краката си.

— Благодаря.

Старецът се изправи и тръгна към кухнята.

— Искаш пие нещо?

Куин поклати глава.

През следващите двадесет минути не проговориха. Не Вин бавно отпиваше от чаша с вода, а Куин се мъчеше да проумее ставащото. Защо Джени искаше да *спаси* Гереро? Та той я преследваше. Един от неговите хора стреля по нея. И нямаше съмнение, че именно те бяха убили приятеля й.

Погледна към Не Вин.

— Защо ми изпрати Марков?

Старецът го погледна. Почти половин минута двамата не помръднаха.

— Направил само онова, което той ме помолил — каза Не Вин.

— Какво? — попита Куин. Не беше сигурен, че е разбрал правилно.

Не Вин не отговори.

— Да не искаш да кажеш, че Марков ти е казал да ми изпратиш трупа му?

Отначало изглеждаше, че Не Вин ще продължи да мълчи, но след малко той се наведе напред.

— Каза, ако с него се случи нещо, да ти пратя вест.

На Куин му се стори, че въздухът внезапно натежа. Притискаше го, сякаш се опитваше да го смаже.

Марков.

Той е поискал да въвлече Куин. Не е било просто случайност. Нито пък някой е решил, че точно Куин трябва да погребее стария си приятел. От самото начало всичко е било замислено от Марков.

— Разкажи ми какво се случи — каза Куин.

Не Вин се замисли за момент, после заговори:

— Идва при мен също като теб тази седмица. Има нужда от моя помощ. Мисля — добре. Марков винаги честен с мен. Няма проблем помогне.

— За каква помощ става дума?

— Малко оборудване — отвърна Не Вин и добави: — И малко подкрепления.

— Подкрепления?

— Един човек. Марков прави наблюдение. Имал нужда от помощ.

— Следил е „Кейсайд Вилас“ — промълви Куин.

— Не ми казал къде.

— Но твоят човек ти е казал.

— Мой човек мъртъв. Като Марков.

Куин замълча.

— Съжалявам.

Не Вин се облегна в стола си.

— Нещо станало и хванали Марков. Мой човек ги проследил, за да види къде го отвеждат. Обадил ми се по телефон и ми казал какво става. Аз казва на него да обади, когато разбере къде отива. Докато чака, събира други мои хора. Но никой не се обадил.

Куин погледна стареца и го остави да продължи.

— Четири дни нищо. Аз знае те мъртъв, но продължава търси и пита хора, които може знае нещо. Повечето нищо не казва. Накрая една жена казва за голяма суматоха в склад за контейнери. Отишли да погледне.

— И там сте открили Марков — рече Куин.

— Да — потвърди Не Вин. — Вече мъртъв от два, три дни.

— А твоят човек?

— Няма го. Ден по-късно труп изхвърлен на плажа.

Мълчание.

— Съобщението в контейнера — каза Куин. — То беше ли там, когато намери Марков, или ти го написа?

— Съобщение вече там.

— Знаеше ли какво означава?

— Не. Но решил, че важно.

— И затова си ми изпратил целия контейнер.

Лека усмивка изкриви устните на Не Вин.

— Марков много пъти казвал колко много вярва на теб. Ти негов добър приятел.

— Да, така беше.

— Когато работи с тебе, аз разбира какво имал предвид. Ти добър в своя работа. Надежден и се доверяваш, но си отваряш очите.

— Опитвам се — отвърна Куин.

— Марков не ми казал какво прави, разбира? Аз не знае нищо за „Кейсайд“. Не знае нищо за нищо. Аз могъл направи само каквото той ме помоли. Затова го пратил на теб.

— Страхотно. Благодаря.

— Проработи, да? — каза Не Вин. — Ти намери Джени. Спаси я. Сега я изведе оттук.

Куин се усмихна измъчено. Думите на Джени отново прозвучаха в главата му: „Ние сме единственият му шанс. Трябва да го спасим“. Измъкването ѝ не изглеждаше толкова просто, колкото преди няколко часа.

— Може да ми потърбява помощта ти — каза той.

— Разбира се. Аз може изкара вас от страната.

Куин поклати глава.

— Не. Нямах предвид това.

Не Вин го изгледа предпазливо.

— Аз вече ти помогнал много.

— Така е — съгласи се Куин. — Но може да имам нужда от още помощ.

Разказа на стареца какво е намерил в апартамента на четвъртия етаж на „Кейсайд Вилас“.

— Невъзможно — каза Не Вин. — Аз познава всеки търговец на оръжие тук. Няма в „Кейсайд“. Грешеш. Нещо друго е.

— Съгласен съм. Нещо друго е. Но е направено така, че да прилича на бърлога на търговец на оръжие. Какво ще си помисли сингапурската полиция, когато попадне там? Или пък ФБР или ЦРУ?

Не Вин отметна глава назад и вдиша през носа.

— Ще повярват в онова, в което искат да вярват.

— Точно така — рече Куин. — В зависимост от това как и защо са го открили.

Старецът като че ли се замисли за момент върху думите му.

— Да. Зависи как и защо. Значи мислиш, че онова фалшиво?

— Ти самият го каза. Познаваш всеки търговец на оръжие в Сингапур, но не си чувал за това. Мисля, че някой е нагласил мястото така, че да бъде открито. При подходящите условия.

— И какви са тези условия? — попита Не Вин.

— Точно тук може да ми потърбява помощта ти.

— Искаш аз разбере? — попита предпазливо Не Вин.

— Искам да си отваряш ушите — отвърна Куин. — Аз ще се опитам да разбера какво става. Може да ми потърбяваш за онова, което ще се наложи да направим, след като разберем.

Не Вин впери поглед в него. В стаята отново се възцари тишина.

Накрая старецът кимна.

— Добре.

Няколко минути по-късно доктор Хан и Орландо излязоха от спалнята.

— Мисля, че е изкълчване от падането. Не мога да кажа със сигурност без рентген. Още не се е подуло много, но скоро ще се подуе.

— Благодаря, докторе — каза Куин, стана и тръгна към коридора.

— Чакайте — спря го лекарят. — В момента не можете да разговаряте с нея.

— Защо? — попита Куин.

— Дадох ѝ успокоително за болката. Заспа преди няколко минути. Така или иначе се нуждае от сън.

— Чудесно — рече Куин. Много му се искаше да говори с Джени, но знаеше, че лекарят е прав. Тя се нуждаеше от сън. Всички се нуждаеха от сън.

— Може би няма да е зле да мина и утре сутринта — каза доктор Хан.

— Ще ви се обадим преди това — отвърна Куин. Искаше да разполага със свобода за действие.

— Както желаете.

Докторът тръгна към вратата. Не Вин стана и понечи да го последва.

— Обади се, щом разбереш — каза той на Куин от прага. — Това мой остров. Не обича подобни изненади.

— За какво става дума? — попита Орландо веднага след като вратата се затвори.

— Той ще ни помогне.

— За какво ще ни помага?

Куин ѝ преразказа разговора си с Не Вин.

— Значи Марков от самото начало е искал да се включиш в това? — рече тя.

— Така излиза.

— Ако беше жив, щях да го убия — каза Орландо.

— Защо? — попита Куин. — Просто се е опитвал да помогне на Джени.

Орландо изсумтя презрително.

— Случвало ли ти се е напоследък да се вгледаш в себе си? Да си забелязал как ти се отразява всичко това? Смъртта му те е обсебила.

— Тогава защо дойде с мен? — попита той.

Очите ѝ проблеснаха гневно и тя отвори уста, но не продума. След малко рече:

— Знаеш защо. Просто не си позволяваш да го видиш.

Куин разтърка лице.

— Извинявай — каза той. И повтори, сякаш не беше сигурен дали думите са излезли от устата му: — Извинявай.

Усети как пръстите ѝ гаят ръката му. Това го успокояваше. Тя пристъпи до него, прегърна го и отпусна глава на рамото му.

— Ще ида навсякъде, ако имаш нужда от мен. Не е важно защо — рече тя.

Той също я прегърна и я притисна към себе си. За първи път, откакто се помнеше, не беше сам.

Останаха така няколко минути, после Орландо се отдръпна и каза:

— Трябва да поспиш.

— Ти също.

Тя взе чантата с устройството за лентата и го понесе към компютъра.

— Първо трябва да пусна лентата. Да съм сигурна, че всичко върви правилно.

След като включи четеца, Орландо включи компютъра, вкара паролата си и отвори някаква програма. Софтуерът бе непознат за Куин, но ясно се виждаше, че е свързан с обработката на звук.

— Лентата е повредена и искам да видя дали изобщо можем да я разчетем. Ще отнеме повече време от обичайното — каза Орландо. — Ще интерполирам повреденото аудио, а след това ще филтрирам външния шум.

— Колко време ще ти отнеме? — попита Куин.

— Не мога да ти кажа със сигурност. Нямам представа колко информация е записана. Но не повече от десет часа. Би трябвало да приключа до сутринта. — Тя се прозя.

— Май е време за сън — каза Куин. — Коя стая искаш?

— Куин! — рече тя. Физиономията ѝ не бе особено радостна.

— Какво?

— Какво си се повредил, по дяволите?

Хвана го за ръка и го задърпа към коридора.

33.

Когато Куин отвори очи, слънцето блестеше през прозорците на стаята. Главата го болеше, но това не бе изненадващо. Беше прекарал нощта на пода на голямата спалня, за да бъде наблизко, ако Джени се нуждае от нещо.

Орландо се бе сгушила в него с глава на гърдите му. Намираха се почти в същата поза, в която бяха заспали преди няколко часа. Бяха твърде изтощени, за да правят нещо друго, освен да се прегърнат.

Чуваше равното дишане на Джени. През нощта се беше размърдала само веднъж, но така и не се бе събудила — вероятно я мъчеше кошмар, може би подсилен от успокоителното на доктор Хан.

Куин се опита да издърпа ръката си изпод Орландо, без да я събуди, но тя се размърда и се протегна.

Очите ѝ се отвориха само колкото да го погледне през сплетените си мигли.

— Колко е часът? — прошепна.

Куин си погледна часовника.

— Единайсет без двацет — изненадано каза той. Това беше най-дългият му сън, откакто бе открил трупа на Марков.

Стана и облече джинсите си и черното поло.

— Ще направя кафе.

Каната бе почти пълна, когато чу Орландо да идва по коридора. Изчака кафето да изтече, напълни две чаши и ги отнесе в дневната.

Орландо се беше преоблякла и прибрала косата си на опашка. Май бе успяла и да си измие лицето. Изглеждаше свежа и готова за действие.

— Приключила ли е обработката? — попита той.

— Май да.

— И?

— Момент — каза тя.

В папката на екрана имаше един-единствен файл. Орландо го отвори.

— Това кафе ли е?

Двамата вдигнаха поглед. Нейт влезе сънен в дневната.

— В кухнята е — каза Куин.

Нейт изсумтя едно „благодаря“ и затътри крака натам.

— Да го чуем — обърна се Куин към Орландо.

Тя натисна бутона за възпроизвеждане, но от говорителите не прозвуча нищо.

Орландо спря възпроизвеждането, премести курсора в средата на файла и отново го пусна. Пак нямаше звук.

— Какво има? — попита Куин.

— Момент.

Тя опита няколко различни места от файла, но отново без резултат.

— Какво става? — попита Нейт, щом се появи от кухнята с чаша кафе.

— Не сега — сръза го Куин.

Орландо беше отворила софтуера за конвертиране и преглеждаше отчета. Поклати глава и затвори програмата.

— Какво има? — попита Куин.

— Не зная — отвърна тя. — Би трябвало да го чуем. Отчетът показва, че конвертирането е минало без проблеми.

Отново опита файла. Пълна тишина.

Орландо се облегна назад и се загледа в екрана.

— На лентата е имало нещо — каза Куин. — Нали?

— Да, имало е нещо — озъби се тя. — Моля те, просто... дай ми няколко минути да разбере какво е станало.

— Разбира се — каза Куин и докосна рамото ѝ. — Всичко е наред.

— Не е наред — изгледа го тя кръвнишки. — Във файла трябваше да има нещо.

Куин отиде в кухнята да си допълни чашата и да остави Орландо на спокойствие. Когато се върна, настроението ѝ сякаш се беше влошило още повече.

— Би трябвало да е тук — каза тя. — Няма причина да липсва.

— Тогава пусни програмата отново — предложи той.

— Това ще ни отнеме още един ден.

— Нищо. И без това не разполагаме с друго.

— След още един ден ще бъде твърде късно — каза Джени. Стоеше на прага на дневната, подпряла здравото си рамо на стената. — Мога ли да получа малко вода?

Куин кимна на Нейт към кухнята и той каза:

— Аз ще ти донеса.

Куин отиде до Джени, подхвана я през кръста и я поведе през дневната.

— Сядай — каза ѝ, когато стигнаха до дивана. — Как е рамото?

— Не е чак толкова зле, стига да не го движа.

Нейт се върна с чаша вода и я подаде на Джени.

— Какво искаш да кажеш? — попита я Куин, след като тя свали чашата. — Защо ще бъде твърде късно?

— Записано е на касетата — каза тя. — Ако сте успели да я прослушате, би трябвало да сте разбрали.

— Още не сме успели да я прослушаеме — сопна се Куин. — Ще трябва да ни кажеш какво има на нея.

Джени погледна към чашата в ръката си и въздъхна.

— Ще го убият — рече тя. — Днес.

— Кого ще убият? — попита Орландо. Беше се обърнала в стола си към тях.

— Гереро ли? — попита Куин.

— Да — отвърна Джени.

— Кой ще го убие? — попита Куин.

— Не зная точно кой. Някой е бил нает да го направи. Точно това беше записано на касетата. Разговор между убиеца и...

— И кого? — попита Орландо.

— И жената на конгресмена — каза Джени, без да вдига поглед.

— Какво? — изненада се Куин.

— Зная. И аз отначало не повярвах. Но после Гери ми даде касетата. Той работеше с жената на конгресмена. Беше личен асистент на госпожа Гудман.

— *Беше?* — повтори Орландо.

— Мъртъв е — каза Джени. — Убиха го ден след като ми даде касетата. Затова трябваше да избягам. Не исках същото да се случи и с мен. Но след като чух записа, разбрах, че не мога да го оставя просто

така. Опитах се да се свържа с конгресмена, но онези ме държаха настрана. Дойдох тук, защото знаех, че това е единственият ми шанс.

— Чакай малко — каза Куин. — Хората на конгресмена те преследваха.

— Не са хора на конгресмена, а на жена му. — Джени замълча за момент. — Когато миналото лято кампанията му започна да става сериозна, тя каза, че ще му наеме охрана. Доста е богата, нали знаете? И много активна политически. Той не смяташе, че е необходимо, но тя настоя. Аз обаче си мисля, че хората, които нае, в действителност работят за човека, който ще убие съпруга ѝ. Тя ги е пуснала по петите ми, защото знае, че касетата е у мен и мога да съсия всичките ѝ планове.

Джени отпи още една глътка вода.

— Но защо ѝ е да убива съпруга си? — попита Орландо.

Джени я погледна, после погледна Куин и извърна очи, без да каже нищо.

— Джени, защо? — настоя Куин.

— От... отначало си помислих, че е свързано с брака им. Че може да го е хванала в изневяра и е искала да избегне политически скандали. Не зная. Може да е по милион причини. Съпрузи непрекъснато се избиват взаимно.

— Каза „отначало“ — напомни ѝ Куин, след като тя замълча отново. — Но вече не мислиш така?

Тя поклати глава.

— Не. Вече не мисля така.

И отново се извърна, сякаш не ѝ се искаше да обяснява.

Куин коленичи пред нея.

— Какво има? — попита той. — Защо тя иска да го убие?

— Стивън е разбрал това — най-сетне отговори Джени.

— Марков?

Тя кимна.

— Сигурна съм, че точно затова е мъртъв.

— Джени, какво е разбрал? Трябва да ни кажеш.

Този път тя не извърна поглед от него.

— Стивън каза, че има една група... организация, която се опитва да... манипулира нещата в своя полза.

— LP ли?

— Да.

— Какво да манипулира? — попита Орландо.

— Политика. Закони. Каквото е нужно. Поне така ми каза Стивън. — Отново замълча за момент. — Каза, че набират сила, поставят свои членове на ключови позиции във всеки департамент и клон на властта.

— Правителство в сянка — обади се Орландо.

Джени я погледна.

— Точно това каза и Стивън: „Те са правителство в сянка, което изчаква своя момент“.

— А жената на Гереро? Значи и тя е член на групата, така ли? — попита Куин.

Джени кимна.

— Именно.

— Но аз още не мога да разбера защо LP ще иска смъртта на мъжа ѝ.

— Някои администрации са по-отворени от други за идеите на организацията. Сегашната администрация не е от тях. Както стоят нещата в момента, президентът лесно ще бъде преизбран за втори мандат. Никой от партията на конгресмена няма да може да му се противопостави. Не и ако нещата са такива, каквито са сега. Стивън каза, че LP не може да допусне подобно нещо.

— И затова ще убият Гереро? Човек от партията, която те искат на власт? — Планът имаше смисъл. Вече се досещаше какво са имали наум.

— Той е герой от войната. Морски пехотинец — каза Джени. — Участвал е в операцията в Панама в края на осемдесетте. Спасил е живота на няколко от хората си. След армията навлизането в политиката е било напълно естествено за него. Но макар да е лоялен към партията си, не е кукла на конци. Гласува както му диктува съвестта, и това в един или друг момент го изправя почти срещу всички останали. Обществото обаче харесва независимия му дух. Именно затова той иска да стане президент. Смята, че може да предложи алтернатива на съществуващото статукво.

— Човек от народа — каза Орландо.

— Да. Точно това имам предвид. — Джени помълча малко, после продължи: — Стивън каза, че въпреки че съпругата му е от LP,

организацията няма контрол върху него. Но са намерили как да го използват.

— Значи ще го убият, защото не могат да го контролират? Защо просто не му скалпят някакъв скандал? Да го принудят да се оттегли? — попита Нейт.

— Ще те попитам нещо — отвърна Джени. — Какво би станало, ако американски кандидат за президент бъде убит в чужбина?

— Няма да е добре — отговори Нейт.

— Ами ако се намерят доказателства, че убиецът е работил за ислямски екстремисти?

Нейт се опули.

— Тогава... настроенията ще бъдат точно каквито бяха след единайсети септември.

— Може би не чак до такава степен, но определено в тази насока.

Джени се канеше да каже още нещо, но Куин я прекъсна.

— Променят динамиката. — Не беше въпрос, а обобщение. — Колкото повече се затваряме в себе си като страна, толкова по-трудно ще бъде преизбран президентът.

— Пропускаш нещо — каза Джени.

— Какво?

— Щом конгресмен Гереро умре, жена му ще заеме неговото място в кампанията.

За няколко секунди в стаята стана съвсем тихо.

— Боже мой. Прави се на Корасон Акино — промълви Орландо. — Е, Акино не е убила съпруга си. И той не е бил кандидат за президент по това време, но в крайна сметка политическата ѝ кариера започна точно заради смъртта му.

— Не мисля, че жената на конгресмена е от категорията на Корасон Акино — отбеляза Куин.

— Може и да не е — отвърна тя, — но е бяла жена... бяла *вдовица* на човек, убит от врага. Добре известна е. Възгледите ѝ ще пасват на настроенията на потресената нация. А ако приятелите ѝ от ЛР устроят още инциденти за да поставят президента в неудобно положение, тя ще спечели с огромна изборна победа.

Куин се опита да си представи Джоди Гудман като следващ президент на Съединените щати. Трудно беше, но не и невъзможно.

— Значи убийството трябва да се извърши тук, в Сингапур? — попита Куин.

— Да — отвърна Джени. — Точно затова се опитвах да говоря с него, да го предупредя.

— Той заминава за Щатите през нощта — каза Орландо.

— Именно затова няма време да чакаме — рече Джени. — Знам само, че покушението трябва да стане на публично място, което е част от програмата му.

Орландо бързо отиде до компютъра. След малко вдигна глава.

— Хранителен център „Максуел“ — каза тя. — Това е единствената публична изява, останала в програмата му. Трябва да е там в един следобед.

Куин погледна часовника си. Беше 11:10.

— А сега къде е? — попита той.

Орландо направи справка с компютъра.

— Би трябвало да завършва среща в американското посолство. После има друга среща в сграда „Фон Фелдт“ край Китайския квартал, а оттам продължава към „Максуел“.

— Значи в момента е в посолството? — попита Куин.

— Да.

— Нейт — каза Куин. — Обличай се и ни намери кола. Орландо, пригответь нещата.

Погледна към Джени.

— Идвам с вас — каза тя.

Колкото и да му се искаше да я остави в апартамента, тя можеше да се окаже единствената, която би могла да убеди конгресмена, ако се стигнеше дотам.

— Кажи на Нейт да ти даде чиста тениска.

Докато останалите се приготвиха, Куин се обади в посолството.

— Кенет Мъри, ако обичате — каза той, след като му отговориха.

Оставиха го на изчакване няколко секунди, след което отново се чу сигнал за повикване.

— Кабинетът на Кенет Мъри. — Женски глас, мек и млад. Доколкото Куин познаваше Мъри, външният вид на момичето сигурно подходеше на гласа.

— Трябва да говоря с господин Мъри.

— Съжалявам — каза жената. — В момента участва в конферентен разговор. Да му предам ли нещо?

— Трябва ми веднага — каза Куин.

— Съжалявам, господине. Но той не може...

— Кажете му, че го търси Куин.

— Това няма да промени нищо.

— Направете го. Моля ви.

От другата страна се чу раздражена въздишка.

— Момент.

Нейт влезе в дневната, облечен с тъмносиня тениска и джинси.

— Побързай — каза му Куин.

Нейт кимна и излезе от апартамента. Стресът действаше добре върху съсредоточаването на чирака. Това щеше да е сред основните му качества след няколко години, когато започнеше да работи самостоятелно.

В слушалката се чу изщракване, а после много предпазлив глас каза:

— Мъри...

— Кенет, трябва ми помощта ти.

— Ох, по дяволите. *Ти*.

— Нямам никакво време за глупости. Искам да ме изслушаш.

— Куин, аз не работя за теб. Така че...

— Млъквай и слушай. Конгресмен Джеймс Гереро е някъде в сградата. Трябва да го задържиш там. Не му позволявай да излезе.

— Какво? — объркано попита Мъри. — Защо?

— Защото ако излезе, ще бъде убит.

— Не зная дали мога...

— Хич не се ебавам. Направи го!

— Момент.

Нежеланието му да помогне беше напълно разбираемо. Освен че незнайно защо си бе въобразил, че Куин е наемен убиец, който може всеки момент да му види сметката, Мъри почти не изгуби работата си и не влезе зад решетките миналата зима в Берлин, задето му беше помогнал. Но това така и не се случи. Куин се бе погрижил. Всъщност именно благодарение на Куин Мъри бе прехвърлен в другия край на света, на сегашното си топло местенце в Югоизточна Азия.

Джени влезе в дневната, облечена със същите панталони като вечерта и синя тениска.

След секунди се появи и Орландо с раница на гърба и друга в ръката. Изглеждаха тежки.

— С кого разговаряш? — попита Джени.

— С посолството.

Джени го изгледа изненадано.

— Да не би... да не би да са успели да го спрат?

Преди Куин да отговори, Мъри отново се обади:

— Вече е заминал.

Куин затвори очи.

— Кога?

— Преди двайсет минути.

— Двайсет минути? — Погледна към Орландо.

— По график трябваше да е там още десет минути — каза тя.

— Трябва да пратите някого след него — каза Куин на Мъри. — Отведете го на безопасно място.

— Не мога да направя подобно нещо без причина.

— Казах ти каква е причината! — извика му Куин.

— Трябва ми *доказателство*, Куин — отвърна Мъри. — Не мога просто да кажа: „Чух, че някой се готви да убие конгресмена“.

— По дяволите, можеш! — каза Куин. — Виж какво, конгресменът трябва да посети хранителен център „Максуел“ в един следобед. Няма да излезе жив оттам. Трябва да го спреш, преди да е стигнал.

— Не зная дали ще успея. Имам предвид, ако ми дадеш малко...

— Направи го, по дяволите! Просто го направи!

Куин прекъсна връзката и погледна към Орландо и Джени.

— Да вървим.

34.

Потеглиха към сграда „Фон Фелдт“ с един мерцедес, откънат от Нейт на няколко пресечки от апартамента. Чиракът бе зад волана, а Куин зае мястото до него. Джени и Орландо седяха отзад.

— Откъде се появи касетата? — попита Куин.

— Гери се е сдобил с нея. Не зная как, но той е разбрал какво се крои. Каза, че е започнал да записва разговорите на госпожа Гудман.

— Значи тя е била човекът за връзка с убиеца?

— Да.

— И не е разбрала, че я записват? — попита Орландо.

— Явно е разбрала — отговори Джени. — Именно затова Гери е мъртъв. Мисля, че сигурно е решил, че тя е по петите му, и затова ми даде записа.

— Защо точно на теб? — попита Куин.

— Поддържахме дружески отношения. Понякога се налагаше да работим заедно, за да координираме графици на конгресмена и жена му. Вероятно си е помислил, че мога да предам касетата на шефа си.

— Но не си го направила — рече Куин.

— Конгресмен Гереро беше извън града за няколко дни, когато Гери ми даде записа. Смятах да разговарям с него веднага щом се върне. — Джени замълча за момент. — Но Гери беше убит на следващия ден. Именно затова изслушах касетата. И моментално разбрах, че тя е причината за смъртта му. Разбрах също, че трябва да се махам, или и мен ме чака същото. Намерих извинение, казах в офиса, че имам спешен семеен проблем и трябва да си взема отпуска. После изчезнах.

— Наляво — каза Орландо на Нейт.

— Сигурна ли си? — попита чиракът.

— Да. Наляво.

Нейт зави рязко, улавяйки светофара в последния момент.

— Гери каза, че има и други записи — продължи Джени. — Скрил ги е на сигурно място. Смяташе да ми даде и тях.

— Трябвало е просто да се обади в полицията — каза Нейт.

— Аз му казах същото — отговори Джени. — Но той отвърна, че не може да го направи. Имало и други, можели да бъдат къде ли не. След като Стивън ми разказа за LP, разбрах какво е имал предвид Гери.

Всички се умълчаха.

— Гери каза ли ти нещо друго? — попита Куин. — Каквото и да е, нещо, което да ни е от полза?

Погледът ѝ се зарея за момент.

— Само че госпожа Гудман е говорила с нея още веднъж след запис на обаждането. Записал и този разговор, но го скрил. Каза, че ще ми го донесе на следващия ден. Но това така и не се случи.

— Момент — каза Куин. — Говорила с нея ли каза?

— Вярно, че не знаете, нали не сте чули записа — сети се Джени. — Убиецът, нает от госпожа Гудман, е жена.

Внезапно липсващите парчета от пъзела се подредиха в главата на Куин.

Орландо впери поглед в него и се намръщи загрижено.

— Какво има?

— Таша — отвърна Куин.

— Коя Таша? — попита Джени.

— Таша Дъглас?

Джени го изглежда неразбиращо.

— Не познавам жена с това име.

Бяха си играли с него. Бяха го мамили от самото начало. Таша го беше използвала, за да намери Джени. Единствено благодарение на собствената си предпазливост не я бе довел чак до целта.

— Момент. Това означава ли... — започна Нейт.

— Да — прекъсна го Куин.

— За кого говорите? — попита Джени.

— Не сега — каза Куин.

Прекарваше всичко през главата си, превърташе го напред и назад, анализираше. Таша сигурно беше останала в Хюстън, за да види дали той няма да се появи отново. Беше се представила за невинна приятелка, която отчаяно иска да намери Джени. А целта ѝ е била да разбере ролята на Куин във всичко това и след като успя, се опита да го използва, за да стигне до Джени. Не беше никакво съвпадение, че го наблюдаваше, докато той оглеждаше апартамента на Джени. Не го бе

изпускала от поглед, вече беше сигурен. Искала е той да я вижда. Това е било просто поредната стъпка в изграждането на другата ѝ самоличност. Срещата им пред офиса на Гереро също е била планирана.

Не е имало обаждане от брат ѝ, че някой е разбил апартамента ѝ в Тексас. Обърнатата наопаки хотелска стая във Вашингтон е била постановка. Можела е лесно да накара хората си да инсценират всичко, докато Куин разговаряше с Блекмор. Естествено идваше ред и на самия Блекмор. Тя беше накарала хората си да навестят стария шпионин и да разберат какво знае.

И накрая, след като я бяха оставили в Калифорния, тя продължи да му се обаждат. Явно беше намерила начин да проследи сигнала му, който трябваше да е абсолютно сигурен.

Стисна зъби, когато си спомни, че отговори на обаждането ѝ малко преди срещата с Джени на площад „Далечен изток“. Дори ѝ беше казал, че всеки момент ще се види с „приятелката“ ѝ. Хората ѝ явно го бяха следили и се задействаха по нейна заповед.

— Стигнахме — каза Нейт.

Макар че гледаше напред, Куин не виждаше нищо. Гласът на Нейт го изтръгна от мислите. Забеляза сградата „Фон Фелдт“ на половин пряка от тях.

— Накъде да карам? — попита Нейт.

Отпред не се виждаха автомобили, които да приличат на дипломатически.

— Спри ей там — каза Куин и посочи свободно място малко след сградата.

Щом колата спря, той отвори вратата.

— Ще поогледам.

— Идвам с теб — каза Орландо, вече отваряше вратата.

— Ами ние? — попита Джени.

— Чакайте тук. Няма да се бавим.

Орландо и Куин тръгнаха към многоетажната сграда.

— Някъде тук трябва да има ВИП паркинг, гараж или нещо такова.

— Куин — каза Орландо. — Ясно е, че Таша е професионалист. Толкова е добра в занаята си, колкото сме ние в нашия. Не би могъл да очакваш, че ще се натъкнеш на човек като нея.

— Изобщо не биваше да допускам да се случи подобно нещо — каза той.

— Но Таша не се добра до Джени. Ти се справи добре.

— Трябваше да я оставя във Вашингтон.

— В края на краищата всичко е наред. Вече знаем за нея.

Куин се намръщи.

— Беше грешка.

Преди Орландо да каже още нещо, той спря и извади телефона си. Избра номера на Не Вин.

— Очаквах твое обаждане — каза старецът. — Значи си още тук, да?

— Да.

— И от какво имаш нужда?

— Зная защо е онази инсценировка в „Кейсайд“ — каза Куин.

— Наистина ли?

— За отклоняване на вниманието. — Куин набързо му предаде разказа на Джени за предстоящото покушение срещу шефа ѝ. — Ето какво си мисля. Някъде в околностите на хранителен център „Максуел“ ще бъде открит труп. Човекът ще бъде идентифициран като убиеца на конгресмена. Разбира се, няма да е той, но това не е важно. Всички доказателства ще сочат към него. По тялото ще има нещо, което ще го свързва с изложбената стая в „Кейсайд Вилас“. — Замълча за момент. — Косъмът.

— Какъв косъм?

— Намерих един косъм в чекмедже в стаята. Обзалагам се на каквото кажеш, че ще е на убития. — Куин пое бързо дъх. — Това може да се провери после. Щом полицията открие стаята, ще попаднат на нещо, което в крайна сметка ще ги доведе до някаква екстремистка групировка, най-вероятно ислямска.

— Убийството на американски политик в Сингапур бъде лошо за бизнес. Особено ако изглежда, че го направил някой от нас.

— Така е. Ако успеят да съберат всичко, ще разполагат с неопровержими доказателства за джихадистки заговор. — Куин отново замълча. — Но ако не открият труп, няма да има връзка с апартамента.

— И с организация.

— Точно така.

— Значи искаш аз намери труп — каза Не Вин.

— Да. — Куин си погледна часовника. — Ако играят както трябва, трупът няма да бъде подхвърлен поне още половин час.

— Ако играят както трябва — каза Не Вин, — трупът още не е труп.

Старецът беше прав. За да изглеждат нещата напълно реални, примамката трябваше да умре приблизително по същото време, по което би умрял и истинският убиец.

— Ще успееш ли да го откриеш? — попита Куин.

— Няма да е лесно — отвърна Не Вин. — Но ще опитаме.

— Ако успееш, погрижи се да заличиш всички следи.

— Интересно. Май днес върши твоя работа.

— Повярвай ми, бих искал да си сменим местата.

Чу се звуков сигнал за второ обаждане. Куин отдалечи телефона, колкото да види екрана. Сингапурски номер.

— Обади ми се, ако намериш нещо — каза той на Не Вин и превключи обажданията. — Ало?

— С господин Куин ли говоря? — Гласът бе смътно познат, женски.

— Кой се обажда? — попита Куин.

— Брайъни Соломон. Работя в посолството. Асистентка съм на господин Мъри.

— Ясно. Защо ме търсите?

— Вие сте господин Куин, нали?

— Да. — Търпението му се изчерпваше. — Какво има?

Орландо оглеждаше района, търсеше кола, с каквата би могъл да пристигне Гереро. Сега обаче погледна към Куин и поклати глава.

— Господин Мъри би желал да го потърсите на мобилния му телефон. — Жената продиктува номера. — Искате ли да го повторя?

— Не. Запомних го.

Прекъсна връзката и набра номера на Мъри.

— Куин? — на мига отговори Мъри.

— Какво има, Кенет?

— Ти си истински кучи син, да знаеш. Отново ме вкара във филм. — Мъри като че ли беше някъде навън. Куин чуваше минаващи коли и далечни гласове. Явно се страхуваше, че могат да го подслушат, и говореше тихо.

— Какво се е случило? — попита Куин.

— Предадох твоето *предупреждение* на съответния човек в посолството. — Куин предположи, че това е или служител на ЦРУ, или на ФБР. След 9/11 Бюрото бе натоварено с повече международни отговорности и хората му често можеха да се срещнат извън страната. — Представих го като анонимно обаждане. Те казаха, че са получили подобно предупреждение и направили проверка. Те казаха, че било фалшиво.

— Казаха ли са, че са направили проверка?

— Ако не се лъжа, точните думи бяха: „Няма нищо, господин Мъри. Все пак благодарим, че ни уведомихте“.

— Лъжат — каза Куин.

— По дяволите, Куин... Знам, че лъжат. — Мъри беше бесен. — Обикновено не биха подминали просто така нещо, което им казвам. Но ако от Вътрешна сигурност не смятат да предприемат нищо, какво да правя аз, по дяволите?

— Обади се направо на конгресмена. Спри го. Ще те изслуша.

— И сам се сетих за това — каза Мъри. — Вече опитах. Обадох се в „Рафълс“, говорих с човек от екипа. Оказва се, че графикът на конгресмена бил малко променен. Срещата във „Фон Фелдт“ щяла да се проведе другаде, но онзи, с когото говорих, нямаше представа къде точно. Каза, че ако искам да се свържа с него, следващата възможност е в един следобед в хранителния център „Максуел“.

— Мамка му. — Куин погледна Орландо. — Хайде. Няма го тук. Затичаха се към колата.

— Поисках от помощника да ми даде мобилния номер на конгресмена, но той отказа — продължи Мъри. — Вместо това ми предложи да му предаде съобщението ми.

— Каза ли му, че е спешно? — попита Куин.

— Разбира се, че му казах.

Стигнаха до колата и бързо скочиха в нея.

— Не е тук — каза Куин на Нейт.

Нейт кимна и потегли. Не беше нужно да му казват накъде да кара.

Мъри обаче беше друга работа.

— Трябва да идеш в „Максуел“ — каза му Куин.

— Какво? Това пък защо?

— Трябва да отидеш. Ти си представител на американското правителство. Искам да ми прикриваш задника и да се погрижиш истината да излезе наяве.

— Какво искаш да кажеш с това „истината да излезе наяве“?

— Трябва да ми повярваш. Но ти обещавам, че ще излезеш от всичко това като герой.

— Като миналия път ли? — попита Мъри.

— Бих казал, че онази история ти се отрази доста добре.

— Чудесно — изпъшка Мъри.

Куин прекъсна връзката.

— И сега какво ще правим? — попита Джени.

Куин погледна назад към нея.

— Ще се опитаме да спасим шефа ти.

35.

Хранителен център „Максуел“ бе само един от многото, но се ползваше с по-голяма популярност от останалите, защото се намиреше недалеч от Китайския квартал. Малките тухлени будки бяха наблъскани една до друга под огромен покрив от гофрирана ламарина. Ресторантите бяха подредени в редици с долепени гърбове, оставяйки широки алеи с маси за желаещите да споделят обяда си с няколкостотин от най-добрите си приятели. И въпреки че покривът покриваше целия комплекс, центърът нямаше стени, а само поддържащи колони.

Куин заповяда на Нейт да паркира колата на една пряка от него.

— Всички да включат радиостанциите си — каза той. — Орландо, Нейт, заемете позиции вътре. Оглеждайте се за нещо необичайно. Аз ще остана на улицата и ще опитам да попреча на Гереро да слезе от колата. — Погледна към Джени. — Ще ти дадем радиостанция, но ще останеш тук. Ако ни потрѣбваш, ще ти се обадя.

Тя понечи да протестира, но се отказа. Нараненото ѝ рамо несъмнено ѝ напомняше какво се бе случило, когато се беше намесила пряко.

Орландо раздаде комуникационното оборудване. След като всички се екипираха, даде на Куин и Нейт по един 9-милиметров зиг зауер Р226 и заглушители. За себе си избра глок.

— Вземете. — Орландо им подаде миниатюрна версия на кожената чанта, която Не Вин бе дал на Куин преди два дни. И за да улесни Нейт, каза: — Дръж пистолета в чантата, вади го, ако стане напечено.

Куин провери затвора, за да се убеди, че има патрон в цевта, и извади пълнителя, за да види дали е пълен. Сложи заглушителя и прибра пистолета в чантата така, че да го напипа лесно, да се прицели и да стреля, без да се налага да го вади.

— Ами Джени? — попита Орландо.

Куин погледна към приятелката на Марков. Още не беше свикнал с късата ѝ коса и липсата на усмивка. Но най-вече не можеше да свикне с усещането за овладян гняв, който се излъчваше от нея.

— Знаеш ли как се използва оръжие? — попита я той.

Тя кимна колебливо.

— Марков ми показва.

— Остави голямата чанта така, че да може да стигне до нея — каза Куин на Орландо и се обърна към Джени. — Вътре има два пистолета и някои други неща, които няма да ти трябват. Но не вади нищо, ако не е абсолютно необходимо.

Джени кимна.

Нейт и Орландо тръгнаха първи. След като пресякоха улицата, те се разделиха и влязоха в хранителния център от различни места.

— Защо не потърси помощ? — попита Куин, докато ги чакаше.

— Нима приятелят ти не е искал да направиш точно това?

Джени помълча секунда-две, преди да отговори:

— Нямаше време. Когато го убиха, направо си изкарах акъла. Не исках да имам нищо общо с това, но не можех просто да го игнорирам. Опитах се да се обадя на Стивън, но той беше извън града и не вдигна. Не знаех какво да правя, затова се върнах в Хюстън. Стивън се появи на следващата сутрин. Разказах му всичко и му пуснах касетата. Негова беше идеята да напусна страната. Няколко часа по-късно вече летяхме за Европа.

— Тогава какво е правил в Сингапур?

— Искаше да събере повече доказателства. Нещо свързано със записа. Смяташе, че ще може да го намери тук. — Тя го погледна. — Може би е успял, но явно сигналът не е траел достатъчно дълго, за да го намериш.

Куин кимна. Марков беше постъпил точно както би постъпил и той — пратил е Джени възможно най-далеч и се е опитал да намери друг начин да докаже какво се готви, така че животът ѝ вече да не бъде изложен на опасност. Направил е всичко това от любов. Дори в последните мигове от живота си, когато е знаел, че вече няма да бъдат заедно, той беше пуснал следа, която би могла да я спаси.

Време беше да тръгва.

— Ако видиш или чуеш нещо, което сметнеш за важно, просто го кажи — заръча ѝ Куин. — Иначе ще е най-добре само да слушаш,

освен ако не ти зададем директен въпрос.

— Добре — каза тя.

Куин излезе от колата.

Купи си бао със свинско и безалкохолно от една сергия в края на хранителния център, после си намери свободно място пред будка, предлагаща овесена каша с женшен.

В център като този човек не можеше да си вземе маса, освен ако не беше с голяма група. На масата на Куин имаше възрастна двойка. Усмихнаха му се, когато седна, и отново насочиха вниманието си към кашата.

— Проба — тихо каза Куин.

— Проба — обади се Орландо. — В северозападната част съм. Чисто е.

— Нейт? — попита Куин.

— Проба — отвърна чиракът. — В централната част. И тук няма нищо необичайно.

Възрастната двойка изглежда малко странно Куин, затова той отхапа от своето бао и се усмихна.

— Куин. Куин! — Беше Джени.

Той стана и тръгна към улицата.

— Какво има?

— Една жена мина току-що — каза тя. — Виждала съм я преди. Във Вашингтон. Беше с жената на конгресмена. Не е сама. С нея са някои от мъжете, които охраняваха Гереро. Господи, мислиш ли, че тя е убиецът?

— Къде е? — попита Куин. Вече се движеше бързо през тълпата към улицата.

— Слезе от една кола на около половин пряка от мен. В момента пресича улицата.

Куин бързо заобиколи група тийнейджъри и проточи врат, загледан в посоката, която му каза Джени. Петима души пресичаха улицата — четирима мъже и една жена. Куин беше виждал единия от мъжете в Хюстън и Вашингтон.

„Ударната група“ — помисли си той.

Погледна си часовника — 12:30. Бяха дошли по-рано, за да са на позиция, когато конгресменът пристигне.

Погледна отново към групата и видя, че мъжете се разпръсват в различни посоки. Едва сега успя да огледа жената.

Макар да беше подготвен, все пак закова на място. Усети как гневът се надига в гърдите му, но този път вместо да замъгли преценките му, той ги изостри.

— Таша.

— Господи, надяхах се, че си сбъркал — каза Нейт.

— И аз — отговори през зъби Куин.

Остана загледан в нея още миг, после се обърна.

— Орландо, двама тръгнаха в твоята посока. Няма начин да не ги забележиш. Бели типове с костюми. Високи, къси прически. Нейт, премести се на юг. Виж дали няма да попаднеш на другите двама.

— Дадено — отвърна Нейт.

— Внимавай — каза Орландо. — Тя е много по-опасна, отколкото я мислеше.

Куин изсумтя в отговор. Колкото и да беше опасна, той беше бесен и щеше да я накара да си плати.

Тръгна надясно, оставяйки доста хора между себе си и улицата, като в същото време се приближаваше към позицията на Таша. Тя вече не изглеждаше така безпомощна. Беше съвсем делова, с твърдо и решително изражение.

Докато тя оглеждаше центъра, Куин коленичи, сякаш беше изпуснал нещо. Видя как погледът ѝ се плъзна покрай него, без изобщо да го забележи.

— Имаме нов проблем — обади се Орландо.

— Не ни трябва още проблеми.

— Е, кажи го на конгресмена. Колата му току-що пристигна.

Преди Куин да каже каквото и да било, се обади и Нейт:

— При мен се раздвижиха. Двамата тръгнаха на север.

Куин се изправи. Таша също беше тръгнала след останалите. Всички се събираха там, където беше конгресменът.

— Орландо, идваме към теб — каза Куин.

— Прието — отвърна тя.

Таша остана на улицата, а Куин тръгна успоредно на нея отвътре.

— Конгресменът слиза от колата — каза Орландо. — Жена му е с него. Както и русият ти приятел от снощи. Има чудесна голяма превръзка на ръката.

— Отваряй си очите — каза Куин. — Изстрелът може да дойде отвсякъде.

Това, че Таша командваше, не означаваше, че именно тя щеше да дръпне спусъка. Можеше да го направи всеки от екипа ѝ — не само онези, които пристигнаха с нея, но и другите — които уж пазеха конгресмена.

Всички те работеха за Таша.

— Моите мутри спряха в тълпата и просто гледат — каза Орландо.

— Моите също — обади се Нейт. — Намираме се на юг от теб.

Таша приближи ъгъла, зави, мина под ламаринения покрив и влезе в хранителния център. Продължаваше да оглежда тълпата, сякаш очакваше да открие някого, но не спря нито за миг.

Отначало Куин си помисли, че ще тръгне по най-прекия път към конгресмена, но вместо това тя се насочи малко на юг, към една пролука между постоянните сергии, която щеше да я изведе на централния проход.

Куин заобиколи, за да се озове зад нея, и я последва на около пет метра разстояние. Ако се обърнеше, Таша щеше да го види, но вниманието ѝ сякаш беше изцяло насочено напред.

— Статус — прошепна Куин.

— На позиция — докладва Нейт.

— Тук също — каза Орландо. — Групата на конгресмена тръгва по централната алея. Той изглежда малко уморен. Жена му пък е напрегната.

— Защо ли... — промърмори Куин.

— Русият остана при колата — каза тя. — Но двама от охраната са до него. С тях е и някакъв, който изглежда местен. Може би китаец. Май развежда конгресмена.

Таша тръгна по широка три метра алея. Заради ъгъла за момент изчезна от погледа му, скрита зад едно от тухлените заведения.

Куин ускори крачка, но когато стигна пролуката, нея я нямаше.

Явно веднага беше завила наляво или надясно в края на късия коридор — това бяха единствените възможности. Изтича до края и

забави крачка, когато стигна централната алея, за да не се набива на очи.

Погледна надясно.

После наляво.

Но нея я нямаше.

Обърна се да погледне зад себе си — може би го *беше* забелязала и го бе подлъгала да мине покрай нея. Но Таша не се виждаше и там — в прохода нямаше къде да се скрие.

Отново огледа централната алея, но без резултат.

Отляво, недалеч от мястото, където започваха масите, се виждаше групата на конгресмена. Водачът им ги насочваше към една от сергиите и им обясняваше нещо.

— Куин?

Той се извъртя рязко и пхна ръка в чантата. Но не беше Таша или някой от хората ѝ, а Кенет Мъри.

— Видях те, но не бях сигурен дали си ти — каза Мъри. Беше среден на ръст, с безлична физиономия. От хората, които трудно можеш да опишеш, ако изобщо се сетиш за тях. — Тоест помислих си, че си ти, но... е, май съм бил прав. — Замълча за момент. — Какво искаше да видя?

— Кенет, за малко да ти видя сметката — каза Куин.

— Ка... какво? — заекна Мъри. Очите му се разшириха така, че Куин видя бялото около ирисите.

— Правило номер едно — никога не се промъквай зад мен.

— Добре, ясно. Няма проблем. — Мъри направи крачка назад. — Може би изобщо не трябваше да идвам. Само се пречкам.

Куин го сграбчи за ръката и го завъртя към северния край на центъра.

— Ето там. Виждаш ли го?

Мъри се озърна нервно през рамо към Куин, после погледна централната алея.

— Какво трябва да виждам?

— Онази група в края. Мъжът с тъмния костюм е конгресменът.

— Аха. Да, виждам го.

— Искам да отидеш при него и да го разкараш от там.

— Какво? Чакай малко.

— Ако не го направиш, той ще умре. Но трябва да внимаваш. Онези телохранители около него не са от добрите.

Мъри се задърпа.

— Не. Ти го направи.

— Не мога — рече Куин. Знаеше, че ако го направи и Таша го види, ще се задейства, преди той да стигне до конгресмена. Мъри имаше много по-добър шанс. — Трябва да тръгнеш веднага!

— Мамка му, мамка му, мамка му, мамка му — заповтаря Мъри.
— Кълна се, по-добре да си прав.

36.

Навсякъде беше пълно с хора. Обедната тълпа се беше наблъскала в хранителния център, сякаш на километри наоколо нямаше друго място за хапване. Опашките пред най-популярните сергии растяха с всяка секунда.

Куин излезе на централната алея. Погледът му се стрелкаше във всички посоки, мъчеше се да открие Таша.

— Статус — каза той.

— Моите хора още стоят назад — каза Орландо.

— Същото — обади се Нейт.

— Някой да вижда Таша?

— Изгуби ли я? — попита Нейт.

— Това „не“ ли означава? — отвърна Куин.

— Извинявай — рече Нейт. — Да, тоест... не. Да де, нали ме разбираш. Не съм я виждал.

— Нито пък аз — каза Орландо.

Куин погледна наляво. Мъри си пробиваше път през гладната тълпа към сергията, пред която конгресменът беше спрял. Само че нито Гереро, нито хората му вече бяха там. Бяха се върнали в средата на алеята и навлизаха навътре в центъра, в посока към Куин.

— По дяволите! — изруга той под нос.

Трябваше да намери Таша. Трябваше да я спре.

Тръгна през тълпата към конгресмена.

— При мен има движение — обади се Нейт. — Моите приближават.

— Моите са си по местата — каза Орландо.

„Подготвят доразчистване — помисли си Куин. — В случай че първият екип изпорти нещата.“

Между него и конгресмена имаше най-малко дванадесет метра и стотина души. Докато се мъчеше да заобиколи две тийнейджърки, някой се блъсна в него и почти веднага усети прохладна течност по ризата си. Миришеше на плодов сок.

— Ох, извинете — каза мъжки глас.

Инстинктът го накара да се сниши. За съжаление с половин секунда закъснение.

Юмрукът го улучи точно над бъбрека.

Болката прониза цялото му тяло и той полетя напред. Опита да се извърне, но успя само отчасти и се приземи по гръб.

Хората наоколо се отдръпнаха и образуваха малка дупка в морето от клиенти. Всички гледаха към Куин с изненада и смущение. Всички, с изключение на русия мъж, който стоеше точно зад него.

Русият държеше наранената си ръка горе-долу на нивото на стомаха си. Проблемът обаче беше здравата — тя посягаше под сакото му.

Куин опря длани в мръсния бетон, повдигна се и изрита напред, като се целеше в коленете му. Улучи дясното.

Усети как капачката се измести настрани и изскочи от ставата.

Русият изкрещя и се свлече на земята.

Хвана се за коляното и се помъчи да намести капачката.

Куин знаеше, че няма време за губене. Скочи на крака и настъпи болната му ръка.

Русият се сгърчи от болка. Куин използва момента да бръкне под сакото му. Несъмнено беше въоръжен, но изваждането на оръжието щеше да предизвика паника.

Куин премести чантата си така, че отворът ѝ попадна под сакото, пхна пистолета на русия до своя и се изправи.

— Куин! Тя се задейства! — Беше Орландо.

Куин рязко се завъртя към конгресмена. Сблъсъкът му с русия май беше привлякъл вниманието само на намиращите се съвсем наблизо.

Докато си пробиваше път през хората, Куин забеляза Гереро. Жената на конгресмена вече не беше до него. Беше отишла при една сергия с един от охраната — може би за да бъде по-надалеч и да даде задоволително обяснение защо Гереро е бил само с един телохранител.

Таша обаче не се виждаше никъде.

— Къде е тя?

— На четири-пет метра пред мен, приближава от север — отвърна Орландо.

„Явно е заобиколила“ — помисли си Куин.

— Неутрализирай я!

— Какво си мислиш, че се опитвам да направя?

— Нейт, виждаш ли я?

— Не — отвърна чиракът.

Куин престана да се интересува дали се набива на очи. Започна да разблъсква хората пред себе си. Чу гневни възгласи зад гърба си, но никой не се осмели да протестира повече.

Приближи на около шест метра от конгресмена и извика предупредително, но думите му бяха погълнати от шума на тълпата.

— Един от лошите приближава от дясната ти страна — обади се Нейт.

— Виждаш ли ме? — попита Куин.

— Да. Малко зад него съм.

Куин погледна надясно и моментално видя един от хората на Таша.

— Дръж го настрана от мен — каза Куин. — Нямам време.

— Дадено — отвърна Нейт.

Конгресменът беше само на три метра от него, когато някой го задърпа за ръката. Куин се обърна, готов да повали нападателя си, но видя Мъри.

— Аз... изгубих го в тълпата — каза той. — Съжалявам. Още ли искаш да говоря с него?

Куин го сграбчи за тила и го затика към конгресмена.

— Отивай там и му кажи да залегне! Веднага!

Бутна го здраво напред и го засили през тълпата.

Погледна покрай Гереро в посоката, откъдето според Орландо трябваше да се появи Таша.

И я видя. Само на четири-пет метра зад конгресмена. Тъкмо бъркаше в голямата чанта, метната през рамото ѝ.

Куин изблъска човека пред себе си, изкрещя и се втурна напред.

Всички се обърнаха към него — Таша, конгресменът и бодигардът му — затова не забелязаха връхлитащия Мъри. Без да каже нито дума, той блъсна Гереро на земята.

И адът се отприщи.

Гереро извика от изненада и тълпата най-сетне осъзна, че става нещо.

Всички започнаха да викат, да се блъскат и да се опитват да избягат. Някои искаха да видят какво става, други се мъчеха да се изнесат. Хаосът беше пълен.

Бодигардът на Гереро задърпа Мъри от конгресмена, но той се беше вкопчил здраво в него.

Таша също се втурна напред с пистолет в ръка. Вече се навеждаше, за да стигне до конгресмена. Настъпилата лудница всъщност ѝ помагаше да скрие действията си. И не само това — Мъри държеше конгресмена неподвижен и така неволно я улесняваше.

Куин нямаше време да извади оръжието си, а се хвърли към нея.

Тя го видя в последния момент и се опита да се дръпне настрана, но не успя. Той я блъсна в дясното рамо и двамата се строполиха на земята.

Куин сграбчи пистолета ѝ и се опита да ѝ извие ръката, но тя го държеше здраво. При предишните им срещи не беше показвала подобна сила.

Опита се да го удари в лицето, но той успя да блокира удара.

Започнаха да се борят и се затъркаляха по земята.

Неочаквано се блъснаха в една от закрепените към земята маси. Куин изви ръката на Таша нагоре и я блъсна в близкия стол. Тя обаче не изпусна пистолета.

— Къде е тя? — изкрещя Таша.

Куин отново блъсна ръката ѝ в стола.

— С теб ли е? Тук ли е?

Блъсна го и двамата се затъркаляха настрана от масата. Ръката ѝ се закачи за момент в рамката на стола. Пръстите ѝ, вече окървавени от ударите, не успяха да задържат пистолета и той изтрака на земята, а двамата се изтъркаляха на няколко стъпки от него.

Метнаха се едновременно към оръжието. Куин се добра пръв до пистолета, но Таша го блъсна и оръжието се плъзна по земята под друга маса на три метра от тях.

Таша заби лакът в гърдите на Куин и го повали по гръб, после скочи и се затича към пистолета.

Куин бързо се изправи, извади своя пистолет и извика:

— Стой!

Таша погледна през рамо и видя, че е въоръжен. Вместо да продължи към пистолета си, тя рязко зави и прескочи тезгяха на едно

от ресторантчетата.

Куин знаеше, че трябва да я подгони, но първо се обърна към конгресмена.

Мъри още го притискаше към земята, но вече и Нейт беше там. Бодигардът лежеше в безсъзнание на земята до него.

— Махни ги оттам — каза Куин на Нейт. — Откарай ги в апартамента.

— Ясно — отвърна Нейт.

— Какво става? — попита конгресменът. Звучеше едновременно вбесен и изплашен.

— Действай — каза Куин на Нейт.

Затича се към ресторанта, в който беше изчезнала Таша. Дори от тази страна на тезгяха можеше да види цялото помещение. Нямаше я там.

— Орландо, къде си?

— Следях съпругата — отвърна тя. — Бодигардът ѝ я поведе заедно с водача им обратно към колата. След като ги качи, изчака няколко секунди, сякаш се надяваше да види някой от колегите си. После потеглиха.

— Среща при колата — каза Куин. — Нейт ще закара конгресмена и Мъри в апартамента. Не ме чакайте. Ще се срещнем там.

— Дадено — отвърна тя.

Куин реши, че Таша е прескочила задната стена на сергията и се е озовала в следващата.

Отляво имаше друг коридор между сергиите. Изтича по него до следващата алея.

Тълпите, които изпълваха хранителния център, бяха изчезнали. Приличаше на декор за филм — всичко си беше на мястото, липсваха само статистите. Миг по-късно обаче осъзна, че мястото не е напълно пусто.

Забеляза няколко души да надничат над тезгясите на няколко ресторантчета — собственици, които се страхуваха да не бъдат ограбени. От Таша обаче нямаше и следа.

Хукна към една от сергиите и мъжът, който надничаше от нея, се опита да се скрие. Куин се наведе над тезгяха, за да му покаже, че го е видял.

— Няма пари, човече. Върви си — каза мъжът.
— Жената. Видя ли я? — попита Куин.
— Вземи храна, но няма пари. Всичко изчезнало.
— Не ти искам парите. Имаше една жена, бяла. Трябва да е изтичала оттук преди малко. Видя ли я?
— Не. Не вижда.
Куин се пресегна и го сграбчи за ризата.
— Натам. Натам — каза мъжът и посочи надясно.
Куин го пусна и се затича по алеята.
В края имаше други места за сядане, след които бе улицата. Запита се дали Таша не се е скрила в някоя от сергиите, покрай които бе минал, но в същия миг я забеляза. Тичаше през улицата.
Куин прибра пистолета в чантата, но не го пусна, когато изтича на открито. На улицата имаше хора, избягали от хранителния център, и сега се мъчеха да се скрият зад колите или един зад друг. Хвърляха подозрителни погледи на Куин, който идваше от опустелия център.
— Какво става, по дяволите? — прозвуча гласът на Нейт по радиото. — Какво правиш? Хей!
Макар по приемника да не се чуваше идеално, Куин чу кашлянето на заглушителя.
— Нейт? — попита той.
Отговор не последва.
Таша се промъкна между две паркирани коли и хукна по тротоара. Куин се втурна след нея.
— Орландо, къде си?
— На път към колата — отвърна тя.
— Нейт не отговаря.
— Да, знам.
— Внимавай — каза ѝ Куин.
— Ти къде си?
Куин се промуши между колите до тротоара.
— Таша е малко пред мен. Не мога да я оставя.
— Добре. Ти също внимавай.
Отпред имаше друга улица. Таша се затича по нея и за момент изчезна от поглед.
Куин увеличи темпото. Не биваше да я изпуска. Но когато се озова на ъгъла, нещо го блъсна в гърдите.

Преви се, останал без въздух.

Докато се претъркулваше настрани, видя Таша на няколко крачки от сградата. Едва успя да поеме дъх, когато тя отново наближи и този път се опита да го удари по главата. Куин повдигна рамо, за да се защити, и ударът попадна в гърба му. Но сега тя му се откри и той заби лакът в хълбока ѝ.

Таша изстена от болка, но отново замахна с юмрук.

Този път Куин успя да се дръпне и тя не улучи.

Преди Таша да замахне отново, той извади пистолета и го насочи към нея.

— Спри. Свършено е. Провали се. Край.

— Къде е тя? — попита Таша.

— Няма да ти позволя да я нараниш — каза Куин. — Планът ти пропадна. С теб е свършено.

— Трябваше да те вкарам в затвора още при първата ни среща — каза Таша.

Куин присви очи.

— Дори не си го помисляй. Пипнат ли те властите, ти ще гниеш в затвора.

— Не схващаш ли? — извика тя. — Аз съм от властите!

— Боже мой! — прозвуча гласът на Орландо от приемника. — Куин, трябва да дойдеш веднага.

— Какво има?

— Нейт е ранен. Лошо.

— А конгресменът?

— Няма го.

— Джени?

— И нея я няма. Както и Мъри и колата.

Куин погледна към Таша и понечи да отвори уста, но тя го изпревари.

— Къде е конгресменът?

— Ти ми кажи. Защото ако умре от ръцете на твоите хора, ще загазиш още повече.

— Не се опитвам да го убия — отвърна Таша. — Опитвам се да го спася.

— Глупости — извика Куин.

Таша сякаш едва сега започна да разбира.

— Наистина вярваш, че искам да навредя на конгресмена, нали?
И си мислиш, че се опитваш да го спасиш.

Куин не отговори.

— Не разбираш ли? — попита го Таша. — Не аз съм убийцата. А Джени.

37.

Куин сграбчи Таша за ръката и я помъкна половин пресечка надолу, към едно спряло до тротоара такси. Отвори вратата на шофьора, насочи пистолета към него и извика:

— Излизай!

Възражения нямаше.

Куин избута Таша през отворената врата и нареди да седне на мястото до шофьора. После се качи и запали двигателя.

— Орландо, къде си?

— Недалеч от мястото, където паркирахме мерцедеса.

— С кола съм, идвам веднага.

— Побързай.

Куин направи обратен завой и за момент се отдалечи от центъра. Щеше да стигне по-бързо до Орландо, ако избегнеше улиците пред „Максуел“. Не пускаше пистолета, държеше го насочен към Таша.

— Ако тя е пипнала конгресмена, значи си прав, свършено е — каза Таша.

Куин не отговори, в ухото му прозвуча глас:

— Права е, да знаеш.

Куин направи знак на Таша да мълчи. Гласът беше на Джени.

— Стивън нямаше представа. До самия край.

— Къде си? — попита Куин.

— Съжалявам, но няма да ти кажа.

Таша го погледна въпросително. Вместо отговор той отмести дулото на няколко сантиметра встрани, за да не сочи към нея.

— Конгресменът при теб ли е?

— Да. Както и приятелят ти, господин Мъри.

— Вече няма причина да убиваш когото и да било. Няма да успееш да стовариш вината на друг. Открихме оръжията в „Кейсайд Вилас“.

— Жалко, но това не променя нищо — отвърна Джени. — Историята ще бъде представена така, както искаме. Нищо не можеш да

направиш.

— От кого? От LP ли?

Тя се изсмя.

— Историята за жената на конгресмена е общо взето вярна, нали? С тази разлика, че ти си убийцата — каза Куин.

— Знаеш как стоят нещата — отвърна Джени.

Най-добрите лъжи са скрити в истината. Колко пъти го бе чувал през годините? И то не само от Дъри, а от почти всички в бизнеса.

— Обзалагам се, че жена му все пак няма нищо общо с това. Някой друг щеше да излезе на преден план и да се възползва от смъртта му, нали?

— *Ще излезе.* Но това не е част от задачата ми — каза Джени. — Желая ти успех в опитите да убедиш всички в това. — Замълча за момент. — Благодаря, че ми помогна да разкрия онези, които бяха по петите ми. А също, че ме доведе до конгресмена. Това беше специална екстра.

— Чакай малко. Кажи ми, наслаждаваше ли се, когато уби мъжа, който те обичаше?

— Мъжът, който ме обичаше, беше на път да ме разкрие. Не можех да позволя това. Сбогом, Куин.

— Джени?

Отговор не последва.

Или беше свалила радиостанцията си, или просто мълчеше. Куин остави пистолета, свали микрофона си и го смачка с пръсти.

— Сега вече вярваш ли ми? — обади се Таша.

— Откъде си? — попита той.

— От ЦРУ — отвърна тя.

— Трябваше да напълните това място с агенти.

Тя го погледна.

— Аз съм извън списъците. Под дълбоко прикритие. Имаше... притеснение, че могат да разберат, че ги следим.

— Тях? — попита Куин. — Пак ли LP?

Таша кимна.

Нямаше време за повече въпроси, защото Куин забеляза Орландо на тротоара. Спря колата и изскочи навън.

Нейт лежеше в безсъзнание на земята. Рамото му беше окървавено, но раната не изглеждаше опасна за живота. А Орландо беше реагирала, сякаш...

И тогава го видя.

Лицето му пребледня и усети как жлъчта се надигна в гърлото му. Не че не бе виждал ужасни гледки. Животът му беше пълен с картини, от които повечето хора щяха да се чувстват зле седмици наред.

Това обаче беше различно. Това беше чиракът му.

Стъпалото на Нейт бе смазано и извито назад. Прасецът му също беше надробен на парчета до мястото, където костта разкъсваше кожата.

Имаше и кръв. Много кръв.

— Беше в съзнание, когато пристигнах — каза Орландо. — Едва се държеше. Мисля, че са го блъснали в тази кола.

Калникът на автомобила до Нейт беше смазан. Куин си представи как момчето се е опитало да отскочи, но не е успяло да избегне приближаващата кола.

Двамата с Орландо вдигнаха Нейт и го отнесоха в таксито. Таша беше излязла и бе отворила задната врата.

След като го настаниха, Куин подаде телефона си на Орландо.

— Обади се на Не Вин. Той ще ти каже къде да закараш Нейт. После му кажи да прати двама души да ме чакат в парк „Еспланада“.

— След нея ли продължаваш? — попита Орландо.

— Трябва — каза Куин.

— Зная. Господи, съжалявам. Аз... аз...

— Тръгвай. Нейт има нужда от помощ.

— Но как ще я намериш? — попита тя.

Куин хвърли поглед към Таша, след което се обърна към Орландо и каза:

— Съобщението на Марков.

— Би трябвало да те арестувам — каза Таша.

Седяха в отмякнатата от Куин тойота „Краун“. Пак той шофираше, а Таша седеше до него. Отиваха на среща с един от хората

й. Тя се беше обадила да поиска устройството, от което Куин се нуждаеше. Сега обаче като че ли съжали.

— Нарани няколко от хората ми. Федерални служители. Попречи на разследване на терористи, което направо означава, че вече си мъртъв. Така че защо да не те арестувам?

Куин мълчеше. Тя знаеше отговора. Без помощта му конгресменът беше загубен, а Джени щеше да изчезне.

— Сигурен ли си, че ще свърши работа? — попита Таша след няколко секунди мълчание.

— Не — отвърна той.

— Страхотно.

Няколко минути по-късно стигнаха ъгъла на „Ривър Вали“ и булевард „Клемансо“.

— Ето там — каза Таша и посочи към двама мъже на тротоара.

— Без игрички — предупреди я Куин. — И без опашки. Тръгнат ли след нас, ще разбера.

Отби до тротоара, но не спря, а продължи съвсем бавно. Ръката му се спусна към лежащия в скута му пистолет.

— Свали прозореца. Кажи им да ти го хвърлят.

Таша се подчини. Двамата мъже тръгнаха до колата, като се мъчеха да не изостават.

— Добре ли си? — попита единият.

— Да — отвърна тя. — Дайте ми го.

Другият се наведе, за да огледа Куин.

— Помислих си, че той е от...

— От нашите е — каза Таша. — Работи под прикритие. От Националната служба за сигурност.

— Не си негов пленник, нали?

— Не.

Първият мъж ѝ подаде нещо през прозореца.

— Скоро ще се обадя — каза тя.

Докато се отдалечаваха, Куин гледаше в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че никой не ги следи. Като че ли успяха да се измъкнат без опашка.

Таша вдигна устройството, което ѝ дадоха, и попита:

— Какво търсим?

— Идентификационен код на мобилен телефон.

— Наистина ли мислиш, че телефонът ѝ може да се засече с това нещо? — Проследяващото устройство нямаше да се справи с кодиран сигнал.

— Не нейният телефон — отвърна Куин.

Даде ѝ номера, надраскан от Марков върху стената на контейнера, в който беше умрял. Предавателят, който Куин бе взел от аплика в „Кейсайд“, сега се намираше в чантата в откраднатата от Джени кола. Ако не беше сменила транспорта или изхвърлила чантата, щяха да я намерят.

— Имам сигнал — каза тя. — На изток от нас. На три-четири километра.

Това беше добре. И без това трябваше да тръгнат в същата посока, за да се срещнат с Не Вин.

— Каж ми отново защо си тук — настоя Куин.

— Казах ти вече, провеждам необявена операция. Закрила на конгресмена.

— Закрила? Или го използваш като примамка?

Тя не отговори.

— Кой е шефът ти?

— Аз... отговарям пряко пред заместник-директора на Националното разузнаване. Няма друг по веригата.

— А директорът?

Тя поклати глава.

— Това означава ли, че заместникът го подозира като член на LP?

— Няма начин да се разбере — отвърна тя. — По-добре е засега да бъде държан в неведение. Както казах, никой друг не знае с какво се занимавам.

— А онези, с която работиш? Онези, които пазят конгресмена? Семейството в къщата на Джени в Хюстън?

— Имах възможност да се възползвам от ресурсите на Управлението, но само на хора, на които имам пълно доверие. Това ограничи възможностите ми.

— Защо ти трябваше да унищожаваш къщата и апартамента?

— Претърсихме ги основно. Мислехме, че ще намерим нещо, което да ни разкрие хората от LP, с които тя има вземане-даване. Нещо, което да ни помогне да разбием организацията. Но не попаднахме на

нищо. Шефът ми искаше да им прати знак. Да им покаже, че някой е по петите им. — Замълча за момент. — Когато се появи ти, си помислих, че си един от тях. Точно затова изчаках. Знаех, че ще се върнеш.

— Но ти унищожи къщата.

— Запалителното устройство беше с часовников механизъм. Имаше обаче и резервен детонатор на прозореца.

— В случай че се върна — каза Куин.

— Да.

— Значи смятахте просто да оставите експлозивите да се погрижат за мен, така ли?

— Такъв беше планът — прозаично рече тя. — Но после се запитах дали не можем да те използваме. Може би знаеше нещо, което да ни отведе до нея.

Мислите на Куин се върнаха към онзи момент в Хюстън точно преди унищожаването на къщата.

— Ти се раздвижи точно когато започнах да отварям прозореца. — Хвърли ѝ бърз поглед. — Опитвала си се да отвлечеш вниманието ми. Да ме накараш да се отдалеча от къщата.

— И подейства.

Когато стигнаха парк „Еспланада“, Куин видя Не Вин и хората му на тротоара.

— Ще сменим транспорта — каза той на Таша.

— Кой са тези? — попита тя, когато паркираха зад колата на Не Вин.

— Приятели.

— Можех да взема моите хора.

— Е, аз взех моите — каза Куин. — Хайде.

Таша не беше единствената, която не изглеждаше доволна от ситуацията. Куин беше сигурен, че Не Вин не я хареса от пръв поглед. Но за разлика от нея, той запази самообладание.

— Намери ли трупа? — попита Куин.

Не Вин се обърна към него от мястото си до шофьора.

— Не. Но... Намерили къде трябвало да бъде тялото.

— Какво искаш да кажеш?

— Намерили пистолет. Празен пълнител. Някои други неща. Всичко изглежда перфектно. Само че няма труп. Няма кръв.

Естествено. Джени беше зарязала първоначалния план. Беше подготвила мястото, но необходимостта да убие мнимия убиец беше отпаднала.

Продължиха да карат още пет минути, като излязоха от града.

— Приближаваме — каза Таша, загледана в устройството в ръката ѝ. — Ето тук — каза тя след още два километра. Погледна отдясно на пътя, после отново към проследяващото устройство. — Май току-що го подминахме.

Отпред имаше отбивка.

— Завий — каза Куин.

Докато излизаха от магистралата, шофьорът каза нещо на Не Вин на китайски.

Не Вин му отговори и погледна към Куин.

— Какво има? — попита той.

Изражението на Не Вин беше сериозно.

— Зная къде отишли.

— Къде?

Но Не Вин само поклати глава и се обърна напред.

Когато се озоваха на второстепенния път, доловиха силния мирис на океана. От водата ги делеше само тясна ивица суша. Куин забеляза няколко големи склада, повечето пълни с десетки контейнери, наредени един върху друг и пазени от огради с бодлива тел на върха.

Почувства как космите на тила му настръхват. Вече и той знаеше къде Джени е отвела пленниците си.

След няколко минути Не Вин каза на шофьора да отбие от пътя и да паркира колкото се може по-близо до храсталака. Щом колата спря, старецът отново погледна към Куин и Таша.

— Почти на мястото сме — каза Таша и вдигна очи от устройството. — Откъде разбрахте?

Не Вин дори не се усмихна в отговор.

— Продължаваме пеша.

На табелата на входа на склада пишеше: „КУОН ШИПИНГ“. Вместо да влезе през портала, мъжът, който бе карал колата (Не Вин

каза, че името му било Лиан), ги поведе през храстите покрай източната ограда.

Денят бе посивял, облаците над острова бяха тъмни и натежали от дъжд. Куин усещаше как влагата се натрупва във въздуха в очакване на редовния следобеден дъжд.

— Главната ни задача е да освободим пленниците — прошепна Таша на Куин. — После залавяме Джени. Искam я живa.

Куин продължи да гледа право напред, без да отговори.

— Тя е връзката с LP. Трябва да узнаем за кого работи — настоя тя. — Разбираш ли?

Куин я погледна.

— Естествено, че разбирам.

Ускори крачка, за да не вървят заедно.

На около четиридесет метра от пътя Лиан ги изведе от храстите до оградата. На това място тя беше разрязана и завързана с няколко дебели жици. Лиан започна да ги маха.

— Миналия път оттук ли влезе? — попита Куин.

Не Вин кимна.

Щом падна и последната жица, хората му дръпнаха краищата на оградата, за да могат останалите да минат.

Складът бе пълен с контейнери. Върху някои имаше надписи, други бяха необозначени. Куин дори видя някои на „Барон & Барон“ ООД, същите като онзи, в който беше пристигнал Марков.

Не Вин потупа един от хората си по рамото и му даде знак да разузнае, но Куин прошепна:

— Аз ще го направя.

— Идвам с теб — каза Таша.

Куин сви рамене и влезе в металния лабиринт. Стъпките на Таша едва се чуваха по пясъка зад него.

Отпред и малко отдясно се чу глас. Не успя да различи думите. Разбра само, че говори мъж, вероятно на английски.

Погледна към Таша и доближи пръст до устните си. Тя го изгледа кръвнишки — нямаше смисъл да ѝ казва очевидното.

Тръгна по пътеката вдясно, после продължи на зигзаг към мястото, откъдето идваше гласът. Таша го следваше.

Някъде отпред се затръшна врата на автомобил.

Куин видя открития район зад последния ред контейнери. Звукът идваше оттам.

Промъкна се, докато не се озова само на няколко стъпки от края. Усети как Таша наднича над рамото му.

Обърна глава.

— Чакай там — едва чуто й каза той и кимна в посоката, от която бяха дошли.

— Не — прошепна тя.

— Веднага — заповяда й Куин.

Тя стисна зъби, но след секунди отстъпи към края на реда.

Куин отново насочи вниманието си към открития район. Беше широк около петнайсет метра и бе заобиколен от всички страни с контейнери. Между редовете имаше тесни проходи и само един по-широк път. Той беше вдясно от Куин и по него можеше да мине камион. Вероятно водеше към портала.

Куин се промъкна до самия ръб на контейнера и наклони глава, за да надникне. Мерцедесът, с който бяха стигнали до центъра „Максуел“, беше паркиран в средата.

До колата имаше четирима души. Двама бяха на колене, с ръце на тила. Конгресмен Гереро и Кенет Мъри.

Джени стоеше пред тях с пистолет в ръка. Зад тях стоеше непознат мъж, но Куин беше готов да се обзаложи, че именно той се е появил в „Кейсайд“, когато нямаше ток. Тогава са били двама. Единият, по-младият, беше останал в колата. Сега Куин бе сигурен, че е била Джени — с късата си коса и слаба фигура тя спокойно можеше да мине за младеж.

Пое дъх, дълбоко и тихо. Повече от седмица се опитваше да помогне на приятелката на Марков и да открие кой е виновен за смъртта му. А се оказа, че тя е причината за всичко. Никога не ѝ е пукало за Марков, само го е използвала и когато вече не ѝ е бил нужен, се е отървала от него.

А после беше изиграла Куин така, както бе измамила и Марков.

Само че той нямаше да позволи да го разиграват повече.

Джени каза нещо на партньора си и тръгна към контейнерите в дъното на склада.

Куин отстъпи към Таша. По-назад чакаха Не Вин и хората му. Куин вдигна пръст и направи знак някой да се приближи.

Не Вин потупа Лиан по рамото.

— Заеми мястото ми тук и ги дръж под око — прошепна Куин в ухото на Лиан. — Ако ти се стори, че се готвят да видят сметката на някой от пленниците, убий стрелеца.

Лиан кимна.

Куин с неохота даде знак на Таша да го последва и тръгна надясно. Стигнаха до пътека, която минаваше успоредно на задната част на склада и водеше към мястото, накъдето бе тръгнала Джени.

Куин надникна зад един контейнер. В далечината, по една от перпендикулярните пътеки, се чуваха стъпки, но от това разстояние не можеше да определи в каква посока се движат.

— Чакай тук — каза той на Таша.

— Не — отвърна тя.

— Нямам нужда да ми се пречат.

— Хич не ми пука от какво имаш нужда — каза Таша. — Аз ще я пипна.

Куин знаеше, че е безполезно да спори. Прецени по коя пътека е тръгнала Джени и се затича към нея.

Спря, когато я достигна, приближи до самия край и се заслуша. Беше съвсем тихо. Запита се дали не ги е чула.

Погледна през рамо покрай Таша, почти очакваше да види Джени да стои зад тях. Там обаче нямаше никого.

Чу се скърцане на стъпки по пясък, после шумът се повтори. Някой вървеше най-малко на петнадесет метра нататък по пътеката и се отдалечаваше от тях. Стъпките спряха, последвани почти веднага от трясък на метал.

Куин беше чувал този звук и преди — макар сега да му се струваше, че оттогава са изминали години — звук от отваряща се врата на контейнер.

След десетина секунди вратата се затвори и отново се чува стъпки. Явно Джени търсеше нещо конкретно. Не товар — всички контейнери бяха празни.

Търсеше идеалната гробница, осъзна той. Неподобаващо вечно жилище за един кандидат-президент.

Вместо да я последва, той зави в другата посока и поведе Таша към откритото пространство.

Там нищо не се беше променило. Гереро и Мъри още стояха коленичили на земята, а човекът на Джени ги пазеше.

Всъщност имаше промяна. Позицията на Куин. Сега той се намираше зад пазача.

Заслуша се и отново чу стъпките на Джени, но още беше далеч.

— Този път остани тук — каза той на Таша. — Прикривай ме, ако тя се върне.

— Какво ще правиш?

— Главната ни задача е да освободим пленниците — повтори той собствените й думи.

— Не можеш да се справиш сам.

— Стой тук.

Тя кимна едва доловимо.

Куин предпазливо се измъкна от контейнерите. Пристъпваше на пръсти, докато не се озова на половин метър зад мъжа.

Искаше му се да го застреля, но макар да бе много тих, звукът от заглушителя беше характерен, особено за онези, които са запознати с него. А не се съмняваше, че Джени е сред познавачите.

Хвана пистолета за дулото и замахна към слепоочието на мъжа. Чу се лек удар и онзи се строполи без дори да извика.

Куин го подхвана, докато падаше, за да не вдигне шум.

Прекрачи тялото, наведе се напред и докосна конгресмена по рамото. Гереро се обърна с неохота и се ококори, когато видя кой стои зад него.

Куин сложи пръст на устните си и конгресменът кимна.

Куин потупа Мъри.

— Ти, кучи...

Куин запуши устата му с ръка. След като се увери, че ще си мълчи, им посочи прохода между контейнерите вдясно. Лиан чакаше там.

Конгресменът кимна, надигна се и затича приведен към Лиан. Мъри бързо осъзна, че идеята никак не е лоша, и го последва.

В този миг заваля. Дъждът се изсипа съвсем внезапно, Капките забарабаниха в гръмко стакато по металните кутии.

Куин се обърна и се затича към мястото, където бе оставил Таша. Вече не се опитваше да прикрие стъпките си — дъждът заглушаваше всичко.

Преди да достигне до металния лабиринт, рязко закова на място и се подхлъзна в калта, но не падна.

Таша легеше на земята и се гърчеше от болка.

А до нея стоеше Джени.

38.

Джени вдигна пистолета към Куин. Без дори да се замисля, той се прицели в нея и дръпна спусъка, като в същото време се метна надясно.

Удари се тежко в земята. Кал и вода оплескаха лицето и дрехите му. Стреля отново, но Джени вече я нямаше.

В следващия миг той скочи на крака, изтича до Таша и коленичи. Не изглеждаше простреляна, но на главата ѝ имаше голяма рана.

— Чуваш ли ме?

— Да — отвърна тя немощно. — Ще се оправя. Иди да я намериш.

Куин погледна назад към откритото пространство и видя Лиан. Той посочи към Таша, после към себе си. Посланието бе ясно — щеше да се погрижи за нея.

Вместо да тръгне към пътеката, по която беше видял за последно Джени, Куин тръгна по съседната.

Беше станал вир-вода, но почти не забелязваше това, докато тичаше между контейнерите. Ослуша се за стъпки, но бурята заглушаваше всичко.

Попадна на малка пролука между контейнерите. Не беше точно пътека, но бе достатъчно широка, за да се промъкне. Докато се провираше между металните кутии, осъзна, че Джени може да се е скрила на хиляди места. Дори имаше вероятност да го открие първа. Това беше преимущество на преследвания — особено когато е въоръжен и смъртно опасен.

Стигна следващата пътека и спря за момент. Не се чуваше нищо освен дъжда. Бавно и предпазливо пристъпи напред, колкото да погледне в двете посоки.

Отляво се излизаше обратно на свободното пространство. Пътят бе чист. А отдясно имаше още метални контейнери. И дъжд.

И някакво движение.

Джени.

Дъждът бе свел видимостта почти до минимум и затова едва не я пропусна. Но тя беше там, на не повече от двайсет метра от него. Вървеше през склада към задната ограда.

Куин излезе на пътеката и хукна след нея. Придържаше се към лявата страна, близо до контейнерите.

Джени се движеше бързо и той трябваше да тича, за да скъси разстоянието дори само с няколко крачки. Като нищо можеше пак да я изгуби.

Без да спира, извади пистолета и се прицели в нея. Още докато дърпаше спусъка, знаеше, че шансовете да я улучи са минимални. И се оказа прав. Нищо не показва, че тя дори е забелязала куршума.

Отново се прицели и стреля.

Пак пропуск, но този път тя реагира и отскочи надясно. Погледна през рамо, сви наляво и изчезна между контейнерите.

Дъждът продължаваше да се сипе безжалостно, сякаш се стремеше да изтрие всяка човешка следа от острова. На Куин почти му се прииска да има мачете, за да си разчиства пътя, когато тръгна по първата пътека вдясно — успоредна на пътеката, на която се намираше Таша. Проходът при следващото кръстовище бе пуст.

Продължи напред.

Още една пуста пътека.

Но когато стигна четвъртото кръстовище, успя да я зърне на успоредната пътека в отсрещния край на редицата. После тя отново изчезна.

Зави надясно с намерението да излезе зад нея, но движението се оказа твърде рязко. Подхлъзна се в калта и се блъсна в контейнер с надпис „Евъргрийн“.

Пистолетът отлетя от ръката му и цопна в кална локва на няколко стъпки от него.

Куин избърса водата от челото си и се изправи. Лявото му рамо пулсираше от болка, а ръката си чувстваше така, сякаш някой пускаше ток през лакътя му.

Потисна болката, запрепъва се напред и взе оръжието. Беше мокро и покрито с кал. Провери заглушителя и изобщо не се изненада, че е пълен с боклуци. Махна го и го хвърли на земята. Нямаше време да го почиства, поне цевта на самия пистолет беше в добро състояние.

Насили се отново да се затича. Болката в рамото го пронизваше на всяка стъпка, но той се опита да я игнорира. Пред себе си виждаше пътеката, по която бе вървяла Джени, но знаеше, че е малко вероятно да я забележи отново.

Бързо зави на ъгъла с надеждата, че греши.

Още не беше излязъл напълно на пътеката, когато един юмрук се заби в скулата му и го просна на земята. Преди да помръдне, нечий крак стъпи върху ръката, с която държеше оръжието.

— Ти си един досаден кучи син, да знаеш — каза Джени. Пистолетът ѝ беше насочен към главата му. — А сега ще станеш мъртъв кучи син.

Куин пусна оръжието си, сграбчи я мълниеносно за прасеца и дръпна крака ѝ. Джени залитна, но успя да се задържи с дясната си ръка за контейнера.

Куин се хвърли към нея със здравото рамо напред и я блъсна с все сила в контейнера.

Извъртя тялото ѝ, докато тя се мъчеше да насочи пистолета към него. Цевта се удари в металната кутия и хватката на Джени отслабна, но недостатъчно, за да изпусне оръжието.

Куин я блъсна още веднъж в контейнера, но тя задържа пистолета.

Когато се опита да я удари отново, тя сви крак и опря стъпало в контейнера. Коляното ѝ го улучи право в стомаха и едва не му изкара въздуха.

Джени насочи оръжието към него, докато той отстъпваше със залитане. Оставаше му само една възможност. Замахна със зиг зауера нагоре и удари пистолета ѝ миг преди тя да дръпне спусъка. Оръжието му одраска палеца ѝ и разрани кокалчетата ѝ.

— Мамка му! — изруга тя.

Куин отново я удари по ръката. Този път тя инстинктивно отвори длан и пистолетът падна на земята.

Очите ѝ се разшириха от гняв, когато осъзна, че няма шанс да го вдигне, преди Куин да я застреля. Затова го изрита силно в стомаха и побягна.

Куин се блъсна в контейнера, оттласна се и хукна след нея.

Джени тичаше на зигзаг между металните кутии и той не можеше да се прицели точно. След трийсетина метра контейнерите

свършваха до телената ограда. Зад нея имаше храсти.

Докато приближаваха края на пътеката, дъждът започна да отслабва.

Джени зави надясно и отново изчезна от поглед. Куин стигна до ъгъла секунди по-късно, но нея вече я нямаше.

Втурна се към следващия проход. И там нямаше никого.

Погледна назад и я видя. Беше върху един от контейнерите. Покрай задната част на склада бяха само по два един върху друг. Куин осъзна, че оттам човек лесно може да прескочи оградата.

Откри контейнери, които му изглеждаха достъпни, и се покатери с цялата бързина, на която беше способен с една здрава ръка. Когато стигна покрива, видя Джени в другия край. Готвеше се да скочи.

— Недей! — извика ѝ Куин.

Насочи пистолета си към нея, но тя го погледна, изсмя се и прескочи оградата.

Куин изруга и изтича след нея. Дъждът най-сетне спираше, но въпреки това се чуваше някакъв далечен ритмичен шум. Куин почти не обърна внимание на времето — беше се съсредоточил изцяло върху Джени.

Отне му три секунди да огледа оградата, намери сравнително добро място за приземяване и скочи.

Земята бе мека, рохкава и мокра, но това не беше достатъчно, за да намали болката в рамото. Куин стисна зъби и бързо скочи на крака.

Джени не се виждаше никъде, но следите ѝ личаха по мокрия пясък. Водеха на юг през шубраците.

Куин тръгна по тях, като си отваряше очите и ушите на четири. Шумът, който бе чул от покрива на контейнера, се засилваше с навлизането му в храстите.

Следите продължаваха напред. Изведнъж гъсталакът свърши и източникът на шума се изясни. Отвъд тясната ивица пясък се виждаше Сингапурският пролив, вълните се плискаха в брега.

Във водата имаше десетки съдове, най-вече товарни кораби. А на хоризонта се виждаше Индонезия. Там не валеше и небето бе синьо.

Куин се огледа. Дори и да бе имало хора, дошли да се насладят на следобедното слънце, дъждът ги беше прогонил.

Плажът обаче не беше напълно пуст. Джени стоеше недалеч от водата. Гледаше към него, обърнала гръб на морето. Ръцете ѝ бяха

отпуснати и празни.

Куин бавно тръгна към нея. Пистолетът му бе насочен към гърдите ѝ.

Спря, когато помежду им оставаха само три метра.

Близо минута се взираха един в друг, без да мигнат, напълно неподвижни.

Накрая Куин попита:

— Обичаше ли го?

— Тъп въпрос — отвърна тя. — Ти какво мислиш? Нали си професионалист, или поне се правиш на такъв.

— Мисля, че си го използвала от самото начало. Мисля, че си го уговорила да ти намери работа при конгресмена. Мисля, че всичко това е част от плана, замислен от приятелите ти от LP.

Тя се усмихна, но не отговори.

Куин чу стъпки по мокрия пясък зад себе си, но не откъсна поглед от Джени.

— Значи си просто наемник? Или си в постоянния им списък?

— Ние не използваме наемници като теб. — В тона ѝ се долавяше надменност. — Но ако проявяваш интерес, мога да кажа добра дума за теб.

— Мисля, че засега имам достатъчно работа.

Стъпките зад Куин внезапно спряха.

— Кой е свързката ти? — Беше Таша.

Куин усети, че тя спира до него, но не отмести поглед от Джени.

— Съжалявам. Не знам за какво говориш — отвърна Джени.

— Кой е човекът от LP, на когото докладваш? — попита Таша.

В отговор прозвуча единствено смях.

— Има ли и други внедрени като теб? — попита Таша.

Отново мълчание.

Таша направи крачка напред. С периферното си зрение Куин видя кръвта по лицето ѝ.

— Единственото нещо, което би ти помогнало сега, е да говориш.

— Хм, сериозно? Значи няма да получа никаква помощ, така ли?

— Не си мисли, че някой от твоите приятели ще успее да те измъкне. Рано или късно ще проговориш.

Усмивката на Джени обаче подсказа на Куин, че Таша грeши.

— Ако си искала да убиеш Гереро, защо ти трябваше да напускаш Вашингтон, вместо да отпътуваш с него за Сингапур? — попита той.

Джени направи крачка към него.

— Недей — каза той и отстъпи назад. — Не се приближавай.

Тя се разсмя и погледна към Таша.

— Питай нея.

— Бяхме прекалено близо — каза Таша. — Разбрала си, че ще те пипнем, преди да ти се удаде възможност да действаш. Затова бягството е било най-добрата ти опция.

— Нещо такова — съгласи се Джени.

— А Марков? — попита Куин.

— Великолепният ми приятел започваше да ме подозира. Не от самото начало. Тогава повярва на историята ми. Същата, която разказах и на теб, помниш ли? — Тя се усмихна. — Така и не ми каза нищо. Опитваше се да се прави на спокоен и хладнокръвен. Но аз знаех. Винаги знам. Точно затова съм добра в работата си. Никой не може да ме изиграе. Единствената ми грешка беше, че чаках твърде дълго, преди да се отърва от него. Трябваше да се погрижа за това, преди да напусна Вашингтон.

— Значи смяташ, че това е единствената ти грешка? — попита Куин. Беше натиснал леко спусъка. И най-малкото трепване щеше да е достатъчно. Само едно трепване.

Джени не отговори.

— Кой е свързката ти? — за трети път попита Таша. — Дай ни имена и може да стигнем до някакво споразумение.

— Защото си мислите, че сте ме хванали, така ли? — попита Джени. — Значи ще потъркам нарове в затвора. Винаги е имало такъв риск. Но се обзалагам, че ще се изненадаш колко малко време ще остана там.

— Не мисля. Знам точно колко време ти остава — каза Куин. Имаше само един изход от тази ситуация, но трябваше да изчака, докато и Таша го разбере.

— Какво? Да не смяташ да ме убиеш, Куин? Не ми се вярва.

Таша направи крачка напред.

— Кой е свързката ти?

Повече от минута никой не проговори. Накрая Куин бавно поклати глава.

— С каквато и информация да разполага, няма да я получиш.

Раменете на Таша се повдигнаха и отпуснаха, когато пое дълбоко дъх.

— Вече трябва да си го разбрала — продължи той. — В мига, в който докладваш, че си я задържала, приятелите ѝ от LP ще научат.

Таша се поколеба за миг, после кимна.

— И предполагам, че имат властта да я освободят.

Този път тя не кимна, но и не възрази.

— Убила е Марков — каза Куин. — А той беше един от вашите.

Таша най-сетне погледна към него.

— Око за око?

— Длъжник съм му.

Таша погледна към Джени.

— Е? — попита той.

— Дай ни име — настоя Таша. — Нещо, с което да продължим.

Джени погледна към Куин, после отново към Таша.

— Да не би да репетирате предварително тези представления? Да не сте решили, че можете да ме уплашите? Арестувайте ме и да свършваме. Започвам да огладнявам.

— Дай ни име — повтори Таша.

— Майка Тереза — с усмивка отвърна Джени.

— Добре — каза Таша. Погледна към Куин. — Аз приключих с нея.

И без да каже нищо повече, тя се обърна и тръгна към склада.

Куин вдигна леко пистолета. В ума му проблесна спомен от плаването им до Кабо Сан Лукас. Двамата с Марков пият бира и почти не обръщат внимание на въдиците си. Джени целува приятеля си и се изтяга на покрива на кабината, за да се попече.

Тя се разсмя.

— Няма да ме убиеш, така че просто ме арестувай и ме отведи.

Атина. По една случайност Марков и Куин се бяха озовали по едно и също време там, по работа. Бутилка гадно узо, вечер, продължила по-дълго, отколкото бяха планирали, разговор за мечти и желания, състоял се благодарение на алкохола и късния час.

— Ти си просто чистач. Санитар — каза Джени. — Знаеш как да премахваш трупове, а не как да ги създаваш. Стига си си играл.

Сан Диего, на платноходката в края на деня. Куин наблюдава Марков, а Марков гледа Джени. Вниманието и засилващата се любов в очите на приятеля му са съвсем искрени. Но за какво?

— Не си играя — каза Куин.

Джени още се усмихваше, когато куршумът я улучи в гърдите.

Не беше перфектен изстрел, но бе повече от достатъчен.

Куин отиде до нея. Беше паднала по гръб на пясъка. Чу я как вдиша последните глътки въздух, които щяха да поемат дробовете ѝ. На лицето ѝ беше изписана изненада.

— Последната ти грешка беше, че ме подцени.

39.

Куин остана до Джени, докато не се увери, че е мъртва. После я вдигна, преметна я през здравото си рамо и тръгна към склада.

Таша го чакаше в края на храстите.

— Нямаше да изкопчим нищо от нея — каза той.

— Зная.

— Приятелите й щяха да я измъкнат, нали?

— Не мога да кажа със сигурност, но предполагам, че да.

— Кой са те?

— Точно това се опитваме да разберем.

Куин кимна. Това вече не беше негова битка. Убиецът на Марков бе мъртъв. За момента само това имаше значение.

— Шефът ми няма да се зарадва особено — каза Таша, докато си пробиваха път през храстите. — Но ще разбере. Аз... ъъ... смятам да му кажа, че е била убита при преследване.

Куин сви рамене.

— Каквото ти свърши работа.

Докато приближаваха телената ограда, Лиан скочи от един контейнер.

— Дай на мен — каза той и посегна към тялото на Джени.

— Ще се справя — отвърна Куин.

Лиан кимна и ги поведе покрай склада. Когато стигнаха отвора в оградата, човекът на Не Вин отвори телта, за да може Куин да пренесе трупа.

Не Вин го чакаше от другата страна.

— Как са конгресменът и приятелят ми? — попита Куин.

— Добре са — отвърна Не Вин. — В колата са.

— Ами мъжа, когото ударих?

Не Вин сви рамене.

— Какъв мъж?

— Благодаря — каза Куин. Обърна се към Таша. — Предполагам, че трупът не ти трябва.

— Не.

Без да каже нищо повече, Куин се обърна и тръгна между контейнерите. Този път само Не Вин и Лиан го последваха.

Отне му десетина минути да открие каквото му трябваше.

Контейнерът беше тъмносин, а отстрани с големи бели букви беше изписано: „Барон & Барон“ ООД. Куин погледна към Лиан.

— Този.

Лиан отвори контейнера, той внесе тялото вътре, остави го на пода и се обърна, без да го погледне повече.

Щом се озова навън, Лиан затвори вратата.

— Няма да е зле да отпътува скоро — каза Куин на Не Вин. — И ще бъде жалко, че ще падне от палубата наред океана.

— Да — съгласи се Не Вин. — Жалко.

— И кога точно ми каза, че има вероятност да ме убият? — остро попита Мъри, когато Куин отвори вратата на автомобила на Не Вин.

— Не сега, Кенет — отвърна той.

С Таша се качиха отзад при Мъри и конгресмена. Беше доста тясно, но все пак се наместиха. Мъри бе видимо възбуден, а конгресменът беше притихнал, взираше се в пода и не поглеждаше никого.

Лиан седна зад волана, а старецът зае обичайното си място. Не можеха да се поберат всички, така че другият трябваше да изчака някой да го прибере.

Щом потеглиха, Гереро най-сетне вдигна глава.

— Работеше за мен от година — каза той, сякаш не можеше да повярва на собствените си думи. — Канил съм я в дома си на празненства и срещи. Виждах я почти всеки ден в офиса. — Обърна се към Таша. — Когато ми казахте, че целта ѝ е била да ме убие, аз... не можах да повярвам. Защо? Защо ѝ е да го прави?

Куин погледна навън.

— Защото така ѝ е било наредено.

Конгресменът замълча. Дишаше дълбоко и равномерно. Накрая се обърна към Куин.

— Може би няма да е зле да ми разкажете всичко. И, господин Дрейк, ще е най-добре да започнете с истинското си име.

Куин се замисли. Нямахте начин да разкрие всичко на конгресмена, но можеше да му каже достатъчно.

— Джонатан Куин — започна той с лъжа.

Това не беше истинското му име.

Нейт остана в операционната почти до полунощ. Намираше се в малка частна клиника западно от центъра. Доктор Хан (който не беше хирург) се погрижи той да получи възможно най-доброто лечение. А Куин му обеща солидно възнаграждение срещу мълчанието на персонала.

Куин и Орландо чакаха в малка стая без прозорци. Не Вин също бе с тях, но непрекъснато му звъняха и час по час излизаше, за да говори.

— Много новини тази вечер — каза им старецът. — Всички говори за стрелба в „Максуел“. Мислят, че в град има опасни хора.

— Имаше — отвърна Куин.

— Конгресмен също говорил по Си Ен Ен. Казал, че бил на неподходящо място в неподходящ момент. Някакви местни го спасили. Никой не споменава опит за убийство.

Куин изсумтя. Това беше добре. Но в действителност вече не му пукаше какво се случва. Пукаше му само за Нейт и Орландо.

Беше напуснал Лос Анджелис, защото се тревожеше, че приятелката на мъртвия му приятел е в опасност. Сега тя беше мъртва и той бе дръпнал спусъка. Опитваше се да не мисли за това, но никак не му се удаваше.

Орландо като че ли усети мислите му. Постави ръка на гърба му и бавно разтри тила му. Не каза нищо, което бе поредното доказателство колко добре го познава. Ако му се искаше да говори, тя щеше да се отзове. Знаеше го.

Изминаха още тридесет минути, преди доктор Хан да влезе в чакалнята.

— Вече е в стаята си — каза той. — Издръжлив е. Изгубил е страшно много кръв, но ще се оправи. Е... като се има предвид...

Поведе ги към стаята на Нейт.

— Няма да се събуди до сутринта — каза им той.

— Няма да се бавим — отвърна Куин.

Лекарят го погледна, после отмести поглед към Орландо и накрая към Не Вин.

— Мисля, че няма да е зле да поспите — отбеляза накрая и ги остави.

Куин застана до леглото на чирака си. Навсякъде имаше проводници и тръби, а Нейт приличаше на захвърлена марионетка, чакаща кукловода си.

Лицето му беше спокойно. Куин почти успя да повярва, че е добре и скоро всичко ще бъде като преди. Но после погледът му се отмести от лицето на Нейт към превързаното рамо и накрая към краката.

Левият му крак надигаше чаршафа, но не и десният. Беше ампутиран непосредствено над счупването, приблизително по средата на пресеца.

Нейт щеше да остане инвалид.

Но протезите се бяха усъвършенствали много, помисли си Куин. Поне така му каза Орландо, когато беше принуден да реши дали да запазят стъпалото на Нейт.

Видя Таша само още веднъж. Сремнаха се в един от семейните ресторанти по Кларк Кей. Тя беше дошла първа и седеше на външна маса до реката.

— Намерихме мнимия убиец — каза тя, след като сервитьорката прие поръчките им. — Името му е Ахмад Камарудин. Открихме го завързан и в безсъзнание в един държавен апартамент източно от центъра. Всъщност твоят приятел го откри.

Имаше предвид Не Вин. Бяха се разбрали той да продължи издирването на мнимия убиец.

— Косъмът в апартамента в „Кейсайд“ се оказа негов. Точно както предполагаше.

Куин кимна. Нямаше какво да каже.

— Освен това успяхме да проследим назад действията на Джени. Може би ще успеем да попаднем на нещо, което да ни каже повече за... хората, за които е работила.

— Няма да е зле да проучите и съпругата — каза Куин.

— Съпругата на Гереро? Мислиш ли, че е от тях?

— Не — рече той. — Но се чудя дали не е била набелязана за вербуване, с намерението да я издигнат на преден план след убийството на мъжа ѝ. Може да са планирали да я използват точно както каза Джени. Ако случаят е такъв, госпожа Гудман вероятно вече е установявала случайни контакти с LP, без да подозира. Може да имат човек дори в мозъчния ѝ тръст.

Таша се замисли.

— Възможно е. Ще опитам да проверя. Благодаря.

Куин се загледа в едно речно такси, което бавно минаваше покрай тях. После отново се обърна към Таша.

— Защо ми каза всичко това?

— Защото...

Тя млъкна, тъй като пристигнаха напитките им — бира за Куин и джин с тоник за нея. Щом сервитьорката си отиде, Таша продължи:

— Защото искам да работиш за мен. Вече знаеш какво става, а хората, на които мога да се доверя, са съвсем малко.

Куин отпи от бирата и остави чашата на масата.

— Не работя по специални поръчки.

— Ти си добър в преследването. Откри Джени, а ние не успяхме. Умен си и се адаптираш бързо.

Куин отпи още една глътка и стана.

— Не съм следотърсач. Чистач съм. Съжалявам.

Тя го погледна в очите.

— Имам нужда от теб. Това е по-важно от всички правила, които смяташ, че трябва да спазваш.

Няколко секунди Куин не отговори. Накрая каза:

— Ако съм свободен, може да поговорим.

Докато се отдалечаваше, тя попита:

— Това отказ ли беше?

Куин не се обърна.

Орландо остана почти седмица — ходеше с Куин в клиниката през деня, любеше се с него през нощта. В много отношения това бяха най-хубавите дни в живота му, а в същото време и най-лошите — заради Нейт.

— Трябва да вървя — каза Орландо един ден, докато приключваха вечерята.

Куин знаеше, че това е неизбежно. Синът ѝ се нуждаеше от нея.

— Разбирам — рече той.

— Наистина ли? — попита тя. — Знаеш ли колко ми е трудно да те напусна точно сега?

„Точно толкова, колкото ще бъде за мен да гледам как си отиваш“ — помисли си той, но само кимна.

— Може би... може да доведе Гарет в Ел Ей — предложи тя.

— Не. Недей. Аз ще дойда при теб. Просто... просто трябва първо да уредя някои неща.

Тя се наведе през масата и докосна бузата му.

— Ще те чакаме.

Минаха още две седмици, преди Куин и Нейт да напуснат острова.

— Уредил съм ти няколко срещи у дома — каза Куин, докато летяха към Лос Анджелис.

— Какви срещи? — попита чиракът му.

— С лекар и в една клиника за протези.

— О... — Нейт отново заби нос в списанието. След пет минути каза: — Това не променя нищо. Все още мога да работя.

Беше твърде рано за този разговор, а и мястото не беше подходящо.

— Да видим първо какво ще кажат — отвърна Куин.

— Знам какво си мислиш — каза Нейт. — Но ще ти го докажа.

— Добре.

— Това „добре, млъквай“ ли е, или „добре, давам ти шанс“?

— Приеми го като „добре, ще видим“.

Отговорът като че ли не задоволи Нейт, но той не повдигна темата отново.

В средата на октомври в Южен Уисконсин вече беше студено. Не като в разгара на зимата — все още нямаше сняг, но нощем водата замръзваше, а на сутринта тревата хрущеше под краката ти.

Куин по принцип мразеше студа, но за това пътуване той му се струваше подходящ.

Гробището беше малко, в покрайнините на Медисън. Купеният от Куин парцел беше в дъното, при редица дървета. По-далеч от пътя. Незабележим. Идеален.

Ямата вече бе изкопана и ковчегът беше повесен над нея. Куин помоли двамата чакащи наблизко гробари да го оставят няколко минути насаме. Те кимнаха разбиращо и се отдалечиха към малкия параклис при входа на гробището.

Два дни след като пристигнаха в Лос Анджелис, Куин отново отиде в пустинята. Откриването на временния гроб на Марков не беше трудно. Нито изравнянето на останките му.

Сега се намираше в родния му щат, за да осигури на приятеля си погребението, което заслужаваше. Нейт беше предложил да дойде, но Куин го остави в Лос Анджелис. Дерек Блекмор също искаше да присъства, но възстановяването му от жестокия побой беше бавно и болезнено. Затова Куин беше сам. Това обаче му се струваше подходящо, неясно защо.

Затвори очи и каза молитва. Нямаше представа дали подобава на случай като този, но друга не знаеше — пък и за тази не беше сигурен в думите.

Когато приключи, погледна отново ковчега и отстъпи крачка назад.

— Мисля, че това ни прави квит — рече той, обърна се и тръгна към колата.

Докато караше към летището, извади телефона си.

— Спиш ли? — попита, когато тя отговори.

— Не.

Във Виетнам беше полунощ, но Орландо знаеше какво ще прави той днес и бе настояла да ѝ се обади, когато приключи.

— Как мина? — попита тя.

— Чудесно — отвърна той. — Мястото е прекрасно, не като в пустинята.

— Ти как си?

Куин се замисли, преди да отговори:

— Бивам. Мисля, че съм по-добре.

— Хубаво — рече тя.

Смълчаха се, но това не беше неловко мълчание. Сякаш и двамата знаеха, че другият е там и това е повече от достатъчно.

— Кога се връщаш в Ел Ей? — попита тя.

— Довечера. Нейт има среща с лекар утре следобед.

— Кажу ми, че мисля за него.

— Ще му кажа.

— Куин?

— Да?

Пауза.

— Кога ще дойдеш при мен?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.